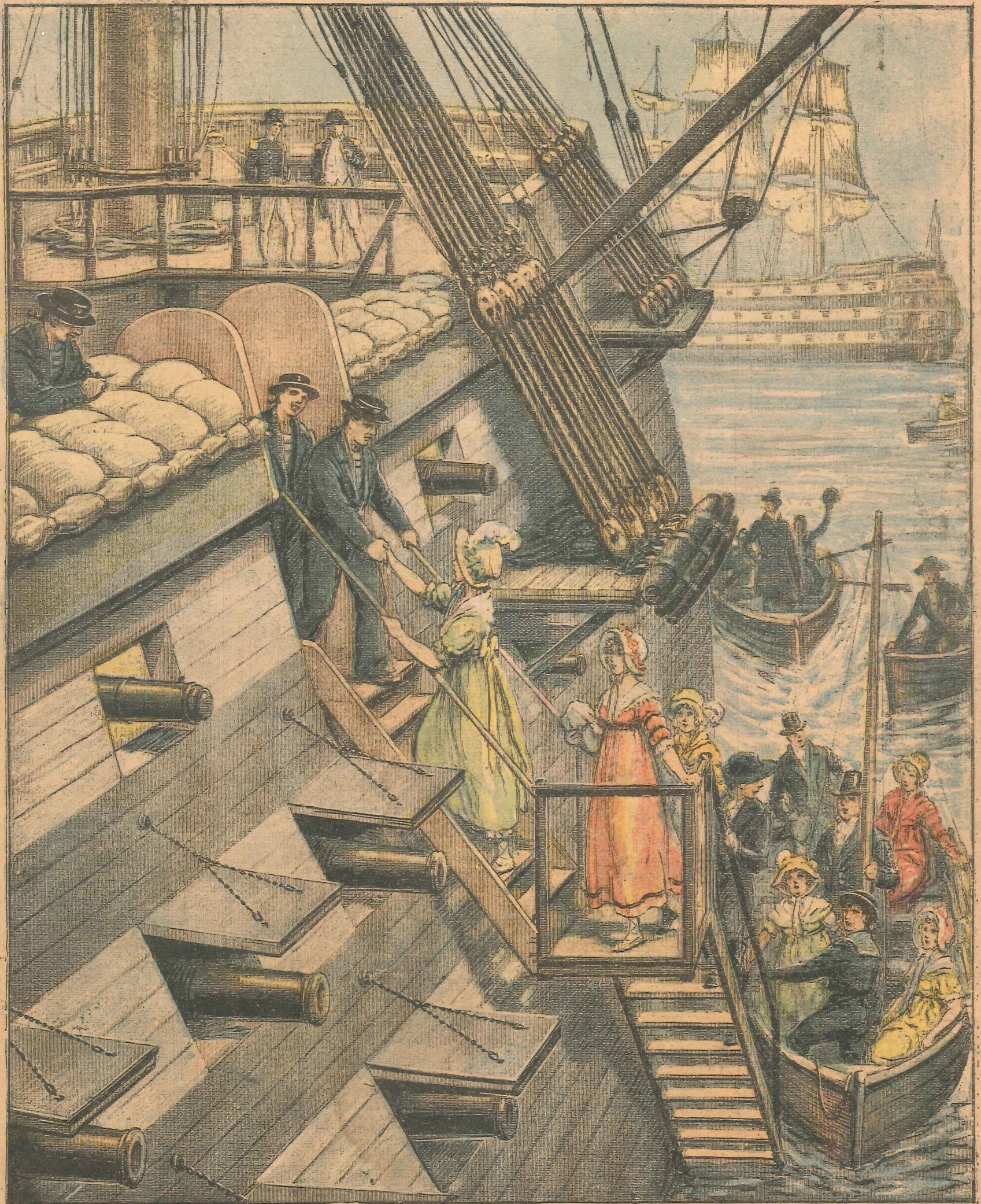

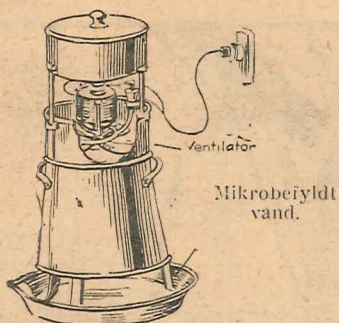
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

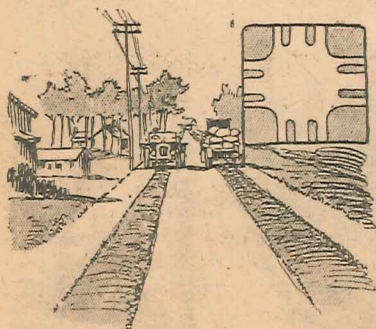
Et besøk ombord paa en tredækker.

Stolte og ærverdige tok de sig ut disse gamle orlogsskiber med de brede træskrog og kneisende master, og selv om kanonene som stikker frem av skibssiden bare er lilleputter i sammenligning med for eksempel en moderne superdreadnoughts 15 tommer skyts, har de dog sikkert gjort et imponerende indtrykk paa datidens mennesker. Modig maa man være — det synes ialfald disse unge piker — for at turde begi sig op faldrepstrappen imellem saamange frygtindgydende vaaben. Men hvad gjør man ikke naar det gjelder et besøk hos en man har kjær? Alt ser jo forøvrig nok saa søndags-fredelig ut. Øverst paa trappen staar et par kjække sjøgutter og byr gjestene velkommen; med sine runde hatter og kokette haarpisker virker de igrunden alt andet end blodtørstige, og desuten, far og mor er jo med ombord, saa hvad ondt skulde der kunne hende? Med denne trøst begir de unge damer sig kjækt op paa dækket og forsvinder snart under sikkert leide rundt mellem det vældige krigsskibs mange hemmelighetsfulde indretninger.

KURIOSITETER.

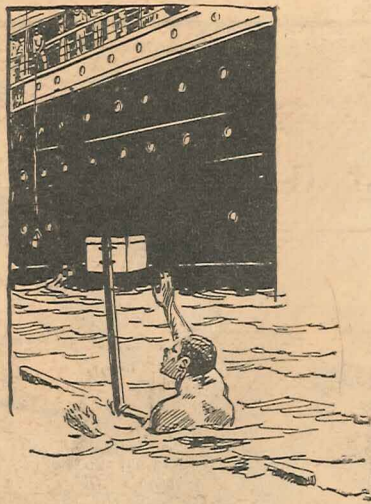
Et apparat som likefrem vasker luften i værelserne er nylig opfundet av en fransk professor Richet. Det består av en roterende luftskruer som sættes i bevegelse av strømmen fra en almindelig lyskontakt og som efterhaanden suger al luften i værelset til sig og gir den fra sig igjen. Øverst findes der en beholder med en bakteriedræpende væske som draapevis flyter ut og ved at møtes med den sterke luftstrøm fuldstændig pulveriseres, hvorved alle sporer og bakterier i luften — og de beløper sig ofte til millioner — dræpes og synker sammen med vandet med i en skaal under apparatet. Det lille apparat som kan flyttes fra det ene værelse til det andre som en petroleumsovn skal kunne rense luften i et værelse fuldstændig for bakterier og støv.

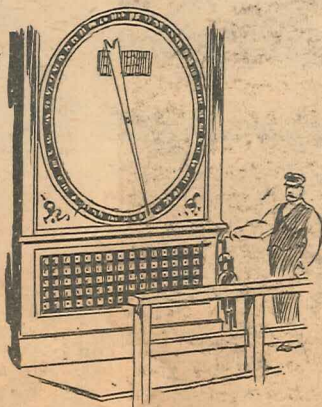
En moderne amerikansk landevei er nu ofte tredelt, idet den er forsynt med tre parallelle striper av cement eller asfalt, en bred stripe i midten og en smalere paa hver side. Det er let for to vogner at passere hverandre uten at behøve at vike, og det er indlysende at det spares meget materiale og meget arbeide ved at bygge landeveien paa denne maaten istedenfor at asfaltere den i hele dens bredde. Paa det lille rids øverst tilhøire er der vist et vikkryds hvor to moderne landeveier skjærer hverandre. Her er som man ser hele den lille plads som dannes ved skjæringen asfaltert.

Et besværlig maaltid. Paa et cirkus optraadte for nogen tid siden etpar kinesiske akrobater som vakte opmerksomhet ved at de tilsynelatende ikke følte mindste smerte ved at bli „lugget“. De lot sig nemlig ganske rolig heise op i veiret efter haarpiskene og samtidig tok de baade bord og stoler med sig. Disse saker maatte altsaa haarpisken bære. Og mens de svævet mellem gulv og tak tømte de to akrobater sine glas meget fornøiet.

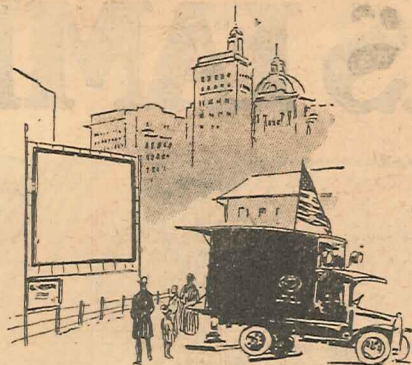
Et svømmende postbud. Brændingen ved øen Niuafo blandt Tongagruppen i Stillehavet er saa sterk at det er meget vanskelig at komme gjennem den med baater. Engang hver maaned passerer postbaaten forbi øen i etpar kilometers avstand. En av de indfødte svømmer da med en planke under den ene arm ut til damperen gjennem de fraadende bølger og ofte omringet av graadige haier. Paa planken er der fæstet en stang ved enden av hvilken „postkassen“ sitter. Ved hjælp av liner heises postkassen ombord mens den ankomne post kastes i vandet fra damperen, men vel at merke indsluttet i en hermetisk boks som opsamles av „postbudet“ hvor-etter han begynder sin farlige vei tilbake.

Elektriske auktioner avholdes nu i Holland. At auktionene er elektriske vil ikke si at det er elektrisk kraft eller elektrisk arbeide som uthys. Auktionsvarene kan være hvadsomhelst: møbler, kler, sykler, bøker, cigarer, vin o.s.v. Det elektriske består i at der ved hver kjøpers plads er anbragt en kontakt som staar i forbindelse med en stor skive med en viser oppe ved auktionarius. I kanten av skiven er avsat de forskjellige priser. Hver gang en ting skal sælges sættes den store viser igang, kjøperne følger spændt med og saasart viseren naar den pris en kjøper mener at kunne by, trykker han paa knappen ved sin plads og straks stanser viseren samtidig med at en klaf med nummeret paa kjøperens sitteplads falder ned. En klokke markerer at der er faldt et bud.

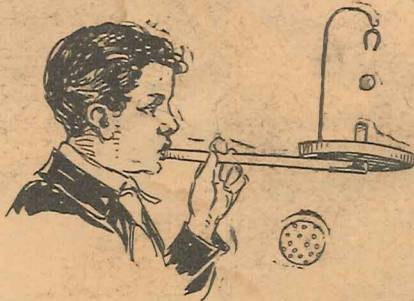
En heksesaks som drives med elektricitet. En saks drevet av motor til bruk ved klipning av hekker er opfundet. Den lille elektromotor er anbragt i et aluminiumshylster og sættes igang og slanses ved tryk av tommelfingeren mot en kontakt som er anbragt i haandtakket. En saks av denne type farer bortover en hek og fjerner alle overflødige greener og skud akkurat som en klippe-maskin hos barbereren.

I Amerika har man kinematograf-teatre paa rullende hjul, idet store motoromnibusser kjører rundt i de forskjellige bydeler og nu og da stanser i en park, paa et torv eller hvor det passer sig og gir en spændende, jiten forestilling for et hastig samlet publikum. Omnibussen indeholder alt til laget henholdende, deriblandt ogsaa et stort lerret, som stilles op saa at alle kan se de levende billeder naar de beveger sig over lerredets hvite flate. Et kvarter efter at forestillingen er slut paa et ene sted, kan en ny begynde i en helt anden del av byen. Saa hurtig kan alt pakkes ind og ut igjen.

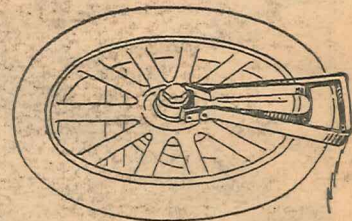
En trap som bestaar av spiker. Vanskelighetene ved at bestige Alpernes og andre fjelds høieste og mest utilgjengelige topper er ofte saa store at ekstraordinære hjelpemidler maa tas i bruk. Til disse ekstraordinære midler maa regnes „fjeldtrapper“ som er dannet ved at store spiker er banket ind i spalter eller sprækker paa fjeldvæggen med passende mellemrum. Allikevel skal der baade mod og mandshjerte samt en sikker fot til for at slippe godt fra en tur op og ned en slik trap og der gaar derfor heller ikke noget aar uten at adskillige mister livet paa sin vaagelige færd mot den evige snes regioner.

Tryllekulen. Ved hjælp av et laget litet apparat kan man utføre et kunststykke som virker meget forbløffende paa de tilskuere som ikke kjender hemmeligheten. Et pipeformet blik- eller papprør stikkes gjennem et hul i midten av en træskive hvorom der findes en ophøiet kant av pap. I træskiven er fæstet en liten galge av staaletraad og i denne hanger en hestekomagnet. En hyldearmvskule som er tæt beslaat med korte spiker med brede hoder lægges over rørets munding hvorefter man blaa-ser i den motsatte enden av røret. Kunststykke bestaar nu i at blaase kulen op saa den kommer indenfor magnetens virkefelt og blir hengende paa denne, hvilket som regel lykkes efter etpar forgjæves forsøk.

Folk venter mens støvlene saales. I New York er der opprettet et reparationsverksted for omgaende reparation av støvlesaaler. Folk som bare har et par sko, og det er i disse dyre tider mange, ogsaa i Amerika, gaar ind her, sætter sig i en lukket „loge“ og trækker skoene eller støvlene av. En tjener henter dem og bringer dem tilbake etter et kvarters forløp i saalet stand. Imens man har læst avisen eller faat sig en passiar med sin nabo i „logen“ ved siden av er ens gamle sko blitt fikset op saa man næsten ikke kan kjende dem igjen.

En automobilring vilde vare meget længer paastaas der naar den kan faa lov til at „hvile“ hele den lange tid som automobilen staar i garagen. Som det nu er odelægges ringene forholdsvis hurtig fordi de til ingen nytte maa bære vognens tunge vekt time efter time. Et firma i Oshkosh i Wisconsin har nu i midlertid konstruert en meget enkel liten donkraft ved hjælp av hvilken man paa et oieblik kan heve vognen saa meget at ringene ikke rører ved jorden. Der skal en donkraft til hvert hjul, men konstruksjonen er saa liketil at apparatet kan fremstilles ganske billig.

En buddhistisk bedemølle. Etter den tro som hersker i Thibet, behøver et menneske ikke selv at be sine bønnen, men kan istedet skrive bønnen op paa en strimmel papir. Dette festes til en cylinder som sættes i omdreieende bevegelse. Paa den maate kommer bønnen guden for øre, mener man. Er bønnen ganske kort, kan den staa tusen ganger paa en slik strimmel papir, og for hver gang „bedemøllen“ dreies, sliger altsaa tusener av bønnen til himlen. Det kan bli adskillige millioner paa en dag. Og vil man gjerne passe sit arbeide uten at synkes av bønnen kan viinden eller et vandfald sættes til at dreie „bedemøllen“ rundt for en. Bønnens virkning formindskes ikke derved.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 34

25. august 1920.

44 aarg.

Det panorama som utbreder sig for tindebestigerens blik naar han naar op til toppen av Matterhorn, 4482 meter tilveirs. I bakgrunden tilvenstre ses Mont Blanc, i midten Grand Combin og Naalene ved Arolla.

Over bræ og gletscher.

(Se hosstaaende billeder.)

De fleste forstaar det vel ikke, men for den virkelige tindebestiger er der ingen anden sport end denne ene: at naa op til et bestemt punkt høit oppe i fjeldene, at overvinde alle hindringer, at bekjempe al træthet i sig selv: Det er seieren over sig selv og seieren over naturen, og den som har vundet den glemmer aldrig sin triumf.

Forøvrig er der under en tindebestigning langt mer at se og opleve end de fleste aner. Der er først den skiftende natur mens man stiger op fra dalbunden, hvor det myldrer med blomster i alle farver, og op til høiden hvor der ikke findes saa meget som litt mose paa en sten. Der er dyreverdenen, fra dalens gjeter og ørnene ved skoggrænsen til man naar de steder hvor man bare nu og da ser et murmeldyr sitte utenfor sin hule. Og saa er der naturens forunderlige, fantastiske farvespil. Det er ikke bare gløden i Alpetoppen om aftenen og om morgenen, det er heller ikke bare sneens blændende hvite flate, som blir blaa og elvenes vand som faar en farve som ametyst, nei, det er langt mer avgrundens farver som næsten faar det til at svimle for tilskueren. Føreren kaster en gammel, frynset stige over en gletscherspalte, man kryper over paa alle fire. Stigen er skrøpelig, et fald betyr døden, mer hvem tænker paa det? Dernede hundre, femhundre meter nede i dypet glimter og funkler smaragdene, safirene, topasene; uhyre og fantastiske kaster

Vandring over gletschern op mot Naalene ved La Za i Arolladistriktet. De tre vandrere har bundet sig sammen for det tilfælde at en av dem skulde styrte i en fjeldkiofl som er skjult av sneen.

Ferwallgruppen i østerriksk Tyrol.

Her gaar Arlbergbanen over, og de høieste topper naar op til 3160 meter over havet.
Efter maleri av Ernst Platz.

ERNST PLATZ
MÜNCHEN

de sit farvespils straalbundter op mot den stirrende tilskuers. Hvad var Aladdins hule mot dette? Og saa er der spændingen som strammer alle nerver. Vil man naa rundt hjørnet før skredet kommer, vil tauget strække til? Vil haanden finde fæste? Man er kanske tre—fire mand bundet sammen med et taug, den enes død er alles død, — her lærer man hvad det vil si at menneske er avhængig av menneske. Man sier at alle tindestigere blir gode og hjælpsomme mennesker.

Klærne er oprevet, hændene blør, huden er skoldet av fjeldluft og lys fra sol og sne, men man har naadd toppen. For hvad? For at røke sig en pipe, for at se efter den lille, blaalige røksøile som stiger op i den rene, tynde luft, og for at stirre utover dette hav av sten og sne, over alt dette vilde, forrevne som har været fra alle tider og vil bli til alle tider; det forekommer tilskueren at være stolen paa den fiolin paa hvis strenge naturen spiller sin evige melodi.

Det er alt. De fleste forstaar ikke at det kan være løn nok for alle anstrengelsene. At det er det er tindestigerens dype og uforklarlige hemmelighet.

Rædselen paa Ravenscroft.

AV

C. RANGER-GULL.

Autorisert oversættelse av Edda Kragh.

(Fortsat.)

Charlie vendte sig raadløs om og derved faldt hans blik paa Pacsenskys vidunderlige billede av Muriel. Det pintet ham at se det her; men da han skulde ta et skritt til siden støtte hans fot mot stolen hvor voksfiguren av Sir Philip Vinscent var bundet fast og baade han selv og voksfiguren faldt om paa gulvet. Et frygtelig øieblik følte han det kolde voks mot ansigtet; saa var det somom nogen smaa hænder famlet ved strupen paa ham mens et nikkende hode bøide sig over ham.

En fortvilet følelse av at slaget var tapt fik blodet til at stivne i aarerne. Alt hvad han hadde gjort hadde været til ingen nytte.

Nu var han en fange i rædselens slot og dette var enden paa det hele. Han besvimte ikke og opfatningen av situationen var rigtig nok skjønt han ikke var helt ved sig selv. Men mens han laa og kjæmpet mot sin væmmelse og avsky for skabningen som laa oppaa ham, følte han noget kaldt og vaatt bli lagt over nesen og munden. En søt lugt fylde hans næsebor og derpaa svandt altting bort for ham, akkurat som naar et menneske synker dypt ned i mørkt vand.

Den engelske adelsmand, Lord Helston, den irske baron Mountclaire og prins Saumarito tilhørende den japanske keiserlige slegt reiste sig op fra sin motstanders bevisstlose legeme.

I den ene av sine smaa hænder holdt Lord Helston en liten flaske av tykt glas som hadde indeholdt kloroform; der var endnu litt igjen paa flakonen og han lugtet velbehagelig paa det. Likesom saa mange andre av Østens folk var han vant til at stimulere sine slappede kræfter ved nu og da at lugte paa væsken som i større doser virker bedøvende. Han hadde flasken i lommen paa sin gule silkeslobrok da han kom ind i værelset.

„Det var et held for mig,” sa han ved sig selv og førte en liten fin sølvfloite som hang i et kjede om halsen op til munden, hvorpaa der lod en skingrende, gjennomtrængende fløitelyd.

Lyden var neppe død hen for tre mænd kom løpende ind i værelset gjennom døren til korridoren. Først kom Yoshida i en vattert silkeslobrok og ti sekunder efter kom to barbente tjenere, to smaa, umaadelig kraftige japanere. Yoshida for straks bort til sin herre som for at komme ham tilhjelp.

„Der er ikke noget iveien,” sa Lord Helston paa japansk. Derpaa vendte han sig mot tjenerne som med orientalsk underdanighet bøide sig helt ned i gulvet. „Kan dere se,” sa han og pekte paa Charlie Penrose.

„Vi ser, du, som bærer de to sverd.”
„Ta manden og bind ham sikkert og luk ham inde i det lille, gule værelse, en av dere skal holde vakt over ham nat og dag. Han kommer snart til bevissthet igjen, men svar ham ikke paa hans spørsmål og forby ham at tale. Sorg for at han faar noget at spise. Jeg faar bruk for ham senere.”

Tjenerne som var like hoie som de var brede gik bort til den bevisstlose skikkelsen paa gulvet. Det var et merkelig syn. Voksfiguren av Sir Philip Vinscent var veltet overende og laa med sin skrækindjagende voksmaske ved siden av Charlies Penroses hvite, ubevægelige ansigt; de blev begge sterkt belyst av de utallige elektriske blus.

Med en hurtighet og præcision som to fuldstændig like maskiner reiste tjenerne furutræsstolen op og anbragte figuren i den slik som den var for Charlie hadde støtt til den. Uten at ytre et ord løftet de saa den

unge mand op og bar ham stille ut av værelset.

„Si mig nu hvad der er hændt, prins?” sa Yoshida.

„Imorgen skal De faa vite det hele. Gaa bare ind og læg Dem igjen.”

Den slu japaner bukket taus skjønt han holdt paa at sprække av nysgjerrighet. Han kunde ikke begripe hvorledes dette var gaat til, hvorledes Charlie Penrose kunde komme til at ligge bedøvet paa gulvet i Lord Helstons værelse; men hans ansigt robet ingenting av hans nysgjerrighet og forbauselse. En orientaler bærer altid likesom en maske i sin herres nærvær.

„Jeg ønsker Dem en god søvn, prins,” sa han bare og gled lydlost ut av værelset.

Den lille skabning som blev tilbake dreiet noklen om i laasen og gik saa bort til sin lille stol foran Pacsenskys maleri av Muriel Vincent. Han satte sig ned i den polstrede stol og stirret længe ufravendt paa det vidunderlige billede av den yndige, unge pike, indtil taarerne begyndte at trille nedover kindene paa ham. En efter en trillet de nedover det uhyggelige ansigt som halvt var europæisk og halvt asiatisk og som trods sit aristokratiske præg maatte kaldes usigelig hæslig.

Naar undtages oinene var der absolut ikke uttryk i det; det saa ut som om det var skaaret ut i gul elfenben.

Saa lod der et vældig suk gjennom værelset. Lord Helston krøp ned fra stolen og gik hurtig over til den mekaniske harpe i den andre enden av værelset hvor han satte sig ned paa stolen foran tangentene. Med den ene haand aapnet han den elektriske mekanisme og begyndte saa at trykke ned de smaa tangenter med sine hænder som selv om de var sterke og muskuløse ikke var større end et litet barns.

Næsten øieblikkelig gjenlod værelset av et brus av toner. Det var som om de gyldne tapeter bevæget sig og hele salen fylldes av taake, uvirkelig som i en drøm. Først lod et stort kor som av fortapte aander, som ga sin fortvilelse luft i gripende kvalfulde toner. — Saa var det som om en større og end mer ulykkelig aand forenet sig med den, idet Lord Helston hævet sin dype rungende rost til et kvad om glæde og sorg, et væld av toner hvori skabninger byr sin skaper trods og hoverer over sin egen onde magt og sine

ugudelige forhaabninger.

Mens de smaa behændige fingrer bevæget sig over tangentene, smeltet lyden av de gigantiske harper og den næsten overnaturlige stemme sammen til et forhaabningsfuldt skrik. Det var ikke et patriotisk glædeskrik over at kunne gi Japans hersker de hellige klenodier tilbake — og det var heller ikke et kvad opfyldt av had mot hans fiender! Nei, det var et utfordrende skrik fra en stor aand, inde sluttet i et vanskapet legeme, en elskovssang av en som ikke

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering.

I Je-su Navn Skal al vor Gjer-ning ske, Om det skal kom-me os til no-get Gavn, En-des ei med

Spot og Ve. Al den l-dræt, Som be-gyn-des i det, God Lyk-ke og Frem-gang faar, Ind-

til den Maa-let naar, At det Gud til Æ-re sker Og der-næst til os hen-ser, Hvor-i al vor Vel-ferd staaer.

I Jesu Navn Vi ville prise Gud,
Han Lykke give vi dertil og Gavn,
Efterdi det er hans Bud.
Han haver gjort Store Ting ved sit Ord,
Og med sin Arm saa sterk Høipriselige Verk.
Thi bør os i allen Tid
Hannem prise med stor Flid;
Hvo som frygter Gud det merk!

I Jesu Navn Vi leve vil og dø,
Om vi da leve, vorder det vort Gavn,
Om vi dø, vort Gavn maa ske.
I Jesu Navn, Ham til Ær, og os til Gavn,
Skal vi igjen opstaa, Og i Guds Rige gaa,
Hvor vi da med Lyst og Fryd
Skulle se Guds Aasyn bli,
Og den evig Ære faa.

kan faa kjærlighet som andre mænd, men so mikke desto mindre er fast besluttet paa at faa sine ønsker opfyldt paa sin egen maate — komme hvad der komme vil.

I næsten tyve minutter gjenglød Helston Castle av de mægtige, gripende toner som maatte kunne høres av den sene nattevandreren der langt ute paa moen.

Saa gik Lord Helston, træt og avkræftet med likblekt ansigt ind paa sit værelse.

Men idet han sank ned i de bløte puter lo han ved sig selv og mumlet: „Om to dage vil hun være her — og i min magt!”

XI.

Forræderskens straf.

Det var en deilig vintermorgen! Klokken ni var solen staaet op over horisonten i sin glødende pragt. Det var blikstille og luften var klar og skarp saa at rimfrosen glimtet som diamanter paa lyngen.

Muriel Vincent vaagnet op av sin dype sovn og strakte armene. Skjønt hun endnu ikke var helt vaaken hadde hun en følelse av velbehag og usedvanlig velvære.

Hun gjespnet dovent og aapnet øinene. Det første hun saa var sine egne hvite armer som laa paa det stukne sengeteppe. Hun saa drømmende paa dem og la med forundring merke til at hun ikke kjendte den natkjolen hun hadde paa. —

Ermerne som gik til albuen var av sjøgrøn silke. Hun satte sig op i sengen og førte forbauset hændene op til halsen.

Hvor besynderlig! Hun hadde en deilig bløt natkjole paa sig av tyk, sjøgrøn silke!

Først nu vendte hun tilbake fra drømmenes verden til virkeligheten.

Hun laa i en utskåret træseng, et rent kunstverk og tepper og lakener var av et vidunderlig skjønt mønster. Værelset som var sirkelrundt laa badet i morgensolen som strømmet ind gjennem høie buede vinduer som vendte mot øst. Væggene var dækket med et kremgult stof som faldt i rette folder ned fra det høie, hvælvede stentak. Tilhoire for sengen saa hun en fordykning i væggen med et ildsted, ogsaa av sten, hvor var der innsatt en elektrisk ovn som ga en behagelig, ikke altfor sterk varme.

Hun la ogsaa merke til at der trods den lune temperatur i værelset stod et vindu aapent hvor gjennem morgenluften strømmet frisk ind.

Etpar minutter følte hun sig yderst veltilfreds. Solen skinte saa yndig og der var saa behagelig lunt i værelset. Alt omkring hende var aldeles fuldkomment! Hun syntes aldrig hun hadde følt sig bedre tilpas og lo hoit i sin glæde over morgenen, solen og sin egen udmerkede helbred.

Pludselig merket hun en irriterende fornemmelse i sin venstre underarm. Hun trak ærmet paa silkenatkjolen op og saa at der var en ganske liten rød prik i huden, men da hun ikke kunde se den tydelig stod hun op av sengen og gik bort til vinduet for at undersøke den nøiere. Idet hun gik gjennem værelset fik hun øie paa noget. Det var en litet skinnende instrument av glas og sølv som laa i et læretui paa kamingsesimen. Hun saa øieblikkelig hvad det var. Det var en morfinsprøite.

Hun saa igjen paa sin arm. Rent instinkt-mæssig satte hun morfinsprøiten, den lille røde prikken paa armen og sin underlige henrykte sindsstemning i forbindelse med hverandre, og da hun lænet sig ut av det aapne vindu som var høit over jorden og saa utover landskapet — saa husket hun alt-sammen!

Hun vaklet bort fra vinduet og al farve forsvandt fra hendes kinder, indtil hendes ansigt var saa hvitt som elfenben, indram-

met av det store utslaaede haar som var sort som ibenholdt.

Ja, nu husket hun alt-sammen! Hendes tante hadde slaat hende til jorden paa den ensomme veien utenfor York, — og der var kommet en automobil. Hun hadde hørt en stemme som hun forbandt med noget rædselsfuldt, — nu var hun altsaa atter i den ubekjendtes magt. Hun var paa Helston Castle, det sa hendes skarpe forstand hende som var yderligere skjærpet ved den stimulerende væske der var innsprøit i hendes arm — rimeligvis for at berolige hende og gi hende en fredelig sovn. Tanken paa alt dette gjorde hende saa angst at hun vaklet bort til sengen og kastet sig ned paa den. Slik blev hun liggende i fem minutter, sammenkroppen og skjælvende, indtil livskraften gradvis vendte tilbake, og Muriel som aldrig før hadde kjendt til frygt — selv ikke under de sidste dages frygtelige opplevelser — fik sit sedvanlige mot igjen.

Hun var paa Helston Castle! Det var ikke bare hendes instinkt som sa hende det, men hun saa det av utsigten fra vinduet. Hun kjendte jo fra barnsben av den øde York-shireslette til de mindste detaljer. Ja, hun var paa Helston Castle, bare litt over en mil fra Ravenscroft, og hun var en fange i det runde taarnet som horte til den møderne fløi av slottet — taarnet som hun kunde se fra sit eget soveværelse i sin fars hus.

Det var ikke vanskelig for hende at komme til disse slutninger og hun samlet alt sit mot overfor denne rystende kjendsgjerning; men saa kom hun til at tænke paa sin tante! — Hendes tante Lady Yeoland, hendes fars soster, maatte ha lokket hende derut paa den ensomme veien langt utenfor York i den bestemte hensigt at utlevere hende til Ravenscrofts fiender. Underlig nok var det denne tanke, langt mer end den kjendsgjerning at hun var fange og at hun svævet i stor fare, som overvældet hende i saa høi grad at hun holdt paa at falde sammen igjen. Hvad kunde man da stole paa her i verden? Hvad var meningen i det hele naar hendes nærmeste slegtninger stod i ledtog med hendes fars mest uforsonlige fiender? — Hun klaget hoit og uten at hun var sig det selv bevisst sa hun: „Charlie! Charlie!” Det var som om dette navn ga hende nye kræfter. Hun kastet teppet tilside, sprang ut av sengen og ga sig til at tænke noe over saken. Samme aften Charlie hadde fulgt hende til York hadde han vaaget sig ut for at opdage hvad der skjulte sig indenfor Helston Castles murer — saa meget visste hun av brevet fra faren hvori han hadde git sit samtykke til forlovelsen. Hun satte nu op et regnestykke: for fem dage siden — det syntes hende at være en evighet — var hun blit bortført i London og tvunget til at se de skrækkelige billederne. Dagen efter var hun flyttet med sin far, Charlie, Ashton og flere av tjenerskapet fra London til Ravenscroft hvortil de ankom samme aften. I løpet av natten hadde hun igjen set den frygtelige ravn, som lik en hæsliq spøkelsesfugl lot til at ha fulgt dem fra London og her op mot nord, — og senere paa natten var den trofaste Umataro blit myrdet paa en grufuld maate. Næste morgen var hun flyttet til York, beskyttet av Charlie og Ashton, til hvem ogsaa de kostbare japanske kronjuveler var blit betrodd. De var blit forfulgt, men — takket være Ashton — var de sluppet fra forfølgerne. To dage efter hadde hun saa mottat sin fars brev som fortalte hende om Charlies farlige mission og samme dags eftermiddag var det at Lady Yeoland av en eller anden grund hadde forraadt hende.

Hvor var Charlie nu? Kunde det tænkes at det var gaat ham galt og at han ogsaa var fange paa slottet? Tanken var frygtelig i og for sig, men der var allikevel en slags

trøst i den. Kanske hendes elskede i dette øieblik ikke var mer end et stenkast fra hende. — Men det var ogsaa mulig at han hadde opdaget hvad han vilde og var vendt tilbake til Ravenscroft —?

Hvor længe hadde hun opholdt sig her i taarnværelset? Hun kunde umulig tro at hun hadde været der mer end en nat. — Muriel var ikke dum, hun var modig og impulsiv og hadde en god forstand. Det var indlysende at hun ikke kunde ha ligget i denne halvt bedøvede tilstand to hele døgn og endda føle sig saa vel som hun nu gjorde. Godt, nu maatte de altsaa vite paa Ravenscroft at hun var forsvundet fra York; det vilde hendes far, Ashton og kanskje ogsaa Charlie vite nu. Hvis det var tilfældet var hun sikker paa at hjelpen allerede var underveis. Hun visste at hendes far vilde opgi alle sine diplomatiske planer om en alliance mellem Japan og England, ja han vilde sikkert ofre selv regalierne for at frelse sin datter. Saken kunde ikke holdes hemmelig længer, poli-tiets hjelp maatte paakaldes og selv ikke Helston Castle med al sin mystik stod utenfor loven.

Den unge pikes ansigt blusset av ophidselse og bevægelse. Med knyttede hender og et modig blik stod hun høi og slank midt i det runde værelse og trodset sine fiender.

Hun kastet et blik rundt i sit elegante fængsel og begyndte at skjælve. De klær hun hadde hat paa dagen for var ingensteds at se. Hun var ifort orientalsk pragt og hadde været under indflydelse av morfin!

Hvem — hvem hadde gjort det?

Hun løp bort til vinduet og klynget sig rystende av sinne til vinduskarmen.

„Her er frokost til Miss. Jeg skal straks bringe klærne til Miss. Jeg haaber at Miss har sovet godt?”

Muriel vendte sig rundt og saa en kvinde med europæisk skjørt og kimono staa ved siden av sig med et Bret i haanden. De hvite draperier like imot sengen var trukket tilside og bak dem saaes en halvaapen dør.

Brettet blev anbragt paa sengen.

„Det var mig som klædte av Dem igaar-aftes, Miss. De var ikke rigtig frisk og jeg la Dem iseng.”

I samme øieblik faldt Muriels haand haardt ned paa skulderen av en ældre kvinde med gult ansigt og graasprængte haartotter.

„Hvor er jeg?” ropte Muriel. „Pas Dem for hvad De gjør! Hvor er jeg?”

Den japanske kvinde med det taalmodige, uutgrundelige ansigt var som et halmstraa i Muriels kraftige haand. Hun prøvde ikke engang paa at gjøre motstand, men gjentok bare monotont:

„Jeg kommer med frokost til Miss. Jeg skal straks bringe klærne til Miss.”

Det var en besynderlig situation. Midt i det sirkelrunde værelse som var drapert med hvitt og opfyldt av solen stod en ung pike i en vattert silkeslaabrok med det lange sorte haar hængende løst næsten ned til knærne og rystet en gammel avfældig japanerinde som en terrier ryster en rotte.

„Hvor er jeg? Si mig hvor jeg er! Skynd Dem at si det!”

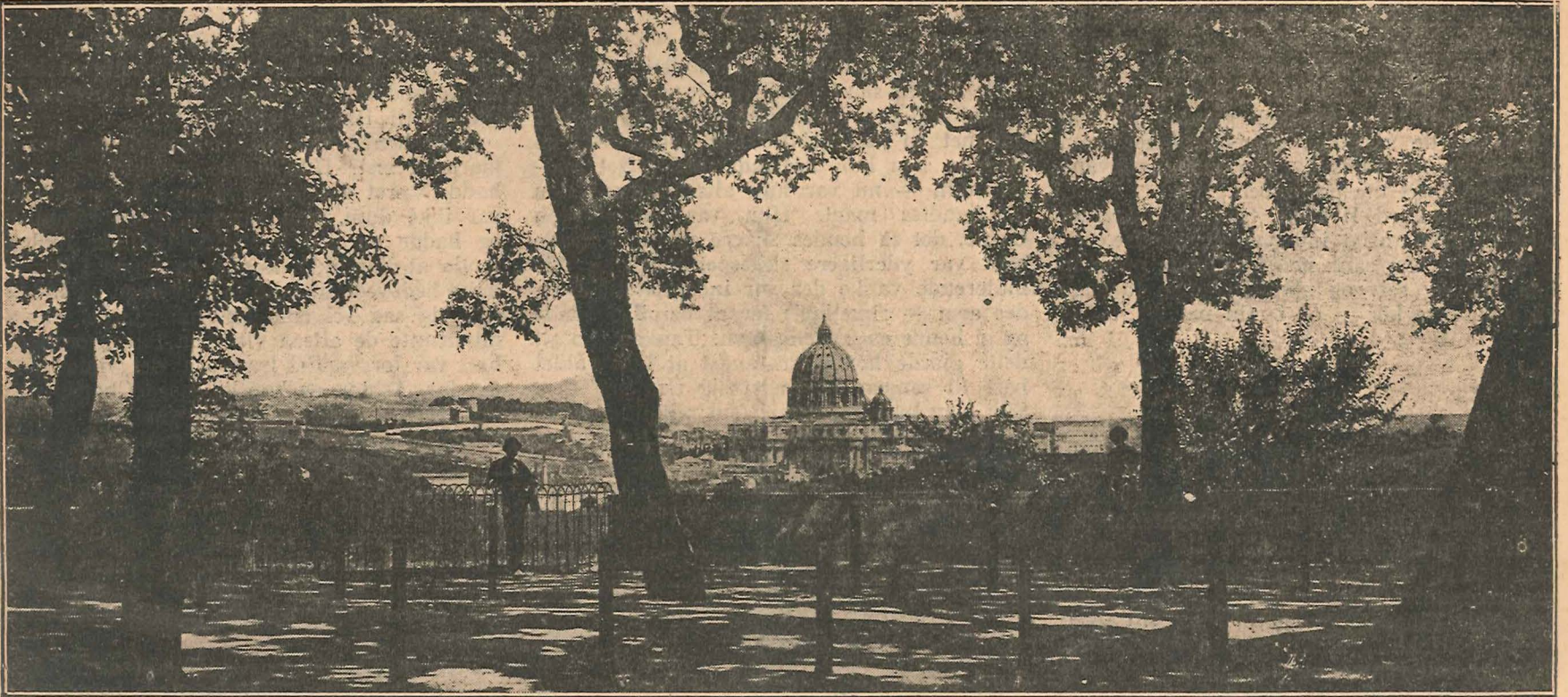
„Jeg kommer med frokost til Miss! — Jeg — —”

Muriel slynget hende fra sig og løp bort til døren, men for hurtig tilbake.

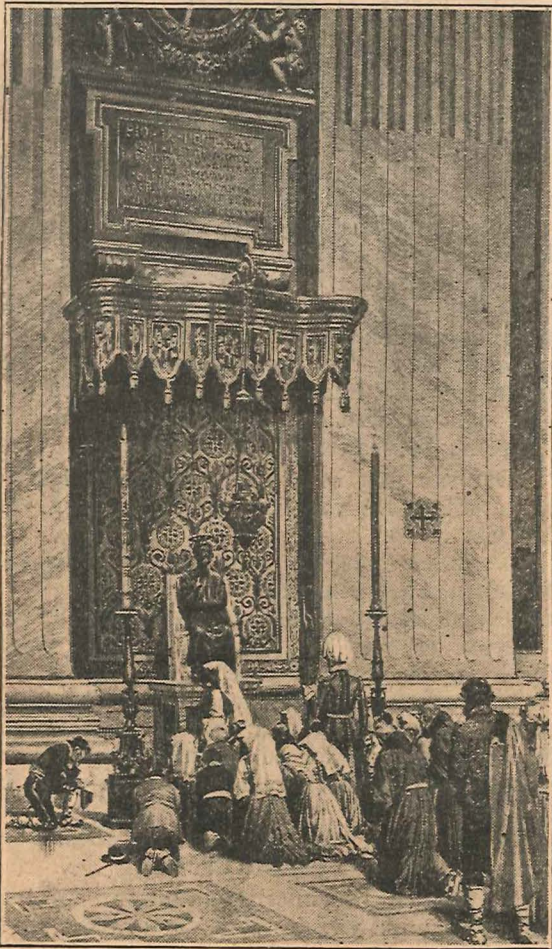
Paa det øverste trin av en trang trap stod en japaner. Han hadde en guld pincenez og tynde moustacher som vokste i spidser. Hans londonerdragt var upaaklagelig.

„Gaa heller ind igjen, Miss Vincent,” sa han. „Frokosten venter. Den gamle damen vil gjøre alt De ønsker for Dem og vi beklager bare at der ikke var tid til at skaffe Dem en mer passende kammerpike.”

Muriel kjendte stemmen. Den tilhorte en

Utsigt over Rom med Peterskirken og Vatikanet fra Vatikanets have. Det er den sidste rest av jord som er levnet paven efterat han mistet sin verdslige magt i 1870. — Efter fotografi.

Pilegrimer og andre besøkende i Peterskirken søker først til den kjæmpestore statue av St. Peter. Helgenen stikker sin høire fot litt ut over fotstykket og alle mennesker, mænd og kvinder kysser broncefoten, som i løpet av aarhundreder er blitt ganske blankslitt.

I Roms St. Peter.

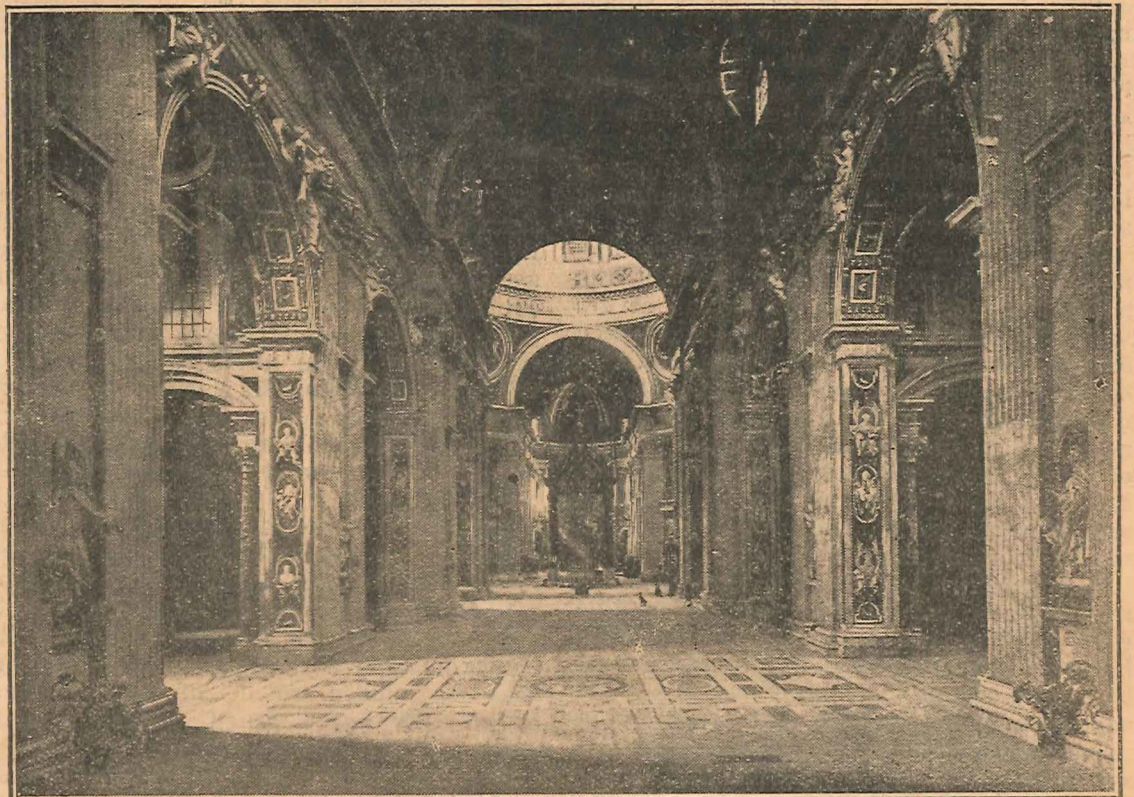
Fra alle høiereiggende steder i Rom ser man den. Over takene, over elven Tibers okergule slyngninger, over ruinpladsenes sølvgraa tone og parkenes sortgrønne trær reiser den sin uhyre kuppel stolt iveiret. Dette er Peterskirken i Rom, dette er verdens største kirke, og fra den blev i aarhundreder verden regjert. „Du er Petrus,” staar der over dens alter. Symbolsk menes hermed at denne kirke var stenen paa hvilken hele den katolske kirke skulde hvile, fast og urokkelig til stjernene faldt. Over hele Rom skulde denne kuppel og det gyldne kors ses; over hele Rom og over hele verden. De fleste har sikkert et bankende hjerte, naar de første gang kommer ind i Peterskirken. Naar man kommer ind gjennom

portalen og staar i det store, kjølige kirkerum, merker man en svak duft av røkelse og synes man er ute i uendeligheten. Rummet er saa uhyre. Menneskene som gaar der i den andre enden forsvinder næsten som smaa sorte brikker, og der er saa svimlende høit under kuppelen, saa vidt ut til alle sider at indtrykket virker aldeles overvældende paa tilskueren. Men litt efter litt fastnes linjerne og billederne. Man ser kjæmpestatuen i bronse av den sittende St. Peter, hvor pilgrimer og andre fromme besøkende kysser den utstrakte fot, man ser vievandskarrene, baaret av keruber, gyldne eller i marmor hvor de besøkende dyppe fingrene i det indviende vand, — gulvets mosaik lyser op mot en, pavernes statuer skinner i blaa hvitt marmor, ruternes farvede glas forvandler solstraalerne til et fyrverkeri av straalear, og langt borte reiser sig fire dreiede søiler av onyks, kjæmpehøie, som stræbte de op mot selve himlen, omslutter de det alter som hæver sig over apostelen Peters grav.

For fire hundre aar siden, i 1506, blev grundstenen lagt til Peterskirken. Den skulde reises paa det sted hvor den gamle basilika hadde staat, og denne hadde hat sin plads paa nordsiden av Neros gamle sirkus. Hvor martyrene led og døde,

i arenaen, blev altsaa den nye kirke bygget. Den største kunstner og geni som nogensinde har levet, Michel Angelo, var en lang tid bygmesteren og det var ham som bygget kuppelen, et av de dristigste og vidunderligste stykker kultur som er spundet ut av en menneskehjerne. Først efter mer end 120 aar blev kirkebygningen fuldført. Fremdeles i aarhundreder blev den smykket og prydet. De største kunstnere har arbeidet med her fra Raffael til Canova. Billedhuggerarbeider, freskomalerier, mosaik, træskjæreri, broderier, arbeider i guld, i sølv, i bronse blev der ofret. Hvor blikket falder vil man se hvorledes kunstens største aander i aarhundreder blev tat i arbeide for at yde tribut til denne kirke som skulde være den kristne verdens største og skjønneste.

Man regner at Peterskirken kan rumme 80.000 mennesker og paa store helligdage som første paa-skedag er kirken fylt med et brusende hav av mennesker, gjennom hvilket paven bæres paa sin stol, idet han strækker haanden ut og velsigner folket. Den som engang har set dette syn og hørt jubelskrikene har faat se et av de skjønneste og mest gripende bilder fra den evige stad ved Tiber.

Det indre av Peterskirken; et blik ned mot det store hovedalter og mot rotunden over hvilken kuppelen hvælver sig. Maa kan gjøre sig et begrep om de vældige dimensioner ved at se paa manden som sitter paa en stol i bakgrunden og som ikke virker stort større end et knappenaashode i det kolossale rum.

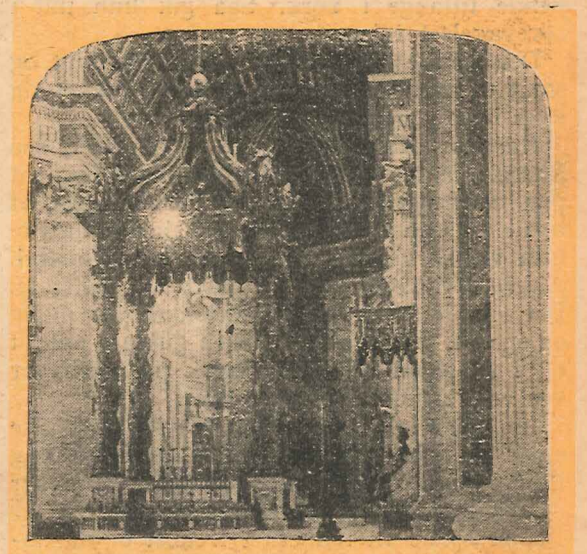
Smaa billeder fra den største kirke i verden, fra St. Peter i Rom.

Peterspladsen med Peterskirken i bakgrunden. Midt paa den mægtige plads, som er indrammet av søileganger, kneiser en ægyptisk obelisk, omgitt av springvand. I bakgrunden tilhøre for kirken ser man Vatikanets bygning. Det er det største slot i verden og skal indeholde næsten 10.000 værelser, saler, gemakker og korridorer.

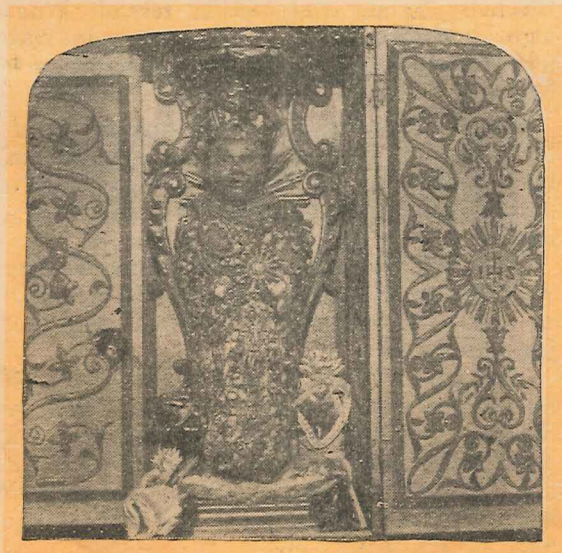
Her er Peterspladsen set fra Peterskirkens tak. Man ser utover „Den evige stad”, Rom, som gynger op og ned paa sine syv høider. I bakgrunden ses Tiberen og tilvenstre for den det runde Engelsborg, pavernes tidligere gamle fæstning. Det skedde flere ganger at paverne, naar de var i krig, trak sig tilbake hit og utholdt en beleiring.

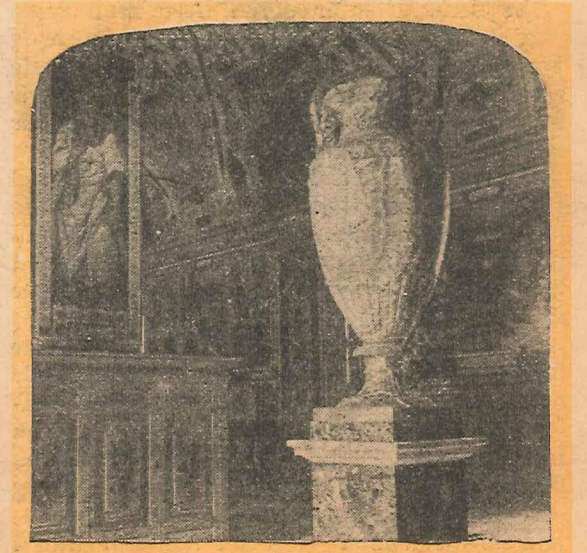
Det store alter i Peterskirken. Det er 32 meter høit, og himlen over det bæres av fire dreiede søiler av onyks. Ved alteret mellem søilerne læser paven paa de store kirkelige festdage den store messe og vasker paa askeonsdag tolv tiggeres føtter. Legenden fortæller, at paa dette sted var det Peter blev begravet efter at være tat ned av korset.

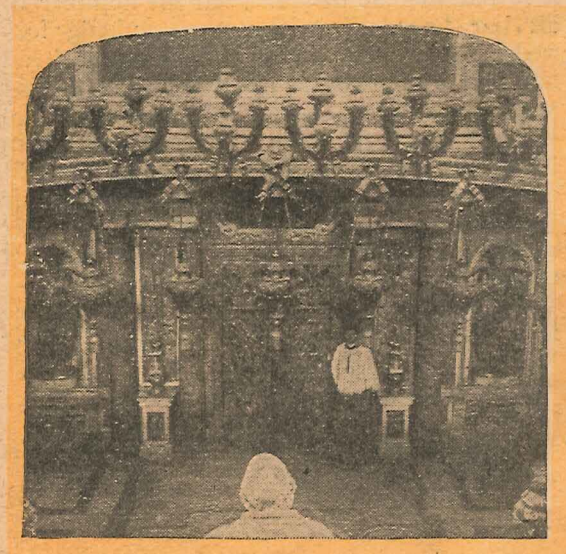
Det store vievandskar, baaret av marmorengler. Skaalen er altid fyldt med vievand, velsignet av paven, og enhver av kirkens fromme besøkende dyp- per etpar fingre i det indviende vand og korsner sig med det. Det er det første en pilgrim maa gjøre. Først efter det finder man sig værdig til at gaa videre i kirken og kysse St. Peter-statuens utstrakte fot.

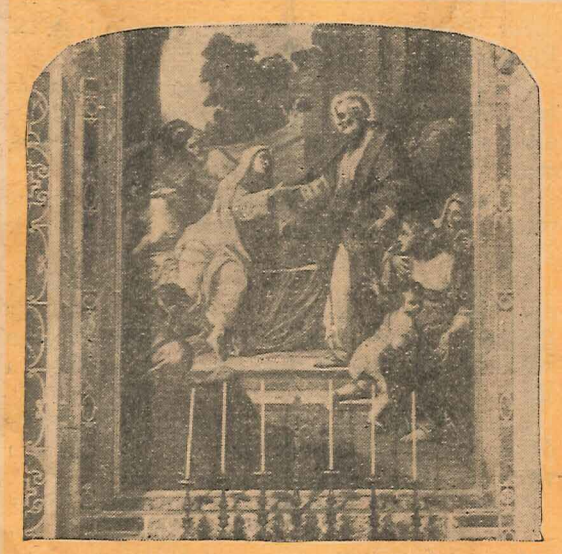
Det undergjørende barnebillede, „Bambinoen”. Man fortæller om mange mirakler, fuldbyrdet ved det, og de som her blev helbredet for sine sygdommer har i taknemlighet skjænket de kostbare juveler og ædle stener hvormed det er smykket og næsten skjult. Bambinoen er naturligvis et symbol for Kristusbarnet i krybben.

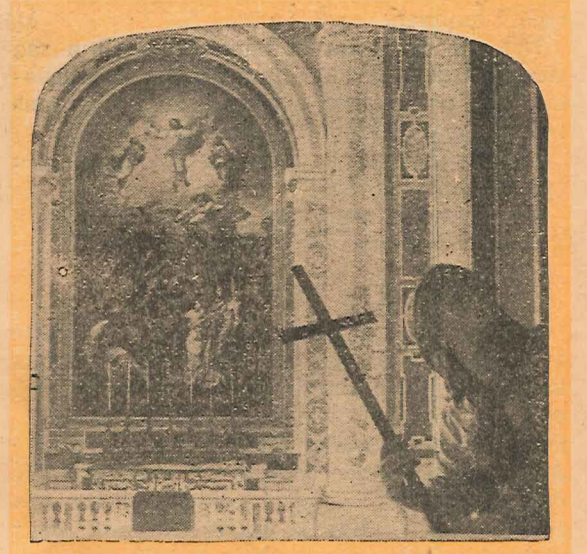
En anden av Peterskirkens kostbare skatte er den pragtfulde, store vase av alabast, man ser i et av kirkens sideskib. Vassen er skjænket av en av Ægyptens muhamedanske kediver, som paa denne maate har villet uttrykke sin ærbødighet for den kristne religion. Det herlige kunstverk, som er smykket med relieffer og indskrifter, maaler næsten to meter i høiden.

Det helligste sted i hele Peterskirken. Her er neilgangen til apostelen Peters grav. Over graven henger 89 sølvlamper som altid brænder. I forgrunden ser man hodet av statuen over pave Pius den VI., som beder ved graven. Statuen er av Canova. I gravkjældereren her opbevares ogsaa en mængde relikvier der betragtes som de helligste av alle.

Et av kirkens vægmalerier som forestiller apostelen Peter, der i Jaffa opvækker den kristne kvinde Tabitha. Kjempebilledet er malt over teksten i Apostlenes gjerninger, 9. kapitel, 30. til 40. vers. Maleriet er malt direkte paa murflaten, og særlig Peters apostelskikkelse er av dyp og gripende virkning.

Et andet av kirkens skjøne kunstverker, en gjen-givelse i mosaik av Raffaels „Christi himmelfart”. Billedet er fremstillet av tusener og atter tusener av bitte smaa, kulørte stener, sammenføiet med den yderste taalmodighet. Det fortælles at de kunstnere som sammensatte billedet brukte næsten femten aar paa arbeidet.

(Forts. fra side 5.)

av dem som hadde bortført hende i London — ham som aftenen iforveien hadde tatt hende tilfange i York. Saa gik hun ind i soveværelset igjen.

Den gamle japanerinde boide sig dypt og smat ut av døren som øieblikkelig lukket sig efter hende med et litet smek.

Der var ikke noget bord i værelset, saa Muriel maatte spise sin frokost mens hun sat paa sengekanten. Det var hende klart at hvad der saa end vilde hende maatte hun væbne sig med al sin styrke og energi. Aldrig før hadde hun drukket saa deilig te. Det ristede brød under solvlokken var deilig og sprødt. Der var desuten en guldgul omelet og i en skaal av fin kinesisk porcelæn var der en portion modne jordbær.

„Jordbær i december,” sa Muriel høit. „De agter da vist ihvertfald ikke at sulte mig ihjel. Og far og Charlie vil snart være her — det kan ikke være mulig andet.”

Hun spiste en udmerket frokost og da døren aller gik op og den underlige kammerpiken kom ind med hendes klær var Muriel like rolig og fattet som om det var hjemme i Park Lane hun klædt paa sig med Jane Gregory som sin hjælperske. Paa et solvbret laa et sæt toiletgjenstande; kammene var av skildpadde og guld og børstene av ibenholt, saa vakkert utskåret at det var en fornøielse at se dem. Utenfor døren hørte hun sagte trin av nogen som gik op og ned trappen og japanerinden som øiensynlig hadde gode kræfter kom derefter ind med et badekar av skinnende metal og nogen store kander med varmt, parfumeret vand.

Da døren lukket sig efter hende saa Muriel sig utstyrt med ting som en prinsesse vilde ha misundt hende. Hun tok det imidlertid ganske rolig, badet, klædt paa sig og børstet haaret. Da hun var færdig med sit toilette satte hun sig ned og faldt i dype tanker.

„Hvad er meningen med alt dette?” spurte hun sig selv, men hun kunde ikke finde noget svar. „Naar slipper jeg ut herfra?” heller ikke paa dette kunde hun finde svar. Men hun følte sig istand til at taale hvad som maatte komme, og mens solen steg høiere og høiere og dens gyldne straalere danset og spilte paa draperiene i værelset henfaldt hun i drømme om den mand hun elsket.

Over forstykket av sengen hang pelskaapen som hun hadde hat paa sig aftenen i forveien. Hun saa paa den og syntes solen faldt saa vakkert paa zobelskindet, da hun pludselig la merke til noget hvitt som stak op av en lomme. Først tænkte hun det maatte være et lommeterklæ; men hendes nysgjerrighet var vakt og hun boide sig over sengen og følte efter i lommen.

Det var en firkantet konvolut og hun saa straks at det var det samme tykke elfenbensfarvede papir som generalkommandantens frue i York altid pleide at bruke.

Hendes hjerte begynde at banke og hun rev konvolutten op.

Paa papiret som var utstyrt med Lady Yeolands initialer læste hun følgende:

Muriel!

Jeg maatte gjøre det. Naar du læser dette saa du vite at jeg lider alle en fordømts kvaler. Men jeg var nødt til at gjøre det. Jeg var tvunget til det av en magt som var sterkere end det er mulig for dig at begripe. Men du skal ikke være ræd for at der skal ske dig noget ondt, — jeg er aldeles sikker paa at der ikke vil hende dig noget ondt. Prøv at tænke vennlig paa en kvinde som ikke har kunnet kjæmpe mot skjæbnen. Jeg vaager næsten ikke at undertegne mig

din tante Maria.”

— — —

Dagen oprandt like frisk og straalende paa Ravenscroft som paa Helston; Wag Ashton

kom ut og gik over pladsen foran garagen og ind i det første store rum hvor han fandt en av chaufførerne som var amatør i boksnings ventende paa sig.

„Godmorgen, Mr. Ashton,” sa manden høflig, — „er De parat, Sir?”

Wag saa blek og medtat ut. Man kunde se paa ham at han manglet søvn, men ellers var han like munter og spænstig som han pleide.

„Det er riktig, Nichols,” sa han, „et kvarters boksnings vil gjøre mig mer godt end noget andet i verden.”

„De ser ikke frisk ut, Mr. Ashton,” bemerket chaufføren, mens han trak paa sig et par boksehansker.

„Jeg er bare ærgerlig,” svarte Wag. „Kom la os begynde; De kan be om pusterum naar De vil.”

Saa begynde de. Chaufføren var en storbygget mand paa tredive aar med lange armer. Han hadde en udmerket helbred og var en god bokser. Men det var morsomt at se ham sammen med den trænede, professionelle bokser. Wag Ashton simpelthen spaserte rundt ham; det var vidunderlig hvad han utrettet med sine ben. Gang paa gang undgik han et voldsomt slag bare ved en liten bevægelse med fottene, saa at han ikke behøvde at bruke hodet. Og naar han skiftet taktik og brukte hodet var det like umulig for Nichols at ramme ham baade tilhøire og tilvenstre. Hans støt streift saavidt Wags arm eller rørte let ved hans øre, men Wag kunde ramme sin motstander hvor og naar han selv vilde.

Omtrent hvert tredje minut maatte chaufføren be om pusterum og saa gik det løs igjen indtil der var gaat vel et kvarter. Da de var færdig takket Nichols Wag overstrømmende.

„Det jeg har lært av Dem mens De har været her er uvurderlig for mig, Mr. Ashton,” sa han. „Jeg har aldrig før visst hvor litet jeg selv kunde.”

„Det passer ikke, Nichols, — der kunde bli en førsteklases bokser av Dem. Men De mangler regelmæssig øvelse, ikke med en jevnbyrdig, men med en De kan lære noget av. Men nu maa jeg avsted og faa mig et bad. Om tyve minutter skal jeg ind og tale med Sir Philip.”

Det trøtte uttrykk i Wags ansigt var nu forsvundet, men han hadde det samme ængstelige blik i øinene mens han løp over pladsen og ind paa sit værelse. I løpet av tyve minutter hadde han badet, barbert sig og klædt sig om; derefter gik han gjennom to korridorer som skilte hans værelse fra biblioteket hvor Sir Philip opholdt sig, banket paa døren og gik ind.

Sir Philip gik op og ned paa gulvet. — Frokostbordet var dækket.

„Sæt Dem ned, Ashton,” sa han, „la os begynde. De har fullstendig ret i hvad De alltid sier. Hvis man vil beholde sine kræfter maa man spise.”

Tjeneren Brice kom ind med nogen varme retter og forlot derefter værelset, hvorpaa Sir Philip og hans gjest begynde maaltidet.

De spiste i fem minutter i taushet. Bokseren hadde en glimrende appetit, men Sir Philip sat bare og pirket litt ved en forluren kylling. Tilslutt la han kniv og gaffel fra sig.

„Ashton, kjære ven, jeg kan ikke holde denne uvissheten ut lenger. Hvad kan der være hændt?”

Wags ansigt blusset av sympati.

„Sir Philip,” sa han, „De omtaler min kjære Charlie paa en maate som gjør mig aldeles stolt.”

„Hvordan kan jeg gjøre andet!” lod svaret. — „Jeg har bare kjendt Penrose nogen faa dage, men disse dage hører til de mest betydningfulde i mit liv. Jeg har git mit samtykke til at han gifter sig med min datter

og jeg betrakter ham som min søn og Dem som en av mine mest trofaste venner.”

Wag blev dypt rørt, men han viste det ikke.

„Livet er underlig, Sir Philip, naar man tænker over det,” bemerket han. „For en uke siden kjendte ingen av os noget til hverandre, og nu sitter jeg her og spiser frokost med en baronet og en tidligere gesandt.”

Verdensmanden Sir Philip lot sig ikke narre av det.

„Men hvad mener De, Ashton?” spurte han. „La os for Guds skyld lægge en eller anden plan. Hvordan forholder det sig? — Hvad kan der være hændt ham? Der er nu gaat to hele dage uten at vi har hørt fra ham! Han kan jo være skammelig myrdet og ligge ute paa moen under seks fot jord for alt det vi vet!”

Wag rystet paa hodet skjønt Sir Philips ord fik ham til at gyse.

„Det er en forfærdelig indbildningskraft De har, Sir Philip,” bemerket han. „Tænk da ikke paa noget slikt og tal ikke om det. Hvis jeg trodde det De sier var tilfældet — Han løftet kaffekoppen og skyllet den kokende kaffe ned. „I hele nat har jeg holdt øie med Helston Castle i 100 meters afstand,” sa han litt efter. „Jeg fik rigtignok ikke vite noget, men hvis jeg skal tro paa følelserne, saa vendte jeg hjem litt før daggry, overbevist om at Charlie var spillevende endnu. Hvad der er skedd vet jeg ikke, det kan ingen av os vite, men tro mig paa mit ord, han er endnu paa Helston Castle. Vi har da ihvertfald ikke hat flere besøk av raven, Sir Philip — det er av stor betydning. Ravenscroft har faat være i fred siden Charlie drog bort. Og Miss Muriel er som De vet i sikkerhet i York.”

„Ja, det er i sandhet en stor ting,” svarte Sir Philip. „Kanske De har ret i at Charlie Penrose er ilive. Jeg haaber og ber om at det maa være tilfældet. Han er en mand med en klar dømmekraft og uten mindste frygt. — Hvad raven angaar saa vet De at jeg har latt panelingene ta ned i min datters værelse og likeledes i det lille biblioteket ved siden av; men der kom ikke andet tilsyne end stensmurene. Hvordan har den skabningen — hvad det nu end har været — kunnet komme ind i huset? Selv om det er Dent som har lukket den ind er det jo umulig at den har kunnet finde vei til denne delen av huset uten at bli opdaget, — og det later til at Dent ikke har mer at bekjende.”

„Meget rigtig, Sir Philip. Jeg har hver dag tat Dent i forhør. Jeg har pint hjertet ut av livet paa ham og jeg er sikker paa at han ikke har mer at tilstaa. Naar alt kommer til alt har han jo bare været en ynkelig forræder og jeg tror virkelig han angret hvad han har gjort. Næste uke reiser han til Canada, opfyldt av taknemlighet for alt hvad De har gjort for ham tidligere saavel som for den hjælp De nu yder ham til at begynde et nyt liv. — Hvad raven angaar saa har jeg iaat en idé. Det er noget jeg selv har regnet ut; men jeg tror at jeg er paa det rigtige spor. Nu skal De høre, Sir Philip — Wag brot braat av da Brice i det samme kom ind i værelse med et telegram paa et solvbret.

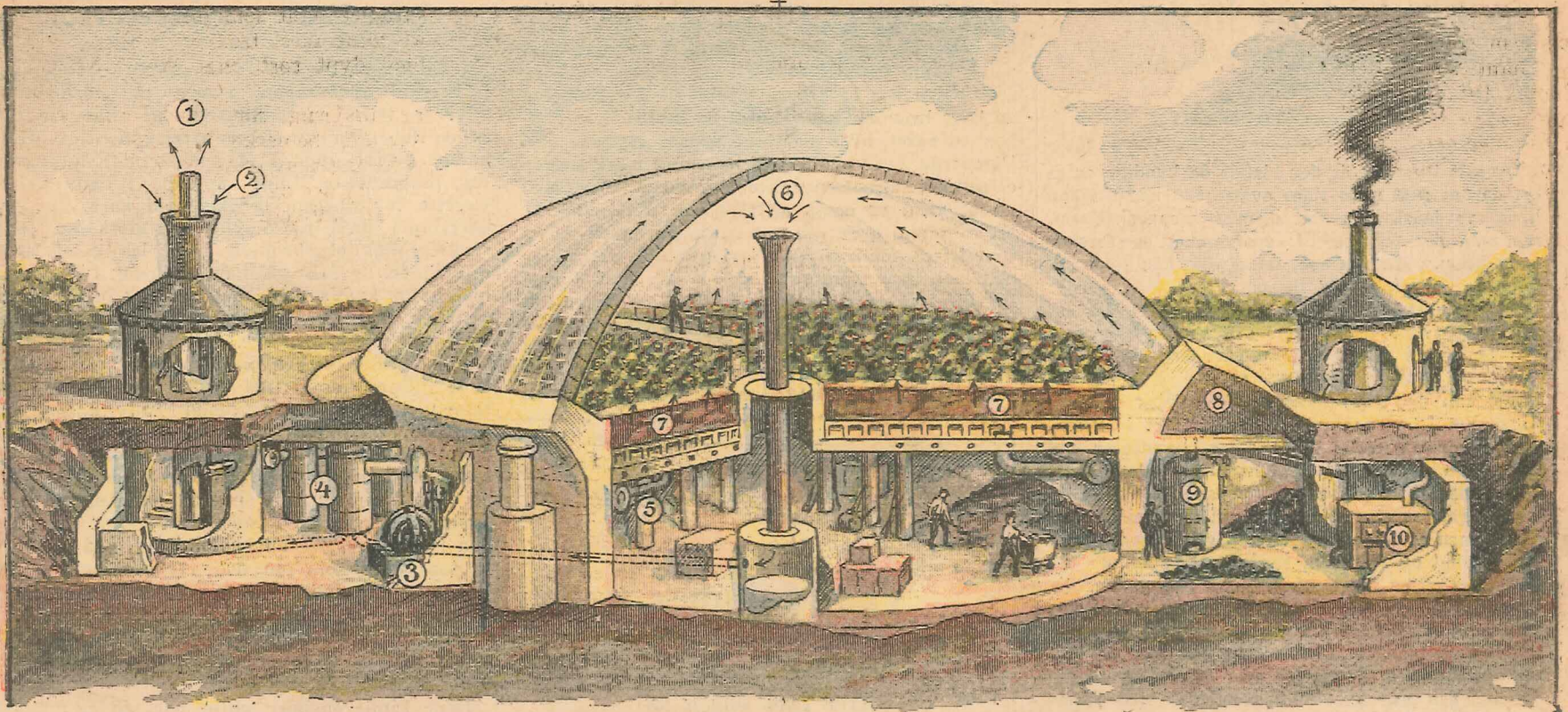
Sir Philip rev det op. Det lod:

„Kom øieblikkelig. Sak av stor vigtighet angaaende M. — Tom.”

Sir Philip saa op.

„Brice,” sa han, „si til Rainer at han gjør sig parat til at kjøre til York i løpet av fem minutter!”

Wag hadde reist sig og stod ved siden av bordet da Sir Philip rakte ham telegrammet. „Fra min svoger, general Yeoland,” sa han. Wag læste det.

Fremtidens haver

vil etter hvad en schweizisk ekspert i havekunst mener til en viss grad bli uavhengig av veirets luner, idet kunstig belysning, kunstig varme og regn delvis vil erstatte den virkelige sols lys og varme og den naturlige regns frugbringende væte. En mægtig glaskuppel vil beskytte plantene mot uren luft og mot insekter, og plantene skal staa i utsøkt, rensed jord (7). Gjennem en luftkanal (2) strømmes atmosfærisk luft ind. Denne luft renses i specielle apparater (4) og føres gjennem rørledningen (5) op i haven idet den passerer gjennem jordlaget som derved utluftes. Naar den rensede luft har gjort sin nytte suges den altert ut gjennem en kanal (6) ved hjælp av en elektrisk ventilator (3), og strømmes tilsidst ut i det fri igjen (1). Utom hele anlegget som delvis er nedsænket i jorden ligger et isolerende lag torvjord (8). Og i rummet under haven findes orbespids, dampkjøle (9), dampdesinfektionsapparat (10) og andre hjælperedskaper. Se artikkelen næste side.

„Jeg skal være nede i gaarden om fem minutter,” sa han mens han i sit stille sind forbandet det dunkle sprog i telegrammet. Hvorfor i alverden kunde ikke Sir Thomas tale like ut? —

Aldrig før i sit liv hadde chaufføren kjørt saa fort som han nu gjorde. Sir Philips ordre var ikke til at ta feil av. De maatte risikere alt for at naa York inden en bestemt tid. Automobilens for avsted som en kanonkule og det var en rekord da de stanset utenfor Sir Thomas' hus.

„Jeg venter her, Sir Philip,” hvisket Wag efterat tjeneren hadde vist ham ind i hallen.

„Nei, nei, følg med mig,” svarte Sir Philip og tok hans arm hvorpaa begge gikk ind i spisestuen.

Sir Thomas som var civilklædt stod med ryggen til ilden; han saa meget bekymret ut. Ikke langt fra ham laa Lady Yeoland i en lænestol. Hun var likblek og ansigtet bar spor av taarer. Paa den andre siden av bordet stod en politiinspektør.

„Her er jeg, Thomas,” utbrøt Sir Philip. „Hvad er der iveien? Hvor er Muriel?”

Hans øine søkte ængstelig rundt i værelset. Generalen blev purperrød i ansigtet.

„Philip,” sa han med brutt stemme, „det er netop det som — som — — det er jo det vi ikke vet. Kjære gamle ven, jeg holder paa at miste forstanden.”

Sir Philip satte sig rolig ned og ga Wag tegn til at gjøre det samme.

„Det er min ven, Mr. Ashton,” sa han med naturlig stemme; „han har min fulde fortrolighet. Forklar mig det hele, Tom.”

„Ja, det hænger slik sammen, Philip,” begynte generalen med en stemme som skalv av bevægelse, — „igaar gikk Muriel og Maria sig en tur sent paa eftermiddagen. Jeg selv var ute hele dagen paa manøver og kom ikke hjem før klokken var næsten et inat. Jeg hadde ventet at være hjemme til middag, men fikk et traadløst telegram om at fortsætte med øvelsene til midnat. Da jeg kom hjem fandt jeg Maria aldeles ute av sig selv. Fortæl nu din bror resten, Maria.”

Lady Yeoland rettet sig op i stolen.

„Aa, Philip,” sa hun med en stemme saa svak og rystende og ulik hendes sedvanlige

bestemte maate at tale paa at hendes bror uvilkaarlig for sammen, — „aa, Philip, Muriel og jeg var gaat til utkanten av byen, og saa avtalte vi at jeg skulde ta sporvognen tilbake til High Street, mens Muriel først vilde komme hjem til spisetid klokken otte. Jeg sat og ventet paa hende til klokken ni uten at hun kom. Tom var jo borte og jeg visste ikke hvad jeg skulde gjøre.”

„Jeg tror jeg lot dig vite, Maria —” Sir Philips stemme var kald som is — „at naar jeg sendte Muriel ind til dig var grunden den at der skulde passes særlig omhyggelig paa hende!”

Politiinspektøren gjorde en pludselig bevægelse og Sir Philip la merke til at der var kommet et interessert uttrykk i hans ansigt.

„Fortæl os hvad du ellers gjorde, Maria,” fortsatte Sir Philip rolig, „saa vil jeg be politiinspektøren si os sin mening om saken.”

Inspektøren førte høire haand hilsende op til panden.

„Jeg sendte tjenerne ut paa veien hvor vi hadde gaat,” fortsatte Lady Yeoland, „men de kom tilbake litt over midnat uten resultat.”

„Du er en tosse, Maria,” for det ut av Sir Philip. „Jeg har altid trodd at du var en sjelden fornuftig kvinde. Vil du virkelig fortælle mig at du ventet helt til midnat før du satte dig i forbindelse med politiet — du som har været i alle Europas hovedsteder — ja, til og med i Japan sammen med mig?”

Lady Yeoland løftet bønfaldende sine sterke, hvite hender.

„Aa, Philip, jeg indrømmer at det var dumt av mig — jeg —”

„Det har jeg ogsaa sagt til Maria,” indskjøt Sir Thomas. „Hun kunde jo sendt bud bort til barakkene og faat mindst etpar hundre mand til at lete efter Muriel med det samme. Men det later til at hun aldeles har mistet fornuften, Philip — det er alt hvad jeg kan si. Hun har slet ikke været frisk den sidste uken, det har alle kunnet se. Bedom hende saa mildt som du kan. Det er mig som skal dadles, for du ba mig passe godt paa Muriel, og det ser sannelig ikke ut til at jeg har gjort det!”

Officeren trak heftig i sine moustacher og han hadde taarer i øinene.

„Ta dig ikke saa nær av det,” sa Sir Philip rolig. „Jeg angrer at jeg talte saa haardt til dig, Maria. Pointet er, hvad skal vi gjøre?”

Her vendte han sig spørrende om mot politiinspektøren som hilste igjen.

„Sir Philip,” svarte han meget ærbødig, „mine folk har allerede foretat undersøkelser og vil fortsætte med det. Det gjør mig ondt at si at vi ikke har det mindste spor at gaa efter, selv om vi har adskillige teorier.”

„Blaas i Deres teorier, inspektør,” for det ut av Sir Thomas. „Det er en kjendsgjærning at De endnu ikke har opdaget det allermindeste! — Philip, kjære gamle ven,” sa han og saa paa sin svoger, „det er forvilet; jeg vilde gå alt i verden for at vite hvor stakkars Muriel er.”

Etpar sekunder var der stille i værelset. Sir Philip støttet hodet i haanden og stønnet. Som om byrden var for tung at bære vendte han sig nu fra de andre, men fikk derved øie paa noget som midt i hans sorg vakte hans oppmerksomhet. Wag Ashton sat paa en stol borte ved væggen; han bøide sig fremover med et uttrykk i ansigtet som mindet om et skogdyr og holdt blikket fæstet paa den graatende kvindeskikkelse i lænestolen. Han stirret paa Lady Yeoland som om hun hadde fortryllet ham.

Det blev banket paa døren ind til spisestuen.

Den blev aapnet og en tjener kom ind.

„Undskyld at jeg forstyrrer, Sir Thomas,” sa han, „men Mr. Tracey fra Yorkshire bank er her.”

„Be ham ryke og reise,” ropte generalen; „vi er optat av vigtige saker.”

„Undskyld, Sir Thomas,” svarte manden, „men jeg tror ikke det er en almindelig visit. Mr. Tracey ser meget ophidset ut. Han saa Sir Philips automobil kjøre gjennem byen og tænkte sig derfor at Sir Philip var her. Han ønsker at tale øieblikkelig med Sir Philip. Siden Mr. Tracey er saa alterert tænkte jeg mig at det kanskje kunde ha noget at gjøre med Miss Muriel.”

(Fortsættes.)

Fremtidens haver.

Kan havekunsten gjøres uavhengig av vind og veir?

(Til ovenstaaende billede.)

Overalt i verden er der blandt de kyndige enighet om, at skal gode tider avløse den nødstilstand hvori verdenskrigen har hensat menneskeheten, saa maa der to ting til: sparsomhet og forøket produktion. Menneskene maa yde mer end de hittil har gjort, jorden likesaa.

At menneskene kan det naar de vil er der ingen som tviler paa. Men kan jorden yde mer end den gjør? Hvad sier fagmændene om dette?

Paa et enkelt omraade nemlig havekunsten kan der efter hvad en schweizisk gartner, Alexandre Livventaal, nylig har skildret i „Scientific American“ naas langt større resultater end hittil. Den samme flek jord kan naar alle hjelpemidler tas i bruk og alle kundskaper utnytted, gi mange ganger større utbytte end hvor man fortsetter med at følge de gammeldagse metoder hvor det er vind og veir som saa at si bestemmer utbyttet. Driften skal gjøres uavhengig av den varme solen gir, den fugtighet luften inneholder, kort sagt gjøres uavhengig av klimaet der paa stedet hvor man er. Menneskene kan med de tekniske midler som de raader over efter Livventaals mening paa nærsagt hvilkensomhelst sted fremtrylle edens haver, hvor planteveksten opnaar en yppighet som ingen har drømt om og hvor der kan saas og høstes flere ganger om aaret uten hensyn til årstider og naturens gang utenfor den kunstige „have“s enemerker.

Ideen er ikke ny, indrømmer den schweiziske havekunstner. Vi vet jo f. eks. hvordan man i de keiserlige drivhus i Petrograd og mange andre steder paa kunstig maate har kunnet skape ihvertfald noget som minder om tropernes hete og fugtighetsmattede luft, saa at laade palmetrær, oranger og kjempemæssige druer kan sette blomst og bære frugt. Og hvert aar høstes der i Europas drivhus tidlige haveprodukter i imponerende mengder, omtrent 2 millioner tons, det vil si 2000 millioner kilogram.

Men det nye er at det gamle velkjendte drivhussystem skal moderniseres, forbedres og utvides saa at der kan ydes mer av nærende grønnsaker til verdenshusholdningens spiskammer. Og hvordan det skal praktiseres har Livventaal skissert i enkeltheter gjennom hosstaaende interessante billede, som viser en fremtidshave drevet efter videnskabelige principper og som er gjort uavhengig av vind og veir og andre lunefulde magters forgodtbeholdende.

Fremtidens haver kommer efter Livventaals projekt til at minde i visse henseender om dronning Semiramis' berømte „hængende haver“ i Babylon, der som bekjent regnes for et av verdens syv underverker. De anlægges nemlig i en utgravning i jorden paa et cementunderlag som bæres av søiler saa at man kan gaa under dem. Paa cementunderlaget legges et tykt lag god muldjord og her plantes de vekster man ønsker at dyrke. Over det hele er der en kuppel av glas og utenom haven er der en vold av torvjord som isolator.

Muldjorden maa være godt desinficert, saa at alle ugræsfrø og soppespirer er dræpt, og der maa vaakes nøie over at udelukkende god, ren luft uten skadelige mikrober faar adgang til plantene. Derfor utgjør luftventilasjonen et meget viktig led i anlægget. Gjennem ledningen i cementunderlaget føres frisk luft ind til planterne idet den passerer op gjennom muldlaget, og efterat ha sirkulert rundt „haven“ suges den avbenyttede luft atter ut gjennom en ventilator anbragt i midten av haven. Den tilførte luft har først gjennomgaat en meget grundig rensesprosess, likesom den ogsaa er blitt møttet med fugtighet saa den inneholder indtil 90 % vanddamp. En elektrisk centrifugalblaaser sørger for den rensede luftstransport ind i ledningene og videre gjennom muldlaget paa cementgulvet.

I cementgulvet findes desuten vandledningen og damprør hvorfra muldjorden faar den nødvendige varme. Sprøytningen besørjes ved slanger som dirigeres ved haandkraft fra en bevægelig løpebro over plantedekket. Ganger og fotstier mellom planterne findes ikke. Hver flek jord blir utnyttet. Utenom anlægget, delvis nedbygget i jorden findes fyrrum, dampkjeler, luftrensingsmaskiner

og lignende. Kniper det med sollyset tændes elektriske lamper i haven. Elektriciteten har en kraftig indflydelse paa de fleste planters vekst og skal delvis kunne erstatte sollyset.

Paa den her beskrevne maate vil der fremstaa en have hvor der kan plantes og høstes flere ganger om aaret, hvor planterne opnaar en fylde som i tropene, hvor plantesygdommer og insektangrep er ukjendte fænomener, hvor jorden opvarmes med varmt vand og damp akkurat som vore værelser om vinteren, hvor den elektriske buelampe delvis trær istedenfor solskinnet, og hvor det aldrig regner, men hvor luften allikevel er saa møttet med fugtighet at den føles tung og tæt som luften under en urskogs løvrike kroner. Den schweiziske gartner som har tryllet frem alle disse lokkende fremtidsperspektiver fremhæver uttrykkelig at hans plan støtter sig til mangeaarige eksperimenter og erfaringer gjort av ham selv personlig i store have- og drivhusanlæg i Frankrike, Belgien, England og Schweiz.

Vaat sommer.

Jeg sitter bak gardinet og stirrer over engen ud — et sommerlandskap, som herjes av vinterrusk og slud.

Det regner, aa, det regner! Hvert hjuispor blev en ilter strøm. Hvor blev, du av du lyse, nyskapte solskinsdrøm?

I kakkelovnen kvæles de sidste vaate pinders damp, og paa min sløve hjerne gror tungsinds muggesvamp.

Jeg sitter træt og bitter og leker med det tomme ark, trods regnet herjer lørken min tankes tomme mark. — —

Da farer jeg iveiret, et sælsomt syn har brutt min døs: Forbi min bolig skrider saa fin og gratis

en liten bondepik, i voksdrukke hyllet ind, med hattens hjelm som dække for haarets silkespind.

Hun færdes let og sikkert, saa slank og sva i som havens pil. Hun nikker og i tilgift hun skjænker mig et smil.

Et smil som gavmildt blotter de hvite tænders perlerad og tænder glans i øiet. — Aa, Gud, saa ung og glad!

Saa rik paa nuets lykke, for alle sure tanker fri —! Ha tak, du lille pik, fordi du gik forbi!

Du hjalp mig til at finde, trods regn og slud ved sommertid, den skjønhed som fornyes igjennem ærlig strid.

Du hjalp mig til at glemme det tunge savn av tapte aar, — forynget jeg mig soler i glansen av din vaar.

Anders K. Olsen.

Skrevet i stjernene.

I slutningen av det 18. aarhundre bodde der i „Eremitbrøndens gate“ i et av de ældste kvarterer i Paris en gammel mand som var litt av en føbel for kvarterets øvrige beboere. Han bodde øverst oppe i et ældgammelt hus som var muggent og fuldt av sop; i hans kvistværelse var veggene dækket med kart som var oversmurt med hieroglyfer og merkelige indskrifter. Paa et skropelig bord laa gamle manuskripter, og selv gik han omkring i en gammel, grøn kappe med sort vest og brune knæbenklær. Ansigtet var meget rynket og øinene var blide og godmodige. Det blev sagt at han var en tidligere benediktinermunk som hadde søkt tilflugt her i det gamle hus da revolutionen i 1790 hadde stengt hans kloster og jaget bort munkene. Hans navn var Pierre Leclerc, og nogen sa han var en lærd mand, andre at han var gal. Det var til ham at der en dag kom en ung mand, omkring 25 aar gammel, mager med sort haar som laa flatt paa hodet, gulaglig ansigtsfarge og med en profil saa skarp som om den var skaaret i sten. Han gik ikke ind, stille sig foran oldingen og sa uten nogen indledning:

„Jeg er kommet for at høre hvad De kan spaa mig ved hjelp av Deres taskespillerkunst!“

Dene gamle eneboer smilte paa sin egen blide maate, saa tændte han en liten kobberlampe og spurte den unge mand:

„Naar er De født?“

„Den 15. august 1769.“

Paa oldingens opfordring skrev den unge mand tallene ned. Saa satte Pierre Leclerc sig, tok frem nogen kart og registrer, skrev op en række tal, studerte længe, regnet længe og saa ikke ut til at ta notis av sin gjest. Men endelig saa han op og sa:

„Syv dager før Deres fødsel, natten til den 8. august 1769 viste en stor komete sig paa himlen i „Væderen“s tegn, og den dag De blev født gik kometen ind i „Tyren“s billede. Det er det zodiakaltegn som i Deres horoskop befinner sig i det tiende hus, ærens, rigdommens og magtens hus. Ved at betrakte Deres horoskop ser jeg klart at der staar to kontraster i det: ophøielse og fald. Mars som staar i opposition til solen bebuder at Deres lykke vil ta en brat ende, men Hermes' hemmelige tegn meddeler mig at De vil naa til det høyeste et menneske kan naa. De vil komme til at regjere.“

„De er gal, far Leclerc,“ sa den unge mand og lo bittert. „Hvorledes skulde jeg komme til at regjere? Jeg er en ung officer, fattig og uten fremtidschance. Aubry som er direktoriets chef for hærvesenet har netop latt mig stryke av officerskorpsets lister. Napoleon Bonaparte er ikke engang soldat mer. Han maa ernære sig ved at gi undervisning i matematik.“

Det er paa denne maate historien har optegnet Napoleons første besøk hos stjernetyderen Pierre Leclerc. Det er mulig at han første gang har ledd av den gamle mands spaadom, men han har allikevel følt sig tiltrukket av ham, hvilket han viste ikke alene ved at gjenta sit besøk, men da han virkelig kom til magten som oldingen hadde spaadd ham, tok han ham med sig til Tuillerierne og lot ham faa en bolig i slottet. Han var blitt fuldt og fast overbevist om at man kunde spaa i stjernene.

Nu er det jo umulig at kontrollere i vore dager om denne historie er sand eller om den er skrevet efter at Napoleon var kommet til magten og var styrtet igjen. Legendedannelser finder hyppig sted paa denne maate. Men om Napoleon virkelig har trodd paa stjernenes indflydelse paa menneskenes skjæbne er der forfarsaavidt ikke noget merkelig i det, da mangfoldige mennesker baade før hans tid og paa hans tid trodde det samme, og man kunde dengang fortælle om en mengde historier om stjernetyderspaadommer som var slaat til.

En av de merkeligste av disse stjernetydere var Luc Gauric, hvis spaadommer vakte forundring blandt hele hans samtid. Han hadde allerede omkring aaret 1500 forutsagt den senere pave Leo X at han vilde bli pave, hvilket ogsaa slog til, og da han senere kom til den italienske by Bologna var hans ry gaat forut for ham, saa byens hersker Bentivoglio lot ham

„Prøv nu din spaadomskunst paa dig selv,“ sa kongen. „Prøv nu at spaa dig selv naar du skal dø!“

kalde og befalte ham at stille hans horoskop. Luc Gauric spaadde da Bentivoglio at han inden aar var gaal et aar skulde være styrtet fra magten. Bentivoglio blev saa forbitret over spaadommen at han lot spaamanden føre til torturkammeret og klype med gloende tænger for at han kanske kunde komme paa bedre tanker og spaa noget mer lykkelig. Men Luc Gauric var standhaftig. Han utholdt alle pinsler og erklærte at de kunde gjøre med ham hvad de vilde, men stjernenes indflydelse kunde de ikke forandre. Saa slap han løs. Hans spaadom viste sig at slaa til. Aaret efter brød et oprør ut, Bentivoglio blev styrtet og byen gav sig ind under pave Julius II. Luc Gauric som var ræd for at bli brændt som kjætter da kirken fordømte stjernetydning gik til Paris hvor han blev venlig mottat av Henrik II.s enke Katharina av Medici. Hun var fuldstændig overbevist om at det var mulig at læse fremtiden i stjernene, og hun og hendes søn Karl IX holdt stjernetyderen Michel de Notre Dame, kaldt Nostradamus, som astrodret ved hoffet. Da Luc Gauric blev opfordret til at spaa Katharina erklærte han at han ikke kunde se andet end hvad Nostradamus allerede hadde spaadd. Katharina vilde imidlertid vite noget om naar hun skulde dø, men hertil kunde Luc Gauric bare svare: „St. Germain skal se Deres Majestet dø!“

med indunder sognekirken St. Germain l'Auxerois. Hun trak sig tilbake til et litet slot hun eide tæt ved St. Eustache kirken og paa slots-taket lot hun indrette et litet observatorium hvor hun om natten studerte himlen. Mange aar efter at Luc Gauric var død laa Katharina her en nat paa sit ytterste. Sygdommen var kommet pludselig over hende og hendes sedvanlige skriftefar var ikke lilstede. Da hoffolkene saa at døden nærmet sig løp de over til St. Eustache kirken for at hente en prest som kunde gi hende den sidste ølje. Da presten bøide sig over hende slog hun for sidste gang øinene op, saa paa presten og spurte: „Hvad er Deres navn, far?“ Presten svarte: „Jeg er biskoppen av Nazareth og mit navn er Nicolas de Saint-Germain.“ Et øieblik efter døde dronningen. Luc Gaurics spaadom var gaal i opfyldelse.

En av det 17. aarhundres mest berømte læger i Europa var franskmænden Morin. Han var ogsaa en ivrig stjernetyder og en dag blev han bedt om at stille et horoskop for en mand hvis navn man ikke vilde nævne. Han fik bare opgit vedkommendes fødselsaar og dato med fødsels-øieblikket som dengang alltid blev omhyggelig oplegnet. Morin opsatte sine beregninger og han erklærte derpaa at hvem vedkommende end var saa vilde han dø paa skafottet. Han hævdede ogsaa at hans spaadom vilde slaa til, selv efter at han hadde faat vite at spaadommen gjaldt kong Ludvig XIII.s yndling Cinq-Mars, en av landets mægtigste mænd. Cinq-Mars lo høit da han hørte om Morins spaadom, men det blev ullikevell Morin som fik ret. Cinq-Mars søkte ved en sammensvergelse at faa styrtet den mægtige kardinal Richelieu, men kardinalen opdaget alt og Cinq-Mars døde sammen med sin ven de Thou under bøddeløksen.

Som det er sagt om stjernetyderen Leclerc og Napoleon Bonaparte kan det ogsaa sies om disse beretninger, at det jo ikke er umulig at legendene har dannet sig efterat de begivenheter var skedd som de omtaler. En enkelt av disse spaadommer kan dog kontrolleres og bevises at være forkyndt og at være slaat til. I aaret 1414 skrev stjernetyderen Pierre d'Ailly og Gerson et verk som het „Verdensbilledet“ (Imago mundi), og her forutsa de at en stor religiøs og politisk kamp vilde bryte løs i Frankrike i 1789. Der staar paa side 113 i boken: „Talrike store og forbausende omveltninger og transformasjoner av verden vil finde sted i aaret 1789.“ Det er den franske revolution forutsagt over 350 aar forut. Og her kan der ikke være tale om at spaadommen er fremsat efter begivenheten, for „Verdensbilledet“ findes endnu paa det franske nationalbibliotek, og baade dets papir, dets skrift,

dets forkortelser og hele utstyr vidner tydelig om at det er skrevet i det 15. aarhundre. Det er et merkeiig tilfælde som man ikke har kunnet gi nogen forklaring paa.

Det var ikke alltid noget behagelig hverv at skulle fortælle menneskene hvad der stod skrevet i stjernene om deres skjæbne, særlig ikke naar det dreiet sig om store mænd. Stjernetyderne var ofte mænd som trodde paa sine spaadommer, de var ærlige og vilde bare si sandheten.

Men at forkynde sandheten for en lunefuld og grusom hersker kunde være livsfarlig. Nogen stjernetydere fortrak at flygte; andre at undskyde sig

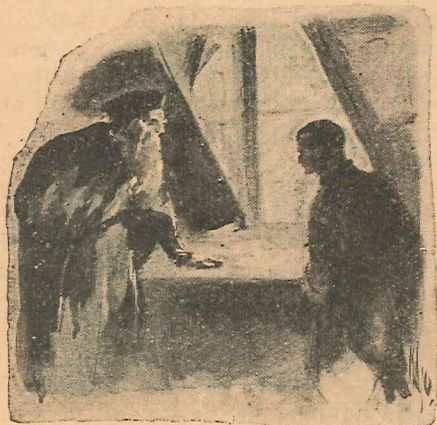
Katharina av Medici laa paa sit yderste, og presten bøide sig over hende. „Hvad heter De, far?“ spurte hun.

med at de ikke forsynets vilje over stjerne-noget, atter andre erklærte at naturligvis stod nenes indflydelse, og den kunde tilintetgjøre alle spaadommer. Nogen enkelte stjernetydere fremsatte dog frygløst sine spaadommer. En av dem, en engländer, var blit kaldt til kong

Henrik VIII og han spaadde kongen at en række høist ubehagelige begivenheter vilde komme. Den tyranniske og samvittighetsløse konge blev saa forbitret og irritert over dette at han besluttet at la stjernetyderen slaa ihjel. En av salene i Windsor slot blev omdannet til skafot, bøddelen klædt i blodrød dragt stod ved blokken med sin øks i haanden, og saa blev stjernetyderen ført ind. „Naa, spaamand,“ sa kongen, „nu har du spaadd mig; øv nu din kunst paa dig selv. Kan du nu spaa naar du skal dø?“ Stjernetyderen saa et øieblik rolig paa forberedelsene. Saa sa han:

„Naar jeg skal dø vet jeg ikke, men jeg vet at jeg skal dø fem dager før du, konge!“

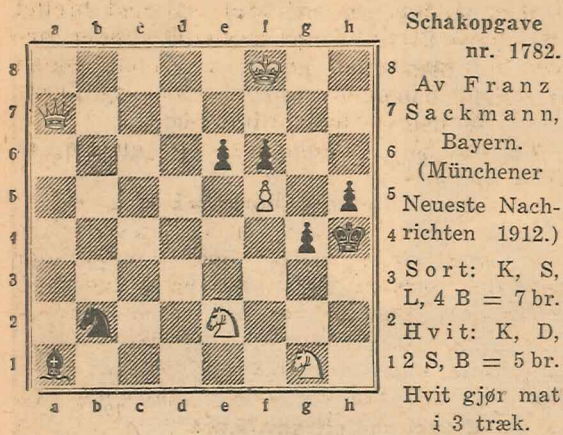
Henrik VIII saa et øieblik paa den gamle stjernetyder. Saa befalte han bøddelen at fjerne sig. Etter den tid var der ingen i England som levelt et saa behagelig liv som stjernetyderen. Kongen spurte hver dag efter hans befindende.

„De vil naa det høicste. De vil komme til at regjere,“ sa Leclerc til den unge officer.

Fra det øieblik skydde Katharina alle de steder som laa i nærheten av et eller andet som bar det i Frankrike meget almindelige navn St. Germain. Hun tok aldrig mer ut til sit herlige slot St. Germain en Laye hvor hun ellers alltid bodde om sommeren, og hun vaaget heller ikke at bo paa slottet Tuilleries fordi det hørte

Litt hodebrud.

Løsning av schachoppgave nr. 1779.

1. T d 6 — d 2.

Løsning av gaadespørsmålet i forr. nr.:

Kost (Mat), Kost (Feiekost), Stok.

Løsning av gaaden i forr. nr.:

Ørn — Børn.

Løsning av den aritmetiske oppgave i forr. nr.:

Han var bare 24 aar, latsaa 36 aar under 60. Hvis han hadde været 4 ganger saa gammel, 96 aar, hadde det været 36 aar over 60.

Regneoppgave.

⊗

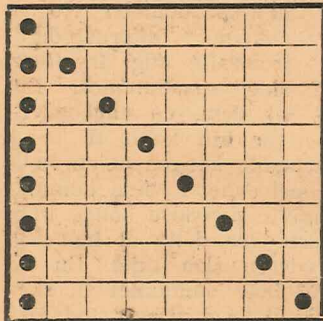
Et bestemt stykke arbeide kan fullføres av 20 mand i 12 dage og av 24 kvinder i 15 dage. Hvor megen tid vil de der medgaa til samme stykke arbeide naar 16 mand og 36 kvinder arbeidet i for- ening?

Løsning av talkva- draten i forr. nr.:

34	48	2	16	30
46	10	14	28	32
8	12	26	40	44
20	24	38	42	6
22	36	50	4	18

Aritmetisk oppgave.

Jeg gjør et kast med tre terninger. Multipliserer jeg nu det tal som ligger øverst paa den første terning med tallet paa den anden terning og hertil legger tallet paa den tredje, faar jeg 17. Multipliserer jeg tallet paa den første terning med den anden ternings underste tal, og forsøker jeg produktet med det dobbelte tal paa den tredje terning, faar jeg 19. Hvilket kast gjør jeg?

Geografisk oppgave.

I denne kvadrat skal indskrives otte geografiske ord, der hvert bestaar av otte bokstaver, og hvis begyndelsesbokstaver danner navnet paa en fransk provins, naar de læses ovenfra og nedover. Bokstaverne i diagonalen fra høire til venstre danner navnet paa en

elv i Rusland Ordene som skal søkes er: 1. En liten by i Rusland, bekjendt ved et stort slag. 2. En elv i Nordtyskland. 3. En del av det gamle Italien. 4. En av De forenede Stater i Amerika. 5. Et av de høieste fjelde i Kordillerne. 6. En østerrisk provins. 7. En by i det sydlige Frankrike. 8. En fjeldkjede i Portugal.

Gaade.

Lys har engang jeg bragt ved tændende ord og ved skrifter. Bytter et tegn I kun om, evig jeg lever i nat.

Den største gevinst.

Humoreske av

Arne Poulsen.

Den avholdte, godmodige korporal Borgen vaaknet pludselig av sin middagslur i sin haarde kaserneseng, skjov forhænet for sengen tilside og saa paa sit ur, hvorpaa han søvrig vendte sig rundt for at sove videre.

Men likesaa pludselig som han var vaaknet kom han til at tænke paa at det jo var idag han hadde inspektion ved pudsingen til søndagsparaden dagen efter. Det var sikkert tanken paa det som hadde gjort at han sov urolig, skjønt det endnu manglet et kvarter for inspektionen skulde begynde, — eller var det støien som hans seksten rekrutter frembragte. «Det var da en voldsom støi for at pudse nogen knapper!» tænkte han ærgerlig idet han saa paa de unge mænd som hadde det travelt med puds omkring ham, mens de snakket og lo ivrig.

Og — ja, sandelig sat der ikke ret overfor ham den sorthaarete maleren som snøt sig til at pudse sit lærtøi inde! — Nu var korporal Borgen helt vaaken. Et øieblik saa han sig selv i samme barakke da han var rekrut og pudset lærtøi, mens hans korporal sov mid- dag.

Han blev likefrem i godt humør ved at se den sorthaarete maleren som skjellte bort til ham mens han gned løs paa en livrem.

Korporalen fik næsten lyst til at bryte ut i latter over maleren — han som paa grund av sin kjækhed og sit glimrende humør var hele barakkens, ja, hele kompaniets erklærede yndling. Men — der var jo reglementet som skulde overholdes, og særlig idag, da han selv skulde inspicere pudsingen gik det jo ikke an at hans egne rekrutter sat og pudset lærtøi inde i barakken.

Korporalen løftet sig op paa albuen og saa strengt paa maleren som smilte aapenlyst, mens han netop tok det sidste taket paa en blank støvel.

„66!“ ropte korporalen, og maleren kom løpende med børsten i den ene haand og støvlen i den andre og forsøkte at stille sig i retstilling ved korporalens seng. «Si mig engang, 66, har jeg ikke gjentagne ganger forbudt Dem at pudse lærtøi inde i barakken? Og saa staar De ganske rolig og pudser væk paa trods av mine ord — og reglementet som henger der paa døren.»

«Ja, — men det er jo en støvel,» sukket maleren tilsynelatende brødebetyngt.

«Ja, det er likegyldig,» sa korporalen. «Er ikke en støvel av lær?»

«Jo — men jeg tænkte —»

«Tænkte? Nei, De trodde at jeg sov, og saa indbildte De Dem at De kunde narre mig, gjorde Del!» fortsatte korporalen idet han sprang ut av sengen.

Han tændte sig en cigaret og saa med tilbakeholdt munterhet paa maleren som stadig forsøkte at staa i retstilling med støvlen i den ene haand og børsten i den andre.

«Er der nogen som har set mine støvler?» spurte korporalen pludselig — han sat paa sengekanten og famlet med begge hænder under sengen.

«Ja, det har jeg,» sa maleren og stilte støvlen han hadde pudset foran korporalens fotter. — «og her er den andre,» fortsatte han idet han kom løpende med den.

Mens korporalen tok paa sig de blankpudsede støvlene indtok maleren en skjodesløs hvilestilling.

«Tak skal De ha, 66! De er jo blitt svært fine — men De maa allikevel ikke pudse lærtøi i barakken,» sa korporalen. «Var der ellers noget De ønsket?» fortsatte han da maleren blev staaende.

„Ja, rekrut nr. 66, Madsen, anmoder herr

korporalen om permission til klokken 1 iaften.»

„Til kl. 1?“ spurte korporalen mens han trak støvlene paa. «Nei, det blir for længe, 66! Men kanskje til 12 — kan ikke det passe? Nu skal jeg høre med loitnanten. — Hvad vil De forresten med permission saalænge, 66?» frittet korporalen som nu var færdig med sin paaklædning.

«Jo,» svarte maleren dæmpet, «hoteleier Hansens datter Liv og jeg er — gode venner — det har vi været i flere aar tillrods for at hendes far ikke ser med blide øine paa vort vennskap — og saa var det en avtale mellem hende og mig at vi skulde møtes iaften. Korporalen vet vel at der er fest i byen idag og at der er stor tombola paa torvet med mange store gevinster?»

«Ja,» var det en av de lyttende rekrutter som indskjøt. «Man kan vinde et helt møblement, en motorcykel, et piano, et fint gulvteppe og —»

«Ja, og en stor, fet gris!» fortsatte en anden.

«Ja, og nu skal korporalen høre!» avbrøt maleren ivrig idet han trak sin pengepung op av lommen og tok frem en fettet enkroneseddel. «Denne seddel fandt jeg igaar like utenfor porten til svineslagteriet, da jeg var ute hos sersjanten med et brev fra kapteinen. Først trodde jeg det var en reklameseddel, men da jeg saa nøiere paa den saa jeg jo at det var en 1-krone, og saa tok jeg den op. Men det morsomste var at jeg fandt den like ved svineslagteriet — skidden er den jo — samtidig med at jeg gik og tænkte paa at jeg vilde ta et nummer paa tombolaen idag. — Korporalen vet jo at man sier der er lykke ved penge som er fundet og da jeg fortalte Liv om det mente hun sikkert at jeg vandt grisen hvis jeg tok nummer med den 1-kronen jeg har fundet.»

«Nei, vet De hva, 66, nu er De overtroisk naar De stoler saa meget paa Deres lykke — eller den skidne pengesedlen,» sa korporalen leende. «Saa De ingen motorcyklister da de var ute for kapteinen, eller gik De for eksempel ikke forbi en møbelforretning, 66? For da var det jo ikke umulig at De vandt motorcyklen og møblementet som er utloddet naar man vel at merke er meget heldig.»

«Nei,» lo maleren. «Jeg selv har ingen synderlig tro paa at jeg vinder grisen. Men jeg vil da prøve — og Liv mente ogsaa at jeg burde ta et nummer med den 1-kronen jeg har fundet, og som jeg har faat lov til at beholde fordi ingen eiermand har meldt sig til den. Det kan komme til at bety meget for Liv og mig hvis jeg vinder grisen — Livs far eier jo et litet hotel ute i Strandgaten, og korporalen er der jo av og til, saa De vet nok at hoteleier Hansen gjerne vil gaa for at være en fin mand. Men fin i sin tankegang er han ikke. Ja, jeg vil ikke bak- tale ham, det er ikke min mening; men bare fordi jeg er en fattig malersvend vifter han mig bort naar jeg forsøker at tale om at Liv og jeg — ja, korporalen forstaar mig nok! Han har jo paa fornemmelsen hvad jeg vil. Nei, hadde jeg bare en malerforretning, saa var det noget andet! Eller vandt jeg bare grisen, saa skulde jeg nok faa talt med ham. — I disse tider da man ikke kan faa flesk uten paa merker er jo en slik fet gris paa nitti kilo værd en hel formue.»

«Ja, ja, 66! Nu skal jeg se at skaffe Dem permission — og saa kan De jo prøve Deres lykke paa tombolaen.»

Dermed gik korporalen for at inspicere pudsingen. Hans egne rekrutter pudset ivrig løs baade paa livremmer og støvler og slap at slæpe pudsesakker og lærtøi ut av barakken.

Maleren hadde allerede sit tøi iorden til søndagsparaden dagen efter og hadde nu — takket være sit gode humør — og korporalens blankpudsede støvler — utsigt til permission om aftenen.

Klokken seks stilte rekruttene i kasserne-gaarden hvor enkelte av de pudse saker blev eftersett av loitnanten og enkelte permissioner utdelt.

Maleren fik permission til klokken 1 og takket med et smil sin korporal hvorefter han forsvandt gjennom brandvakten ut paa gaten, ut i folkemylderet.

Trængselen ved tombolaerne var stor, særlig like ved hovedtombolaen paa torvet; men maleren puffet sig lystig vei gjennom mengden. Med stor spænding henvendte han sig til en av de unge damer som forestod lodtrækningen og spurte med et smil om grisen var uttrukket.

«Nei, ikke endnu! Ønsker De et nummer? De skal se De vinder den nok!» var det muntre svar.

Maleren halte sin fettete 1-kroneseddel frem, trak en papirrul og aapnet den med skjælvende hænder. Nr. 76 stod der paa den.

«Aa,» tænkte han skuffet, men samtidig spændt, „det er naturligvis ikke grisen.“

„Ja, det var jo en gevinst; men grisen fik De ikke, derimot en god bok for ungdommen av J. F. Cooper,» sa den smilende dame og overrakte maleren boken. — Ingen la merke til den sonderknuste maler da han med «Stifinderen» i haanden trængte sig ut av mengden hvorpaa han tok veien ut til Strandgaten.

Da han var naadd til hotel Sundby følte han fortvilelsen stige op i sig ved tanken paa Livs bedrøvelse. De hadde jo begge snakket saa længe om gevinsten at det næsten stod for dem som sikkert at de vilde vinde den.

Han hadde selv i tanken set hvilken opsigt det vilde vække paa hotellet naar han ganske rolig lot falde et ord derinde om at han idag hadde vundet den gevinsten som de fleste vilde ha. Saa vilde Livs far være kommet tilstede og saa hadde han hat god anledning til at tale med den «store mand» som — det visste han fra Liv — var meget opsat paa at kjøpe grisen av den som vandt den. Og var først bekjendtskapet indledet vilde det ikke være længe før han fik anledning til at bringe sine egne «saker» paa bane.

Men nu fik han vel aldrig den ønskede anledning, og Livs far vilde nu som før vifte ham bort slik som han pleide at gjøre med fattigfolk.

«Bare jeg hadde hat en eller anden som i hans øine var fornem nok til at tale min og Livs sag,» tænkte maleren mens han gik gjennom hotelporten ind i hotellets rummelige gaard bak hvilken man skimtet hotellets store have.

Det var nu blit halvmørkt og maleren snek sig langs muren bort til et av vinduerne ut fra hvilket et mat lysskjær skinde. Han plystret sagte og at han var ventet skjonte man av den hurtighet hvormed vinduet næsten lydlost blev aapnet. Et vakkert, lys-haaret pikehode kom tilsyne og etpar smilende øine møtte malerens.

«Hys! Vær endelig stille! Far staar ute paa gangen og snakker med tjeneren, men jeg skal straks være hos dig. Gaa ned i haven — nede ved lysthuset, saa —»

Mer hørte han ikke før vinduet blev hurtigt lukket og efter et øiebliks forløp forsvandt lyset.

Det var nu blit aldeles mørkt og maleren som ikke var godkjendt med veien til haven over gaardspladsen stod stadig under vinduet. Tiltill hadde han nemlig bare gaat veien med Liv, og da hadde han særlig falt lagt merke til hende end til i hvilket tjerne haveporten var. Derfor besluttet han sig til at vente til Liv kom og saa følge med hende.

Og maleren ventet — han ventet et kvarter, han ventet en halv time; men der kom ingen Liv.

Saa kom han pludselig til at tænke paa at

der jo var en indgang til haven fra Bakke-gaten.

„Mon hun er gaat den veien?“ tænkte han. «Ellers maatte hun jo ha været her for længe siden.»

Han stod litt og tænkte, men gik saa hurtig ut av gaarden, utenom hotellet og ind i en trang gate hvor han hurtig fandt indgangen til hotellets have. Den var lukket, men ved at hoppe op fik han tak i den øverste kanten av plankegjerdet, svang sig over og kom ind i haven.

Han gik op en av gangene for at finde lysthuset og kom kort efter ind i den del av haven som bruktes til frugthave, for i mørket kom han utenfor havegangen og snublet over noget som føltes som en stikkelsbærbusk; derved kom han til at slippe «Stifin-

Vinduet aapnedes og et smukt, lyshaaret pikehode kom tilsyne.

deren» som han fremdeles bar i haanden. Da han lette efter den fik han haanden fuld av torner fra buskene, men endelig fandt han boken og maatte le av at her stod han med «Stifinderen» i haanden og kunde allikevel ikke finde veien til lysthuset. — Han plystret skarpt flere ganger, men ingen svarte.

Han kom ind i andre haveganger, støtte hodet mot et træ, traadte paa en rive og faldt over en trillebor som stod paa en av gangene, og stod endelig — ved haveporten til Bakkegaten. Saa opga han det — hans sind var fylt med bitterhet. Men da han langsomt og med sænket hode gik tilbake gjennom Bakkegaten forekom det ham som om hans kjærlighet til Liv aldrig hadde været saa stor som netop i dette øieblik. Han maatte absolut se hende, tale med hende, fortælle hende om sine uheld og høre hvorfor hun ikke hadde været i haven.

Med en rask beslutning gik han opover hoteltrappen og ind i restauranten hvor han forlangte en kop kaffe. I al hemmelighet fik han anledning til at spørre den gamle tjeneren som bragte kaffen om hvor frøken Liv var henne. Og tjeneren fortalte at frøkenen var sendt i byen med ekspresbrev fra sin far til en av korporalene paa kasernen.

«Det lot til at det var et brev det hastet med siden hendes far ikke vilde vente og sende det med posten imorgen,» meddelte tjeneren. «Har De forresten hørt at det er en korporal Borgen som har vundet grisen i tombolaen paa torvet idag? Jeg er næsten

sikker paa at det er den brevet dreier sig om,» fortsatte han idet han satte en hel del flasker og glas paa et brett, og med brettet paa venstre haand og servietten under armen forsvandt han ind i den finere enden av hotellet hvor byens hoteleiere og gjest-givere den aften holdt møte.

Maleren sat drommende og glemte at drikke kaffen.

«Man maa si at den korporalen har hat et voldsomt svineheld,» lo en av gjestgiverne. «Der hvor der er penge nok gjestgiver flere til,» fortsatte han. «Det er jo han som eier godset Skoglund ca. fem mil længer mot nord. Jeg kjender familien ganske godt — min kone har været husjomfru paa gaarden i sin tid. For vel et aar siden døde den gamle godseieren og han hadde bare den ene sønnen som nu er korporal, saa han har jo arvet hele herligheten. Moren er død for flere aar siden. Forresten skal det være en flink fyr efter hvad folk sier. Soldatene liker ham ogsaa godt. En av sine soldaterkammerater skal han uten nogenslags kausjon ha laant et større beløp til et studieophold et eller andet sted — og det var jo ikke enhver som vilde gjøre det, selv om evnen var der. — Imorgen gaar jeg op til kasernen for at kjøpe — —»

Her blev han avbrutt ved at korporal Borgen kom ind i værelset. Ikke før saa hoteleier Hansen korporalen og det brevet som stak frem fra hans vaabekjole, før han sprang op fra sin stol og forsøkte at trekke ham med sig ind i næste værelse.

Men hans list blev opdaget og i samme øieblik var korporalen omringet og tvunget ned paa en stol. Hoteleier Hansen vred sine hænder i komisk fortvilelse; nu var han jo ikke alene om budet.

«Tillykke! For et held! Vil De sælge den for 150 kroner? — 200 kr.? — 250 kr.? summet det gjennom tobaksrøken i værelset.

Korporalen lo.

«Det er sandelig let at skjonne at der er fleskemangel; men jeg vil først tale med herr Hansen før jeg tar nogen endelig beslutning om salg. Herr Hansen har første bud.»

Denne gang var det korporalen som drog hoteleier Hansen mot naboværelset hvis dør blev lukket efter dem.

De andre saa yderst skuffet ut og paa grund av den almindelige taushet som opstod hørtes — skjont utydelig — enkelte ord fra naboværelset, ord som «maler», «gris», «dygtig mand i sit fag», «forretning» — osv.

Men hvad der ellers blev forhandlet om derinde blev aldrig rigtig kjendt. Der blev snakket om at korporalen kort efter sit held ved tombolaen var set i selskap med hoteleier Hansens datter, at han var gaat ind paa hotel Sundby sammen med hende, at hun saa bedrøvet ut, at korporalen trøstet hende, og at han inde i restauranten hadde hat en lang samtale med en soldat som hadde holdt paa at kvæle ham av glæde.

Nogen soldater fortalte at den glade maler samme aften præcis kl. 1 var kommet hjem til kasernen i selskap med sin korporal, og at han slet ikke saa saa skuffet ut over at han ikke hadde vundet andet end en bok ved hjelp av den fundne 1-krone.

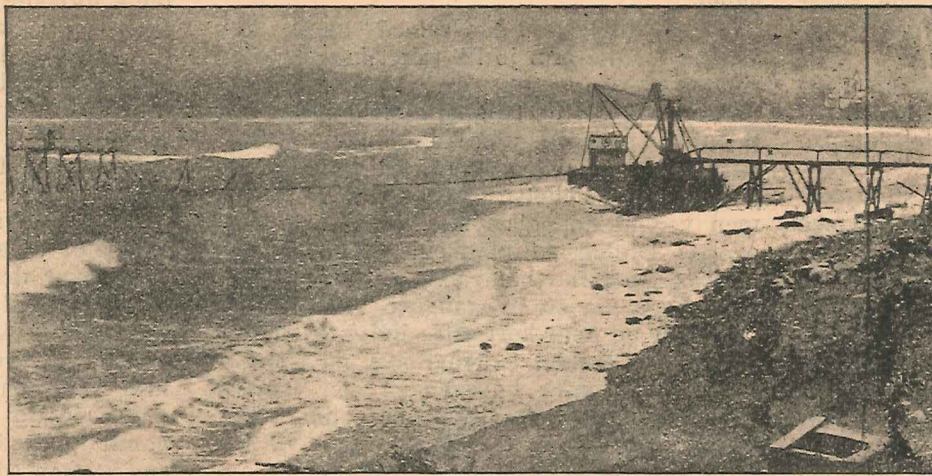
Det var hoteleier Hansen som hadde gjort første bud og som fik sit bud antat — og som blev misundt av alle sine kolleger.

Et halvt aar efter blev 366 sendt hjem og samtidig overtok han som alle trodde var lutfattig, en av byens største malerforretninger og giftet sig kort efter med hoteleier Hansens eneste datter, Liv.

Godseier Borgen var med i brylluppet.

Sogneprest Hans Davidsen, Grue i Solør, har nu tat avsked etter halvhundre aars virke i kirkens tjeneste. Han er født 1845 paa Fr.hald og blev i 1870 kand. teol. Pastor Davidsen har været prest paa forskjellige steder, i Grue siden 1903, og han var ved sin fratræden gjenstand for megen hyldest.

Under jernbanekomiteens Nordlandsbefaring skulde den bile fra Bjerkevik ved Ofotfjorden over til Troms fylke. Bilene var i en lægter kommen fra Narvik. En voldsom storm røk op og lægteren blev kastet mot Bjerkevikkaien saa denne blev totalt ødelagt i 40 meters længde og for den ytre dels vedkommende fuldstændig skilt fra land. — Fot. H. Johansen.

Konsul C. Andersen, Horten, døde forleden henved 66 aar gammel. Han var boktrykker av fag og startet i 1874 egen forretning paa Horten. I aarenes løp har han oparbeidet denne til et omfattende foretagende og han var særlig kjendt som utgiver av „Ill. Familieblad”. Han var en godgjørende og høit anset mand.

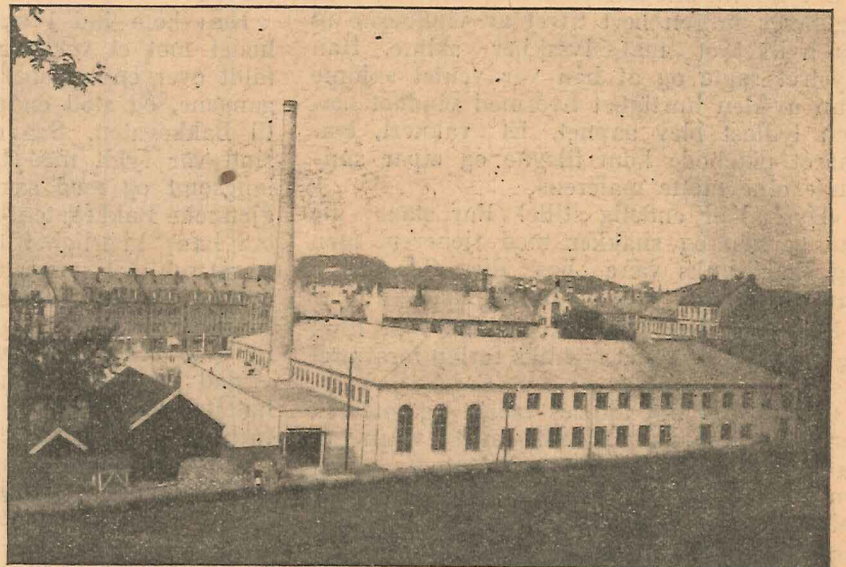

Det store nordiske skolemøte. — Medlemmer av det norske, svenske, danske, finske og islandske styre.

I første række fra venstre ses møtets sekretær, lærer Mæhlum, Kr.a, rektor Alfsen, den danske rektor J. Nielsen, skoleraad Tarjanne, Helsingfors, overlærer Hoversholm, Kr.a, viceskoleinspektør Swane, Kjøbenhavn m. v. Øverst paa billedet ses borgermester Kaper, Kbnhvn. I møtet deltok omkr. 3000 damer og herrer, og de nordiske skolemøters 50 aars jubilæum feiredes ved denne anledning der bød paa en vældig masse av foredrag og endel selskabelige sammenkomster som desværre ikke begunstigedes av noget behagelig veir. Skolen befinder sig nu i en overgangstid, og det har under denne ganske vist end større betydning at Nordens lærere og lærerinder kommer sammen og drøfter de mange forhold som spiller ind naar det gjælder saa vitale spørsmal som slegtens fremtid paa basis av skolene som lærdomsgivende opdragelsesanstalter — ogsaa set i lys av de etiske krav som saa sterkt gjør sig gjældende i vor tid. Det var en lang række av interessante og betydningsfulde emner som blev drøftet paa det store skolemøte, og det var bare én mening om dettes forløp blandt de mange skolemennesker, nemlig at stevnet blev en mægtig faktor i befrugtende retning, et overordentlig betydningsfuldt led i arbeidet for at fremme skolens kulturelle opgaver i Norden. — Fot. Eyolfsson.

Dagkoloni for barn og hvilehjem for slitte husmødre. For „Dagkolonien av 1914”, hvis leder er kandidat Gottenborg, har Kristiania kommune opført en ny bygning paa Øvre Frognersäter. Den blev forleden tat i bruk, men paa grund av forsinkelse med arbeidet saa sent at bare 6—700 barn istedenfor 12—1500 iaar kan nyte godt av den. Om vinteren tænkes huset benyttet som hvilehjem for trætte husmødre. Støtt denne udmerkede sak! — Fot. Holmsen.

Trondhjems bakermestre begynder brødfabrik.

Denne fabrikk som om kort tid vil ta fat er den mest moderne i sit slags i vort land. Omtrent alt arbeidet utføres med maskiner fra melet kommer fra melloftet til det færdigbakte brød kjøres ut. Produktet kommer saaledes omtrent ikke i berøring med menneskehænder under tilvirkningen. Den foreløbige produktion blir ca. 5000 brød pr. dag, men skal senere økes. — Fot. Skarpmoen.

Den østeuropæiske floke strammes og kræver løsning.

Verdenskrigens efterveer varer stadig ved i Europa. Endnu mangler det meget paa at det fredelige samkvem er gjenoprettet, og den storpolitiske luft er endnu ladet med tændstof. Vistnok gjør de alliertes statsmænd, ut fra sine respektive standpunkter, sikkert sit bedste for at pacifere verden efter de programlinjer de kan komme til enighet om med hverandre, men dels har det ikke sjelden vist sig vanskelig for dem at opnaa den fornødne enighet, og dels indtræffer der av og til begivenheter som gjør dem ubehagelige streker i regningen. Spa-konferansen med den tillempning i visse henseender

Bela Kun, den ungarske bolsjevikleder som holdt paa at bli aarsaken til en konflikt mellem Ungarn og Østerrike, fordi det sidt-nævnte land tillot ham at reise. Nu er Bela Kun som Ungarns ledere vilde ha fat i vistnok fra Tyskland kommen ind i Rusland, og man vil da formentlig om føie tid faa høre nyt om han.

Lord Abernon, den engelske gesandt i Berlin som av England blev sendt til Warschau for at undersøge om Polen kunde frelses fra at bli knust av bolsjevikene. Paa grund av disses fremrykning mot hovedstaden maatte saavel den polske regjering som de fremmede legationer etc. forlate den i begyndelsen av aug.

Dr. Dorten, lederen av den rhinske separatismebevægelse, blev nylig i de besatte tyske distrikter overfaldt og med magt ført til Leipzig. Dette var et overgrep og paa de alliertes forlangende maatte tyskerne derfor atter utlevere dr. Dorten og sætte ham i frihet. Episoden var et utslag av de spændte forhold.

pæisk indblanding og ønsket uten saadan at ordne sit forhold til naboene, randstatene. Spørsmålet dreiet sig paa en viss maate om hvorvidt disse og da særlig Polen skulde danne en „bro" eller „mur" mellem Sovjet-Rusland og det øvrige Europa. Og mens man henvend midten av august var høist uklart med hensyn til Polens og Tysklands holdning, stod ententen overfor spørsmålet om en ny storkrig til forhindring av et eventuelt forbund mellem Rusland og Tyskland via Polen og andre stater. Mer og mer strammedes saaledes den østeuropæiske floke og krævede løsning.

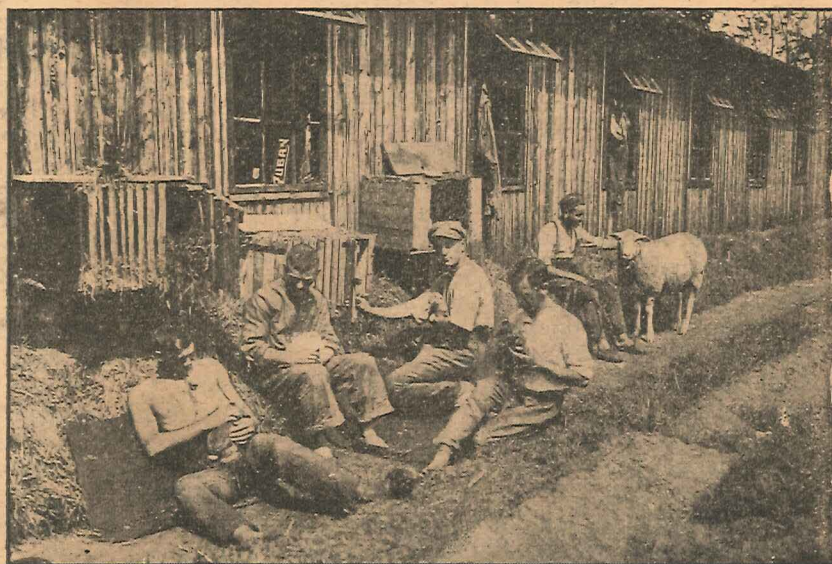
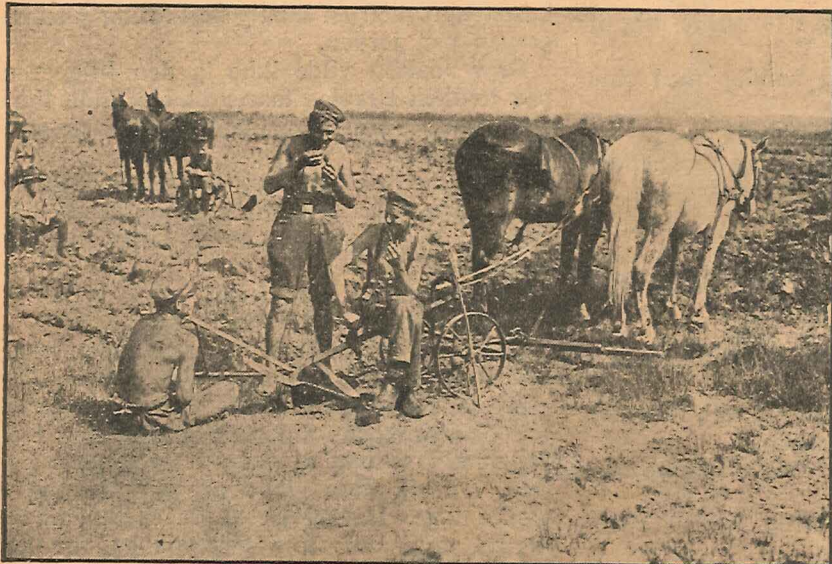

Et historisk blækhus. Med blæk fra det blev freden mellem Tyrkiet og de allierte undertegnet. Blækhuset blev i januar 1914 bestilt av den tyske keiser i den franske porcellænfabrik Sévres, men ikke færdig før krigen brøt ut. Man tror at keiseren hadde tænkt at benytte blækhuset ved underskriften av en for Tyskland seirrik fred. Spotten og skaden skulde følges ad: Frankrike skulde ogsaa holde blækhus!

av Versailles-traktaten som blev forhandlingenes resultat hilstes som et godt skridt paa de fredelige orienterings vei. Men allerede under denne konferanse brygget det sammen til et nyt storpolitisk stormcentrum som efterhaanden antok karakteren av en faretruende høispænding. Det var nu det russiske problem det gjaldt. Dette problem som er saa indviklet fordi det sender sine utløpere ind i saamange forhold og fordi Sovjet-Ruslands politiske og sociale system saa vanskelig kan forlikes med det vesteuropæiske. Dette problem som Europas statsmænd helt siden verdenskrigens ophør har kredset om, men som de tilslut ikke lenger kunde skyve fra sig, da det efterhaanden var blit mer og mer aapenbart, at Europas pacificering staar og falder med en løsning av dette problem saavist som Europa ikke kan undvære Rusland og Rusland ikke kan undvære Europa. Det var over Polen at stormcentret samlet sig, det kom paa en anden maate end man vel egentlig hadde tænkt og dannet forsaavidt en nemesis for den vaklende politik som de allierte saa længe hadde ført overfor Sovjet-Rusland. Den voldsomme offensiv polakkerne ivaregik til mot russerne blev som et formentlig utslag av en litet tiltalende utvidelseslyst hos den gjenopstandne tat skarpt criticert paa de fleste hold. Trods alle advarsler slog polakkerne paa stortrommen, men krigslykken blev dem ikke længe huld. Angrepet sveiset den røde hær sammen som neppe nogensinde før, og efterhaanden veltet bolsjevikenes hærmaser mot vest paa en maate som mindet om verdenskrigens første tid hvorfra man fik opigjen adskillige stedsnavn. Da august maaned kom, stod ikke bare polakkerne overfor en truende katastrofe, men bolsjevikhærens fremmarsj blev ogsaa karakterisert som en fare for det øvrige Europa. Det nye polske ministerium Witosh hadde maattet be om vaabenstilstand og fred, og som Polens venner indbød de allierte Sovjetregjeringen til en østeuropæisk fredskongres i London. Sovjet frabad sig imidlertid vesteuro-

Gambettas hjerte hviler i denne urne, og det er nu meningen at overføre det til Panthéon i Paris. Selve liket ligger begravet i Nizza. Man har flere ganger villet overføre det til Panthéon, men Gambettas familie har stadig sat sig imot det. Hans hjerte ligger i en sølvkapsel i dene urne som er opstillet i haven til hans lille landsted ved Jardiés i nærheten av Paris. Figurene symboliserer Elsass og Lothringen.

De tyske soldater rydder nyt land.

For at faa sat de hundre tusener av hjemvendte tyske soldater i arbeide har man i Tyskland opprettet store soldaterkolonier, hvor soldatene rydder myrstrækninger og hedejord. Naar jorden er ryddet og gjort brukelig til akertyrking utstykket den til soldatene for en billig pris. Det er tusener av smaabrukklodder man paa denne maate faar opprettet og de betyr et godt plus til nationaløkonomien. Paa billedet tilvenstre ser man soldatene pløje den før ufrugtbare jord. Det er fra Holsten hvor „Baltikum-troppene" har faat utlagt store myrrealer til opdyrking. Soldatene har selv bygget de barakker hvori de bor i fullstendig fællesskap. Hver koloni tæller 80—100 unge mænd som senere faar hver sin jordlod.

Birkelys privatsekretær.

Av

H. Courths-Mahler.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

„Det er hyggelig at høre, frk. Ursula, at De saa ærlig erkjender frk. Helmut's fortrin.”

„Hvorfor skulde jeg ikke det?”

„Naa — unge damer pleier ellers ikke at paastaa om deres kjønnsfæller at de er vakre, bedaarende og elskverdige —”

Ursula lo.

„Vilde frk. Helmut besidde flere fortrin i Deres øine, hvis jeg ikke vilde indrømme dem?”

„Nei, absolut ikke.”

„Naa ja, der kan De se — det er ganske naturligt.”

„Nei, det er det slet ikke. Jeg synes det er meget pent av Dem. Overhodet — De er et prægtig menneske, frk. Ursula. Tidligere, da vi tumlet tvanglost omkring, De som en overgiven, halv voksen, oplopen pike, og jeg som 'junker Overmod', som De jo kaldte mig, merket jeg nok at De, trods al Deres kjækhed og kaathet, hadde et godt og stort hjerte. Men nu er det blit mig endnu mer bevisst.”

Hun lo litt forlegen.

„De sier saa pent „kjækhed og kaathet” — og mener vildhet og egensindighet”.

„Nei, nei, frøken Ursula — det mener jeg ikke.”

Hun rystet paa hodet.

„De behøver ikke at besmykke Deres ord; jeg vet at jeg har været en vild og uregjerlig pike. Mor hadde sin bitre nød med mig — og det har hun saamen endnu! Naa, litt fornuftigere er jeg vel blit. Og det er frøken Helmut's skyld. Tidligere forestilte altid mor baronesse Karla som et lysende forbillede for mig; men dette forbillede vilde jeg paa ingen maate ligne. Jeg beflittet mig netop paa at være ganske anderledes end Karla. Hendes blidhet opirret mig, fordi — men nei — jeg vil ikke si det. Men frøken Helmut har jeg ganske av mig selv tat til forbillede. Jeg vilde gjerne være saaledes som hun, men det lykkes mig naturligvis aldrig. Hun er en vidunderlig pike — synes ikke De ogsaa det?”

Han saa med sælsomt blik paa hende.

„Jeg synes at De allerede ligner hende meget — i det mindste med hensyn til at hun er en vidunderlig pike.”

Han sa dette saa varmt og inderlig at hun saa rent forskrækket op paa ham og derpaa sænket sine øine for hans blik.

„Saaledes maa De ikke tale til mig, grev Joakim.”

„Hvorfor ikke? Blir De sint paa mig? Var jeg for dristig?”

Hun pustet dypt.

„Aa nei — hvorfor skulde jeg bli sint? Det er jo saa pent det, De sier — men altfor pent for mig. Jeg er ikke vant til saadanne komplimenter.”

„Det var ingen kompliment, frøken Ursula, men min ærlige mening.”

Hun kjæmpet haardt med sin forlegenhet.

„Hvis jeg nu blir forfængelig, grev Joakim,

saa er det Deres skyld,” sa hun halvt leende, halvt alvorlig.

„Den skyld tar jeg gjerne paa mig.”

De taug en liten stund. Grev Joakim saa ned paa sin unge ledsagerinde. Hun gik mot sedvane med et alvorlig ansigt og nedslagne øine ved siden av ham.

„Frk. Ursula — faar jeg lov til at komme til Frankenau imorgen for middag?” spurte han efter en pause.

„Hun saa op. Hendes øine lyste av glæde.

„Aa ja, kom endelig — det skal jeg glæde mig til. Vi har nogen deilige sommerpærer og aprikoser. Der er ogsaa endnu nogen spanske kirsebær. De kan endog faa jordbær — dem var De saa glad i for.”

„Husker De det?”

„Naturligvis — husjomfruen maatte altid piske creme og række os det ut av spiskammervinduet. Saa sat vi i det lille lysthus ved jordbærbedene og nød jordbærene —”

„Javist. Husholdersken protesterte altid først mot at piske creme; hun mente at det var skadelig saadan paa urette tid og sted. Men det har ikke skadet os.”

„Nei, slet ikke. Vi vil be hende om creme-fløte imorgen.”

„Nuvel, saa kommer jeg imorgen, parat til alle mulige dumme streker.”

Hun straalte av glæde.

„Storartet! Hvor længe har De permission?”

„Desværre bare en uke — og selv denne korte permission blev mig meget ugjerne bevilget.”

„Hvorfor? Har De ikke været snil?”

„Bevares — det er jeg altid. Men man er meget karrig med permission nu. Der er stort røre i politiske kredser. Men la os ikke tale om det. Jeg hadde gjort regning paa tre-fire ukers permission og glædet mig saa meget til det.

„Aa, hvor kjedelig at De blir saa kort tid her!”

„Er De virkelig lei over det?”

„Naturligvis — man vil da gjerne ha besøk. Og De er altid glad og i godt humor.”

„Hvis jeg ikke var det, saa vilde De naturligvis ikke bry Dem om at se mig?”

„Jovist. Men jeg kan ikke forestille mig at De kan være alvorlig.”

Han saa et øieblik paa hende med sine spillende øine.

„For eksempel nu, frk. Ursula — nu er jeg meget alvorlig. Der er netop modnet en alvorlig beslutning i mit hjerte.”

Hun saa forskende paa ham.

„Hvad er det for en beslutning?”

„Den beslutning snart at gifte mig — som min onkel ønsker.”

Hun saa forskrækket paa ham.

„Men — for Guds skyld —” undslap det hende.

Der spillet et smil om hans mund, men der kom en øm glans i hans øine.

„Men, frk. Ursula — vil De da dømme mig til colibat?”

Med skjælvende haand strok hun de viltre krøller bak ørene.

„Det har jeg ingen ret til.”

„Hvis De hadde ret til det — vilde De saa gjøre det?”

Hun nikket energisk.

„Ja — da vilde jeg gjøre det.”

„Hvorfor?”

„Aa — De passer slet ikke til at være egtemand.”

„Ikke? Er De sikker paa det?”

„Ganske sikker.”

Han satte op et bedrovet ansigt.

„Aa, det var kjedelig. Jeg vil virkelig meget gjerne gifte mig.”

Hun pustet urolig og taarene steg pludselig op i hendes øine. Hun vendte sig hurtig bort for at han ikke skulde se disse taarer.

„Ja — naar De saa gjerne vil det, saa faar De jo gjøre det,” sa hun og fattet sig med møie. Men taarene sat hende i halsen.

En følelse av ømhet overvældet ham. Denne bedaarende, unge pike som saa tappert forsøkte at beherske sig røbet dog sine følelser i hvert ord, hvert blik. Han hadde helst tat hende i sine armer og kjærttegnet hende.

„Lille, lille Ursula — er det virkelig mulig at du har skjænket mig dit ædle, gode hjerte?” tænkte han. Han saa sig om efter baronesse Karla og Hans Ulrik. De fulgte efter i nogen avstand. Han fandt at de var altfor nær dem. Med et suk vendte han sig igjen til Ursula.

„Ja, jeg vil sikkert gjøre det,” svarte han.

Hun svelget tappert sine taarer og rev en gren av en jasmisbusk.

Hun betraget meget opmerksomt denne gren for at skjule sine taarer. Men han saa at der faldt en taare ned paa den. Som fortryllet saa han paa grenen.

„Grev Joakim har De allerede truffet Deres valg?” spurte Ursula.

Det skulde lyde likegyldig, men taarene skalv dog i hendes stemme.

„Ja, jeg har valgt,” svarte han.

Hun maatte igjen vente litt, til hendes stemme var blit fast.

„Kjender jeg den unge dame?” spurte hun uten at se op.

„Ja, De kjender hende godt.”

Igjen en pause. Endelig sa Ursula:

„Aa, si mig hendes navn.”

„Nei, det kan jeg ikke gjøre. Jeg maa jo først spørre hende, om hun vil bli min hustru.”

„Naturligvis vil hun det!” fremstøtte Ursula med vrede og dyp smerte.

„Er De saa sikker paa det?” spurte han uten at ane hvor han pinte hende. Han trodde, hun maatte vite at han tænkte paa hende.

„Skade at vi ikke er alene!” tænkte han.

„Naar man i et saadant tilfælde ikke har den unge dames ja, saa kan man ikke være ganske sikker.”

„Jeg ønsker Dem ialfald al mulig lykke,” kom det tonløst over hendes læber, og saa kastet hun med en hurtig beslutning jasmingrenen paa jorden.

Grev Joakim vilde ikke la den lille gren, paa hvilken Ursulas taarer hadde faldt, ligge paa jorden. Hurtig bøide han sig ned efter den.

„Det er synd,” sa han og puttet den lille gren i lommen. „Jeg vil gjemme denne lille gren og betrakte den som en talisman. Den er indviet.”

Ursula saa op paa ham.

„Hvad mener De?” spurte hun.

„Det skal jeg forklare Dem en anden gang, frk. Ursula. Jeg tiltror ialfald denne lille gren en vidunderlig kraft. Altsaa kommer jeg til Frankenau imorgen formiddag. Men De maa love mig at være i rigtig godt humor. Vi vil være glade og muntre som i gamle dage. Husker De at De engang hadde klatret op i det store pæretræ og var blit hængende fast med kjolen. De kunde hverken komme op eller ned og svævet mellem himmel og jord.”

Ursula nikket. Men hun gjorde det uten glæde.

„Ja,” svarte hun mat og tonløst, „jeg

husker det. De kom og befridde mig fra en slem situation."

Han vilde opmuntre hende.

„Ja, det var en slem situation, for der var meget faa pærer tilbage paa træet og slet ingen i nærheden av Dem. Hvis jeg ikke havde lett efter Dem og opdaget Dem mellem grenene i pæretæet, saa hadde De været prisgit hungersdøden. Egentlig har jeg forlign redningsmedaljen."

Ursula saa trøstesløs hen for sig.

„Aa — gid De hadde alt latt mig sulte ihjel den gang!" fremstøtte hun.

„Men, frk. Ursula, hvorledes kan De si noget saadant?"

Hun blev forskrækket over sig selv og tvang sig til at smile.

„Det var jo bare spøk," sa hun og blev staaende. Skal vi ikke heller vende om, sa hun og saa sig om efter Hans Ulrik og Karla.

Hans Ulrik saa bekymret paa sin unge soster. Hun var saa blek og al friskhet forsvundet fra hendes ansigt.

„Hvad er det, Urselille?" Er du ikke frisk? Du er saa blek."

Ursula rystet paa hodet.

„Aa, jeg har bare en slem hodepine, Hans Ulrik — intet andet."

Hans Ulrik saa forskende fra sin søster til grev Joakim. I dennes øine laa der et sælsomt smil og et alvorlig uttryk.

Ursula tok sin brors arm og tiltraadte tilbageveien sammen med ham.

Det mishaget i hoi grad baade Karla og grev Joakim. De fulgte efter de to søsken. Baronessen koketterte igjen ivrig med den unge officer. Ursula saa med en ængstelig følelse tilbage paa dem.

Skulde grev Joakim mene Karla? Hadde han tapt sit hjerte til hende?

Hun sukket dypt.

„Aa, min Gud — det vilde være endnu værre, end om Hans Ulrik hadde giftet sig med hende! Hun vilde gjøre grev Joakim likesaa ulykkelig som Hans Ulrik. Herre Gud — naar han endelig vil gifte sig, saa føy det i det mindste saaledes at han faar en hustru som kan gjøre ham lykkelig. Jeg vil jo ikke tænke paa mig selv. La bare ham bli lykkelig."

Saaledes tænkte hun i sin bekymring. Da hun la sig om aftenen, bad hun for hans lykke. Og før hun sovnet, tænkte hun: „Undres hvad han vilde med jasingrenen?"

— — —

Hr. v. Birk sat i sit arbeidsværelse like overfor sin ven, grev Rudolf Stein.

De to herrer talte sammen om alt hvad de hadde oplevd, siden de sidst skiltes, og hvad der bevæget deres hjerter. Et sjelden godt venskapsforhold hadde forbundet dem siden guttearene og den ene kunde læse i den andens sjæl.

Hr. v. Birk hadde ikke meget at fortælle. Hans liv hengled stille og ensformig. Men grev Rudolf som om vinteren deltok i selskapslivet i hovedstaden og paa sit embeds vegne besøkte de fleste europæiske hoffer kunde fortælle meget. Herreerne drøftet ogsaa ivrig politik.

Men saa kom de ind paa mer personlige emner. Efter en liten pause sa grev Stein:

„Min kjære Henrik, jeg vil gjerne spørre dig om noget som ikke har været berørt mellem os i alle disse aar. Hvis jeg river op i et gammelt saar i dit hjerte, saa maa du tilgi mig. Du har altid skjænket mig din fulde fortrolighet, likesom jeg har skjænket dig min — og jeg har med deltagelse delt med dig den sorg der har forgiftet dit liv."

Henrik v. Birk løftet hodet og pustet dypt. „Vil du tale med mig om Maria?"

Grev Stein nikket og for sig med haanden over den glatbarberte hake.

„Ja, Henrik. Dette navn er ikke blitt nævnt

mellem os paa mange aar. Og siden du selv nævner det, tør jeg vel gaa ut fra at saaret er lægt.

Henrik v. Birk strøk sig over panden.

„Lægt — aaja — men slike saar efterlater ar som altid er mottagelige. Endnu kan jeg ikke med fuldstændig ro høre eller nævne Marias navn. Jeg har elsket hende altfor høit — og hendes utroskap har gjort mig til en ensom mand. Jeg har ikke kunnet stille en anden kvinde ved min side, for jeg hører til de mennesker som bare elsker en gang."

Grev Stein saa forskende paa venen, da han langsomt spurte:

„Har du virkelig aldrig hørt fra hende, aldrig mottat nogen efterretning fra hende?"

„Nei. Siden hun forlot Birkely, har jeg bare faat meddelelse om hendes bryllup med friherre v. Platen. — Senere har jeg ikke hørt fra hende. Jeg har heller ikke villet høre noget — og har aldrig forhørt mig om hende. De første aar var jeg som du vet fortvilelsen nær over tapet av hende, og da jeg med moie hadde tilkjæmpet mig ro, vilde jeg bare tænke paa hende som paa en avdød. Ti for mig var hun død. Hendes navn er aldrig mer blitt nævnt i mit hus. Man visste at jeg ikke vilde høre det. Nu er jeg roligere. Der er gaat to og tyve aar, siden hun forlot mig, og min sorg er nu blitt til et vemodig minde. Det har jeg hovedsagelig følt i de sidste uker — skjont jeg netop da er blitt mindet om hende."

Grev Stein studset.

„Hvorved er du blitt mindet om hende?"

Henrik v. Birk smilte som om sin egen taapelighet.

„Du vil ryste paa hodet, Rudolf, men jeg indbilder mig at min unge sekretær, frk. Helmut, har en viss likhet med Maria. — Hun har absolut Marias eiendommelig vakre mund som kunde smile saa bedaarende — ja, hun har endog det samme smil. Og hendes stemme — denne bløte, mørktfarvede stemme — minder ogsaa om Marias. Naar frk. Helmut taler til mig eller læser for mig — saa behøver jeg bare at lukke øinene for at indbilde mig at jeg hører Maria. Derfor er frk. Helmut saa sympatisk. Jeg haaber ikke, du ler av mig."

Grev Rudolf rystet langsomt paa hodet og saa paa venen med et sælsomt uttryk.

„Nei, Henrik, jeg ler ikke av dig. Kanskje der i denne likhet bare ligger et sansbedrag. Man tror ofte at to mennesker ligner hverandre, men naar man saa ser dem sammen, forsvinder denne likhet. Det er saa længe siden, du saa Maria. Flere træk har vel forandret sig i det indtryk, du har av hende."

Henrik v. Birk reiste sig, gik bort til skrivebordet og tok Maria v. Platens fotografi ut av en liten skuf.

„Se selv og døm. Dette billede vil oppfriske din erindring om Maria. Se paa munden og du vil gi mig ret. I den senere tid har jeg ofte, naar den unge dame har læst for mig, tat dette billede ut av skuffen og sammenlignet det med hende. Likheten er ikke blitt mindre — tvertimot, den trær endnu tydeligere frem."

Grev Rudolf tok billedet og saa længe ned paa det. Saa gav han det igjen til Henrik v. Birk.

„Ja, det kan ikke negtes — det er den samme mund."

Henrik v. smilte.

„Et spil av tilfældet — et lune av naturen," sa han og la billedet ned i skuffen.

Grev Rudolf taug en stund. Saa sa han nølende:

„Jeg spurte dig før ikke uten hensigt, om dit gamle saar er lægt, Henrik for jeg vil gjøre dig en meddelelse som kanskje vil sætte dig i sterk bevægelse.

Husherren saa op.

„Staar denne meddelelse i forbindelse med Maria v. Platen?"

„Ja."

Med et ryk rettet v. Birk sig stramt op. „Tal, hvad har du at si mig, Rudolf?"

„Du maa love mig ikke at ophidse dig selv. For flere aar siden bragte jeg dig meddelelse om friherre v. Platens død som jeg hadde set annoncert i en avis. Jeg vilde ikke at nogen anden skulde bringe dig denne meddelelse. Den gang blev du frygtelig ophidset. Jeg har derfor været meget bekymret for hvorledes jeg skulde meddele dig det, jeg nu har at si."

„Tal bare frit ut. Jeg er jo blitt meget roligere. Efterretningen om hendes egtefælles død gjorde bare saa sterkt indtryk paa mig, fordi det faldt mig ind at det bare var en ganske kort lykke, for hvis skyld Maria har forlatt mig."

Grev Rudolf trak pusten dypt.

„Saa hor da, Henrik. Maria v. Platen — er død — for et aar siden."

Henrik v. Birk sank sammen som rammet av et slag.

„Død! Dette blomstrende liv saa tidlig tilintetgjort!" sa han efter en stunds forløp med lav stemme.

„Ja, hun døde i sit tre og firtiende aar av en hjertesygdom."

Der opstod en lang pause. Saa tok v. Birk sig sammen og for med haanden henover sine brændende øine.

„Har du læst hendes dødsanmeldelse et eller andet sted? Hvor døde hun?"

„Hun døde i Stockholm, hvor hun hadde levd fra den gang, hun fulgte med sin mand dit."

„Hvorav vet du det?"

„Det skal jeg si dig. Jeg har selv talt med hende — kort for hendes død."

Hr. v. Birk sprang op og grep venen i skulderen.

„Og det sier du mig først nu?"

„Jeg kunde ikke si dig det for. Jeg kunde ikke komme til dig efter at jeg var kommet tilbake fra Sverige. Skrive vilde jeg ikke, fordi jeg ikke visste hvorledes du vilde ta det."

Den gamle herre satte sig igjen ned og støttet hodet i haanden.

„Si mig nu alt hvad du vet om hende. Hvorledes kom du egentlig sammen med hende?"

Grev Stein lænte sig tilbake i stolen.

„Du vet at jeg foretok en reise til Sverige i et diplomatisk erend. Jeg opholdt mig i Stockholm et par uker. Gjennem nogen bekjendte hadde Maria v. Platen faat vite om mit ophold der, og en dag fik jeg en billett fra hende. Vent litt — jeg skal vise dig den."

Av sin tegnebok tok han ut en smal konvolutt og trak et kort ut av den. Dette rakte han venen.

Denne saa ned paa det og læste:

„Kjære greve!

Jeg vet ikke, om De husker mig endnu. Men jeg husker Dem meget godt og vet at De var min fætter, Henrik v. Birks bedste og mest trofaste ven. Jeg har en stor og inderlig bøn til Dem. Vil De hellige mig en halv time av Deres kostbare tid og besøke mig, saasnt det er Dem mulig? Tilgi at jeg ber Dem om at komme snarest; men jeg frygter at mine dage er talte. Jeg er meget syk. De vil ikke negte en døende dette inderlige ønske. Derfor haaber jeg bestemt paa Deres komme. Min varmeste taknemlighet er Dem viss. Deres

Maria v. Platen,
født friherreinde v. Birk."

Henrik v. Birk lukket et øieblik sine øine, fordi de brændte som ild.

„Gik du saa til hende?" spurte han hæst.

Grev Rudolf nikked.

„Ja — jeg gik til hende. Hun bodde sammen med sin datter i en liten villa utenfor byen.”

„Har Maria en datter?” spurte v. Birk hurtig.

„Ja — hendes eneste barn. Denne datter tok imot mig. Med sorgmodige øine sa hun mig at hendes mor som var meget syk ventet mig med længsel. Hun takket mig hjertelig, fordi jeg var kommet, for det var en velgjerning mot hendes mor. — Saa førte hun mig ind til hende. Jeg har aldrig set et saa rørende syn som den døende kvinde. Hendes øine straalte med en overjordisk glans og hendes bleke, fine ansigt vidnet om hendes indre bevægelse. Hun rakte mig haanden og omklamret min som om hun aldrig vilde slippe den. Saa spurte hun mig ut om dig — om det gamle hjem — alt hvad hun hadde efterlatt der. Jeg fortalte hende hvad jeg visste, og hun likesom læste ordene av mine læber. Det som jeg fortalte hende om

dig gjorde hovedsagelig indtryk paa hende. Jeg har aldrig set en dypere smerte i noget menneskes ansigt end i hendes, da jeg fortalte hende hvilket ensomt, glædeløst liv du hadde ført. Da jeg hadde sagt hende alt — da avla hun et formelig skriftemaal. Hun talte ogsaa om hvorledes det hadde gaatt til at hun forlot dig.”

Her taug grev Rudolf og hans ven pustet dypt og tungt.

Der indtraadte en lang pause. — Endelig spurte v. Birk hæst:

„Og — døde hun saa kort efter?”

„Ja, Henrik, faa dage efter at jeg hadde været hos hende, meldte hendes datter mig hendes død. — Jeg blev i Stockholm et par dage til og fulgte hende til hendes sidste hvilested. For denne kvinde fortjente at bli æret — skjønt hun brøt — maatte bryte sin troskap mot dig.”

V. Birk nikked.

„Ja, jeg vet at hun, trods alt, var et ædelt, godt menneske, og jeg har aldrig fordømt

hende. Men si mig nu — hvilke forhold levde hun i? Var hun beskyttet mot nød og bekymringer? Platen var jo ikke særlig formuende.”

„Hun levde i beskedne, men dog sorgløse forhold. Hun hadde en pension og desuten hadde hendes mand straks efter deres giftemaal forsikret sit liv med en temmelig høi sum. Rentene av denne sum og hendes pension sikret hende og hendes datter et sorgløst liv, om end under beskedne forhold.”

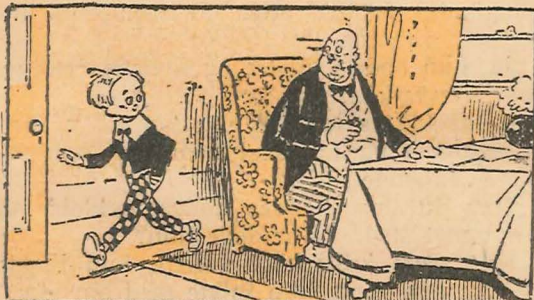
„Og hendes datter? Hvad er der blit av hende?”

„Hun blev sammen med et gammelt, trofast tjenestetyende boende i villaen, indtil der hadde indfundet sig en kjøper. Som eneste arving efter sin mor eide hun cirka hundre tusen kroner og saa fik hun ogsaa henvend femti tusen for villaen.”

„Du er godt orienteret.”

„Ja, jeg vilde ikke tape den unge dame av syne, fordi jeg tænkte mig at du kanskje vilde interessere dig for hende. Hun er dog

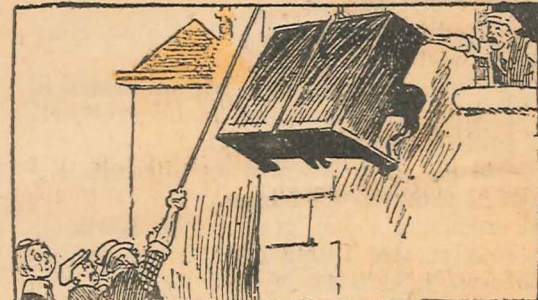
Gutten som ikke kunde huske.

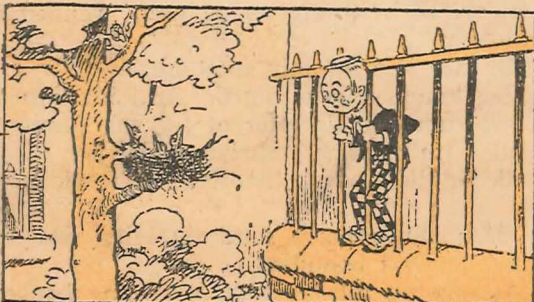
1. „Hans, vil du løpe bort og kjøpe en flaske blæk for mig. Jeg sitter her midt i skrivningen og eier ikke en eneste draape igjen. Og arbeidet skal være færdig idag, det er meget viktig. Derfor maa du løpe saa fort du kan.”

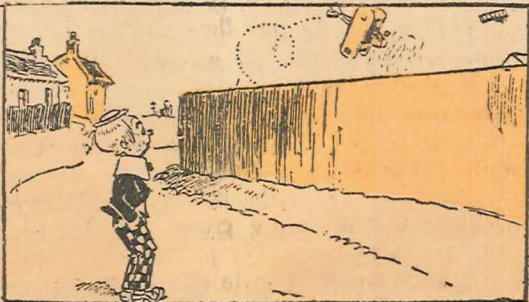
2. Slik talte faren til sin haabefulde søn, og med lynets hurtighet løp den haabefulde ut av døren. Men ikke før var han kommet ut paa gaten før en berømt lækkekunstner fanget unge hr. Hans' opmerksomhet.

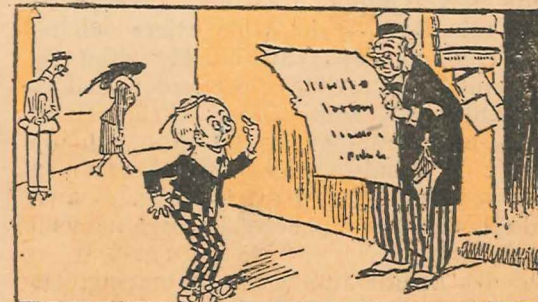
3. Og da lækkekunstneren endelig hadde befridd sig fra sine hemmende baand gik Hans videre og kom da til et sted hvor de holdt paa at heise et piano op til sjette etasje. Han stod og ventet at pianoet skulde falde ned, men forgjæves.

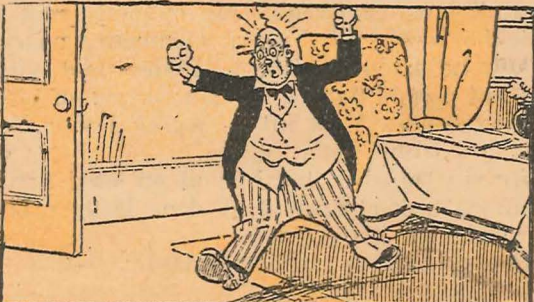
4. Ærgerlig over ikke at ha hat held med sig ved den sidste underholdning skyndte han sig videre og kom til et sted hvor han fik rikelig erstating, idet han fik anledning til at studere et fuglerede meget indgaende.

5. Men heller ikke denne art underholdning kunde i længden fastholde den unge mands interesse og han blev derfor glad da han ved at se op opdaget en flyver som bollret sig muntert i luften med „looping the loop”.

6. Hittil hadde tanken paa hans egentlige erind ikke virket forstyrrende ind paa hans livsglæde. Men pludselig fik han i en annonce bakpaa en avis som en ældre herre stod og læste, øie paa ordet BLÆK. Og da vaagnet han op med ett.

7. Hjemme gik hans gamle, hæderlige far op og ned paa gulvet og vred sine hænder, mens han utøste sit barnsyldte hjerte i ikke netop venlige ordelag over den døgenigt og dagdriver av en søn som skjæbnen hadde git ham.

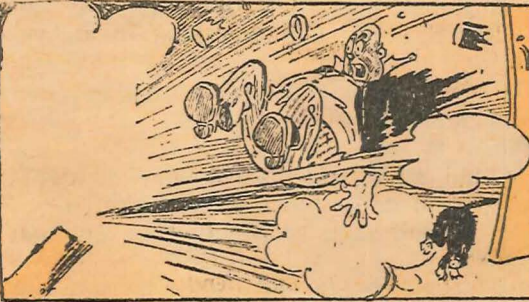
8. Han hadde bruk for blækket og gutten kom stadig ikke. Tiden gik, det vilde snart være aften og saa — men hvad var det? Han hadde jo blæk! Der stod en hel flaske i skapet. Saa var alle sorger slukket, situationen var reddet.

9. Det vil si: var den nu egentlig det? Den værdige fars ansigtsuttryk her paa billedet lar ane at der allikevel var noget ireien. Det var der ogsaa, nemlig den bagatel at der var usynlig blæk paa flasken han hadde fundet.

10. Ja, ja! tænkte den snille, gamle far, saa faar jeg vel prøve om jeg ikke selv kan lage blæk. Jeg har en udmerket opskrift liggende, og alle remedierne har jeg staaende. Jeg vaager forsøket. Saa kan Hans bli borte saa længe han vil.

11. Han vaaget forsøket, men det er sorgelig at maatte si det: forsøket faldt ikke helt heldig ut. Derimot faldt noget andet, nemlig faren selv, idet væsken eksploderte og slynget „kemikeren” langt, langt bort.

12. Netop som Hans kom løpende med blækket fandt han sin far i en sterkt medtat tilstand. Men hvem som derefter blev „medtat” røper paa en diskret maate den lille cirklen øverst paa billedet.

i familie med dig — like saa nær som Karla v. Hasbach."

Der indtraadte igjen en pause. Henrik v. Birk tok Maria v. Platens billede og saa ned paa det. Saa la han det stille bort og saa paa vennen.

„Bor den unge dame endnu i Stockholm?"

„Nei, for et par maaneder siden kom hun hit til landet. Hun staar i vennskapsforhold til en datter av baron Herder som var ansat ved gesandtskapet i Stockholm. Baron Herder kom for et par maaneder siden tilbake hit med sin familie og har opslaaet sin bopæl i hovedstaden. Den unge baronesse v. Platen har ledsaget sin veninde hit og fandt indtil videre et gjestfrit hjem hos Herders. Der saa jeg hende igjen."

Henrik v. Birk strok sig over panden.

„Jeg vil gjerne lære hende at kjende. Tror du at hun vilde ta imot en indbydelse til Birkely?"

„Det vil hun sikkert, hvis hun visste at du særlig ønsket det."

Hr. v. Birk reiste sig.

„Jeg vil straks tale med min kusine om det. Kanske det er bedst at indbydelsen utgaar fra hende."

Der kom et sælsomt glimt i grev Rudolfs øine.

„Henrik, vil du gjøre mig en tjeneste?"

„Inderlig gjerne, Rudolf."

„Saa lov mig foreløbig ikke at tale til baronesse Hasbach om det som jeg nu har fortalt dig."

v. Birk saa forbauset paa sin ven.

„Hvorfor skal jeg ikke gjøre det, Rudolf? Den unge baronesse er jo likesaa nær beslegtet med Helene og hendes datter som jeg er."

„Javist — men allikevel fastholder jeg min bon. Kald det indfald av mig — men tal ikke med baronesse Hasbach og hendes datter om Maria og hendes datter. Forti det bare en kort tid endnu. Jeg har mine gyldige grunde til det."

Hr. v. Birk rystet forundret paa hodet.

„Jeg forstaar dig ikke, kjære ven."

Grev Rudolf la sin haand paa hans arm.

„Du vil snart, meget snart lære at forstaa mig, Henrik. Men nu maa jeg gaa fra dig. Jeg har avtalt med min nevø at kjøre med ham til Frankenau og det er allerede over tiden. Joakim venter mig med utaalmodighet. Det ser ut til at han længter efter at komme til Frankenau."

Hr. v. Birk smilte.

„Ja, ja — jeg saa nok at han beskæftiget sig —"

Grev Rudolf lo.

„Det la jeg ogsaa med forbauselse merke til."

„Hvorfor med forbauselse?"

„Det skal jeg si dig. Jeg trodde at den unge baronesse v. Platen hadde gjort indtryk paa ham. Mellem os sagt — jeg vilde ikke hat noget imot, om der blev et par av de to. Men jeg tror allikevel ikke at de to unge passer sammen og det er slet ikke den unge dames mening at træ i nærmere forhold til Joakim. Derfor ser jeg med glæde den iver, hvormed Joakim synes at bestræbe sig paa at takkes den lille frk. Ursula. Det skulde glæde mig, hvis de to unge mennesker kunde finde hverandre. Jeg vil idag i al fortrolighet tale med vor ærede veninde, fru v. Frankenau, om denne sak og høre hendes mening om det."

„Jeg vil haabe at alt ender til din tilfredshet, for du betrakter jo Joakim som din egen son."

„Ja, jeg holder av ham som en son. — Altsaa paa gjensyn, kjære Henrik!"

„Paa gjensyn, Rudolf. Hils paa Frankenau — særlig fru Sabine."

„Det skal jeg."

De to herrer skiltes.

Grev Joakim ventet i hallen paa onkelen,

„Jeg vilde netop rope paa dig, onkel Rudolf. Jeg trodde, du hadde glemt, vi skulde til Frankenau."

„Nei, min gut, jeg har ikke glemt det. Men haster det saa svært?"

„Jeg har lovet at være paa Frankenau klokken tolv."

„Hvem har du lovet det?" spurte onkelen tilsynelatende aldeles harmlost.

Grev Joakim nolte litt. Saa sa han smilende:

„Jeg har lovet frk. Ursula det. Hun vilde bli med mig ut i frugthaven."

„Jasaa — hm — ja, da maa vi jo skynde os. Den lille Ursel maa ikke bli utaalmodig. Jeg tror ikke, det er hendes sterke side at vente."

„Det tror heller ikke jeg."

Vognen stod allerede utenfor døren. De to herrer steg ind og kjørte bort.

Grev Joakims permission var tilende om et par dage, og mens han nu kjørte til Frankenau ved siden av sin onkel, tænkte han paa, hvor hurtig han var kommet paa det rene med at han elsket Ursula. Han var overbevist om hendes gjenkjærlighet. Hun var en altfor aapen og ærlig karakter til at kunne skjule det for ham.

Naar han tænkte paa at hun hadde graatt for hans skyld blev han rent urolig tilmode. Han folte paa sit bryst. Der laa den lille jasingren, paa hvilken hendes taarer hadde faldt. Det gjorde ham ondt at han ikke hadde kunnet si hende hvor ubegrundet hendes taarer hadde været. Men han vilde i alle tilfælder ikke reise uten at ha sagt hende at han elsket hende og be hende bli hans hustru.

Paa veien til Frankenau skriftet han for sin onkel. Da de hadde kjørt en stund tause ved siden av hverandre, sa han pludselig:

„Kjære onkel, du har flere ganger latt mig forstaa at du gjerne vil jeg skal gifte mig."

Grev Rudolf nikket.

„Ja, min gut, det vilde være mig en stor glæde, naar jeg i min ensomme alderdom kunde finde ly og varme ved din arne. At din onkel har saadanne ønsker, er jo ganske vist ikke nogen gyldig grund for dig til at gifte dig. Men nu er du jo tredive aar. Det er den rette alder at gifte sig i. Jeg har selv været saa lykkelig i mit egteskap at jeg gjerne under dig en lignende lykke."

Grev Joakim tok hans haand.

„Jeg er vilig til at etterkomme dit ønske og vil tilstaa dig at jeg allerede har truffet mit valg."

Der spillet et svakt, humoristisk smil om grev Rudolft mund.

„Jasaa? Naa, jeg tror næsten at vite hvem det er, dit valg er faldt paa. Jeg har med glæde lagt merke til at du har skjænket frk. v. Platen stor opmerksomhet, da vi var sammen i hovedstaden. Du mener vel denne unge dame?"

Grev Joakim satte op et litt betuttet ansigt, men saa saa han frimodig paa sin onkel.

„Det var ikke ramme alvor, onkel Rudolf. Jeg negter ikke at jeg hoiagter og beundrer frk. v. Platen — og undertiden tror man at man har tapt sit hjerte til den eller den. Men hittil har jeg aldrig hat den følelse at en av de unge damer, jeg agtet og beundret, skulde bli min hustru."

Grev Rudolf moret sig i sit stille sind over hans iver.

„Ikke det? Saa har jeg tat storligen feil. Jeg trodde saa sikkert at du hadde alvorlige hensigter overfor frk. v. Platen. Det synes mig som om du ved din optræden har vækset forhaabninger hos hende."

Grev Joakim blev først forskrækket, men saa smilte han tillidsfuldt.

„Da svæver du i en stor vildfarelse. Frk. v. Platen gjør sig absolut ingen forhaabninger med hensyn til mig, og hun har tydelig nok

latt mig forstaa at jeg ikke har noget at haabe hos hende. Og i grunden passer vi slet ikke sammen."

„Ikke det? Jeg synes dog at da jeg for nogen uker siden uttalte den samme mening erklærte du meget ivrig, at det var en feiltagelse og at dere netop passet udmerket sammen."

Grev Joakim lo forlegen.

„Har jeg sagt det?"

„Ja, det har du!"

„Naa, onkel Rudolf, saa har du nu som altid været den klokeste av os to. Altsaa — frk. v. Platen er ikke min utvalgte, men — Ursula v. Frankenau."

Grev Rudolf satte op et saa forbauset ansigt som om han aldrig hadde tænkt sig denne mulighet.

„Lille Ursel? Men Joakim — hun er jo bare barnet endnu."

„Kjære onkel, hun er atten aar gammel."

„Saa er hun altfor ung til dig."

Nu fik grev Joakim overtaket.

„Kjære onkel, hvor gammel var du, da du giftet dig?"

„Akkurat tredive aar."

„Hm! Altsaa paa samme alder som jeg. Og hvor gammel var din hustru, da du hjemførte hende?"

Grev Rudolf satte op en litt forbløffet mine. saa lo han høit.

„Nu har du sat mig mat! Min hustru var atten aar, da vi forlovet os, og et aar efter giftet vi os."

„Der kan du se. Altsaa kan du ikke med rette ha noget at indvende imot at jeg nu beiler til en ung dame paa atten aar. Men vi kan jo vente med brylluppet til hun blir nitten."

„Hm! Naa altsaa — la os nu tale alvorlig, min gut. Min velsignelse har du. Den blonde, lille Ursel er en prægtig pike og vil bli en udmerket hustru — en ekte soldaterkone som vil gaa med dig gjennom tykt og tyndt. Jeg glæder mig over dit valg og billiger det av mit ganske hjerte. Hvis hun vil ha dig, saa forlov dig i Guds navn med hende."

Grev Joakim rakte sin onkel haanden og trykket hans haand varmt og fast.

„Tak, onkel Rudolf. Uten dit vidende og vilje vilde jeg ikke binde mig. Men jeg vilde heller ikke reise uten at ha erklært Ursula min kjærlighet — for — med det vilde jeg bare pine hende og mig selv. Og det behøves jo ikke."

„Nei, det behøves, Gud ske lov, ikke."

Herrerne taug nu, hver beskæftiget med sine egne tanker, indtil vognen stanset utenfor portalen til Frankenaus hovedbygning.

Ursula v. Frankenau som stod ved vinduet i dagligstuen saa vognen komme. Allerhelst hadde hun stormet like ned over trappen for at ta imot grev Joakim. Men med et tungt aandedrag sank hun ned paa en stol og omklamret dens armer som om hun maatte holde sig fast.

„Mor, der kommer de to grever Stein," sa hun.

Fru v. Frankenau som sat litt længer inde i værelset saa paa sin datter med et forskende blik. Naar der ellers kom besøk, pleide Ursula altid at springe ut i hallen for allerede der at hilse paa gjestene. Og nu var det ovenikjøpet grev Joakim! Hun hadde jo ellers alltid hat en forkjærlighet for ham. Nu sat hun ganske stille, naar der var tale om ham, og idag lot hun til og med som om hans besøk var hende aldeles likegyldig.

Fru Sabine smilte svakt.

Hvad kunde det komme av at hendes lille vildkat i de sidste dage saa ofte hadde sittet stille og drømmende paa en flek? Ellers kunde man jo aldrig holde hende stille i fem minutter av gangen.

Hvor ofte hadde ikke fru v. Frankenau skjændt paa datteren, fordi hun var altfor

voldsom og livlig! Nu likte hun slet ikke at hun var saa stille og indadvendt.

„Der maa stikke noget under! — Skulde det være grev Joakim?” tænkte hun.

Hun reiste sig og gik mot de to herrer.

Grev Rudolf begyndte straks en livlig samtale med hende.

Men grev Joakim vendte sig til Ursula.

„Jeg er ikke helt præcis, frk. Ursula. Men det er ikke min skyld — jeg maatte vente paa onkel Rudolf.”

Grev Rudolf traadte bort til Ursula.

„Ja, frk. Ursel — det er min skyld — skjænd dygtig paa mig.”

Ellers hadde Ursula sikkert gjort det paa sin overgivne maate, men nu boide hun helt damemæssig sit hode.

„Hvorfor skal jeg skjænde? Det maa jo avhænge av Dem selv, naar De vil komme.”

Grev Rudolf saa med smilende forbauselse paa Ursula.

„O ve, frk. Ursel, De maa være frygtelig sint paa mig, siden De ikke en gang vil skjænde paa mig for min upræcishet! Jeg vet at jeg fortjener skjænd. Joakim hadde sagt mig, naar vi skulde være her. Men jeg passierte med v. Birk og glemte tiden. Vær nu snil — og le igjen.”

Ursula forsøkte at le, men det blev et svakt forsøk.

„Grev Rudolf, jeg er virkelig ikke sint.”

„Det glæder mig. Men la Dem nu ikke opholde. De skulde jo gaa med Joakim ut i frugthaven. Han sværmer for Deres jordbær og de store moreller. Imens passiarer jeg med Deres mor, før vi har meget at fortælle hverandre og idag har jeg noget særlig paa hjertet.”

Ursula reiste sig.

„Saa kom, grev Joakim. Forhaabentlig finder vi endnu nogen jordbær, men der er ikke mange igjen.”

„Nei, vi gjorde et for godt indhug i dem under mit første besøk.”

Han aapnet hofflig døren og lot hende gaa først ut.

Grev Rudolf og fru v. Frankenau saa en stund tause efter de to unge. Saa pekte fru Sabine paa en stol like overfor sin egen.

Han satte sig.

„Se saa, kjære frue, nu er de to unge godt forvarte og vi vil benytte tiden til en liten hyggelig passiar. Eller kanskje De ikke har tid til det?”

„Jovist, kjære greve. Nu, da min Hans Ulrik fører scepteret paa Frankenau, har jeg mere tid end ellers. Og naar han hjemfører en ung hustru, og jeg har overgitt noklene til hende, faar jeg endnu bedre tid.”

„Naa, Hans Ulrik gaar altsaa paa frierfotter?”

„Ikke direkte endnu, men det er hans faste hensigt at gifte sig. Denne vinter vil han for alvor se sig om efter en hustru. Jeg hadde tænkt at gjøre ham det let og hadde mine planer. De sier det jo ikke til nogen, min kjære ven, saa jeg kan nok betro Dem at jeg gjerne hadde villet at min son skulde ha giftet sig med baronesse Karla. Men det vil han ikke — han liker hende ikke.”

Grev Stein saa paa hende med sit fine, sarkastiske smil som gav hans ansigt et saa karakteristisk, overlegent præg.

„Min kjære veninde — deri er jeg ganske enig med Hans Ulrik.”

Fru v. Frankenau saa sporgende paa ham.

„Synes De da ikke at Karla v. Hasbach er en nydelig og elskværdig ung dame, hvis blide væsen borger for at hun kunde gjøre mit iremfusende brushode av en son lykkelig?”

Grev Stein taug en stund. Saa sa han:

„Skal jeg aapent og ærlig si Dem min mening?”

„Vi er jo venner som kan betro hverandre alt. Jeg ber om Deres sande mening.”

„Nuvel, saa synes jeg at Hans Ulrik har et

skarpere blik med hensyn til Karla end hans ellers saa kloke mor. Jeg anser Karla v. Hasbachs blide væsen for helt uegte.”

Fru Sabine saa forbauset op.

„Ogsaa De? Det var merkelig. Hverken Hans Ulrik eller Ursula vil tro paa dette blide væsen og anser det ogsaa for uegte. Og nu ogsaa De — De, den prøvede menneskekjender! Har jeg virkelig været blind?”

„Det ser saaledes ut. Deres godhet og Deres egen ærlighet hindrer Dem i at bedømme andre mennesker skarpt.”

Fru v. Frankenau lo.

„Skulde min Ursula ha ret, naar hun sier at hun har større menneskekundskap end jeg?”

Ogsaa grev Stein lo.

„Har hun paastaat det?”

„Ja, nylig. Jeg maa ialfald nu iagttta Karla noiere. Jeg har altid fremstillet hende som et forbillede for Ursula, men min vildkat har rent ut erklært at hun aldrig vilde stræbe efter at ligne dette forbillede.”

„Deri har hun efter min overbevisning fuldkommen ret. Men siden vi nu engang taler om Deres fortryllende datter, kjære veninde, saa vil jeg gjerne drøfte dette tema litt nærmere.”

Fru Sabine smilte.

„For en mor findes der ikke et mere interessant tema end hendes barn.”

„Nuvel, saa blir vi ved det, saa er jeg sikker paa ikke at kjede Dem!”

„Det kan De alltid være sikker paa. Men hvad vilde De si mig om Ursula?”

„At hun har utviklet sig til en bedaarende, ung dame. Jeg er ræd for at De ikke faar lov til at beholde Deres datter længe hos Dem.”

„Men kjære greve, De tænker vel ikke allerede paa at Ursula skal gifte sig?”

„Jo — jeg tænker sterkt paa det — og andre mennesker ogsaa — — kanskje endog Ursula selv.”

Fru Sabine rystet energisk paa hodet.

„Udelukket, kjære ven. Det er der ingen fare for. Ursula tænker for paa alt andet.”

„Nu tror jeg igjen at De svæver i en vildfarelse. Efter min mening tænker Ursula virkelig paa det. Og jeg kjender en anden som ogsaa tænker ivrig paa det.”

Fru v. Frankenau saa urolig sporgende paa grev Rudolf.

„Hvor vil De egentlig hen, kjære ven? De vilde ikke si dette uten en bestemt hensigt — dertil kjender jeg Dem for godt.”

„Saa synes De altsaa at kjende mig ganske godt. De har ret, jeg har en bestemt grund til at tale saaledes. Og nu uten videre omsvop: Hvad vilde De si til min nevø som svigerson?”

Fru v. Frankenau boide sig frem i sin stol og saa paa ham med store oine.

„Hvad er det, De sier?”

„Har jeg ikke talt tydelig nok?”

„Kjære greve — jeg forstaar Dem ikke.”

„Virkelig ikke?”

„Ja men — mener De det alvorlig?”

„Aldeles alvorlig. Jeg sitter her som frier for min nevø. Han elsker Deres datter Ursula, haaber paa hendes gjenkjærlighet og vil ikke reise, før han har sagt hende det. Har De noget at indvende mot ham?”

Fru Sabine pustet dypt og støttet hodet i haanden.

„De har forskrækket mig.”

„Det gjør mig ondt.”

„Betænk dog — min vildkat — min overgivne Ursula — hun er jo endnu et halvt barn.”

Grev Stein smilte.

„La ikke min nevø høre det, for saa spor han Dem, hvor gammel De var, da De forlovet Dem. Jeg tror ikke, De var meget ældre, end Ursula er nu. Min hustru var paa samme alder, det har han allerede regnet ut. Han vil bevise Dem soleklart at lille Ursel netop

er i den giftfærdige alder. Jeg tror, bedste veninde, at De maa gjøre Dem fortrolig med den tanke at lille Ursel flyver bort.”

Hun rystet rent betænkelig paa hodet.

„Jeg kan endnu ikke gjøre mig fortrolig med den tanke. Er det virkelig alvorlig ment?”

„Ja, ja, aldeles alvorlig. Jeg tror nok godt at det kom litt overraskende paa Dem, og jeg vilde derfor forberede Dem, for at De kan ha Deres svar paa rede haand, naar Joakim beiler til hende hos Dem. Hvorledes vil Deres svar bli?”

Fru Sabine sukket dypt.

„Herre Gud — jeg maa vel stryke seil! Misforstaa ikke min skræk, kjære ven. Deres nevø er en elskværdig, sympatisk mand, jeg kjender ham jo næsten likesaa godt som mine egne barn. Men hvorledes disse to overgivne barn vil slutte et fornuftig egteskap — det gad jeg vite!”

„De skal ikke være bekymret for det. Trods sit lette, overgivne sind er Joakim slet ikke letsindig, og han er desuten en ærlig, hæderlig og hoihjertet natur, og Ursula vil med tiden bli en overmaade fornuftig, liten frue med hjertet paa rette sted likesom nu. Det er godt at bli gift ung. Jag derfor alle Deres betænkeligheter paa flugt og forbered Dem paa Deres bestilling som svigermor.”

I dette oieblik traadte Hans Ulrik ind. Han vendte hjem fra markene hvor høsten var i fuld gang. Hans mor strakte sin haand ut mot ham.

„Hans Ulrik, hor hvad grev Rudolf netop har meddelt mig,” sa hun bevæget og fortalte sin son om sin samtale med greven.

Men Hans Ulrik blev hverken forskrækket eller forbauset. Han la armen om sin mors skulder og smilte.

„Det har jeg ventet, kjære mor. Det overrasker mig ikke.”

„Kan du forestille dig Ursula som forlovet pike — som gift frue?”

„Kjærligheten gjør vidundere, mor. Ursula har forandret sig paafaldende i den senere tid. Det har kjærligheten bevirket.”

„Javist — hun har ogsaa forekommet mig forandret. Men jeg trodde, det var paa grund av den velgjørende indflydelse, frk. Helmut har paa hende.”

„Litt skyld har vel frk. Helmut ogsaa i det. Men hovedindflydelsen maa vist tilskrives Joakim, kjære mor.”

„Aa, min Gud, det kommer saa overraskende paa mig.”

Hans Ulrik klappet hendes haand.

„Saaledes er livets gang, mor. Naar barna blir flyvefærdige, saa flyr de bort.”

Fru Sabine sukket.

„Jeg vilde gjerne ha beholdt min lille Ursel et par aar til. Men jeg vil ikke tænke paa mig selv. Naar bare mine barn blir lykkelige, saa finder jeg mig i alt.”

Hans Ulrik saa eftertænksomt hen for sig. Han tænkte paa Christa Helmut. Han visste at uten hende fandtes der ingen lykke for ham i verden.

Sukkende tænkte han paa de store hindringer som stod imellem ham og den elskede. Hans haab om at faa hertugen til at opfylde hans ønske var ikke stort. Ogsaa han hadde maattet rette sig efter traditionene med hensyn til valget av sin gemalinde. Vilde han være tilbøielig til at hjelpe sin ven og laa det alene i hans hænder? Hvor ofte hadde han ikke sagt, mens han endnu var arveprins: Et lands fyrste er den mest ufrie mand i hele landet. Han er en slave av sit folk.”

Men Hans Ulrik vilde forsøke det, og saasnart høsten var endt, vilde han reise til residensen for at, be hertugen om en audiens. Han vilde ikke la noget uforsøkt. Hans kjærlighet til Christa opfyldte mer og mer hele hans væsen. Han visste at bare i hendes besiddelse vilde han finde den rette, sande lykke. Uten Christa forekom livet ham tomt og glædeløst.

Grev Joakim og Ursula gik tause ved siden av hverandre. De slog ind paa veien til frugthaven og kom ogsaa til jordbærbedene, men de la ikke merke til den vei, de gik, og var helt hensunken i tanker, indtil de naadde parken.

Ursula
ikke at
dypere
et sted
han pl
„Frk.
da jeg
De mig
Hun
hun va
„Er
„Ja,
ikke sa
Dem sk
saa gla
— ja, l
Ursul
hjerter
„Aa,
i øine
mig.”
Han
„Det
ikke for
lys par
taarer

Løsninger paa opgavene i dr. X's
avdeling i nr. 31:

92. En reise paa Pacifikbanen: Man vilde ved første øiekast være tilbøielig til at ræsonnere saaledes: Da der bare gaar et tog daglig i hver retning, og da reisen varer nøyagtig i 7 døgn, saa vil man hver dag møte et tog, paa hele reisen. Men ved nærmere eftertanke blir det i det øieblik man tiltrær av New York, er der allerede 7 tog undervejs, hvert med en dagsreise nærmest foregaaende og efterfølgt av et til, altsaa daglig møte 2 tog. De fleste reiser i det mindste ikke indbefattet det tog som netop er kommet til New York, naar vi selv begynder reisen, det tog som netop forlater New York, blir tallet paa de tog vi møter 8.

huset av de lette myg
varm sommerdag
stent paa et æsels ryg
en hen i mag.

Karl-Karla, hinke, Kina, han't,
rakle, lak, — Harlekin.

mesterstykke.

to foregaaende numre av bladet findes skrevet av, hvorledes man laver en helio-gram historie fortæles om en liten helio-gram som en gut utfører ved hjælp av helio-

Ved siden av kapteinen red en liten, mager mand med spidst, sort skjeg.

I.

aa aftenen den 10. november under ledelse av en kaptein red gjennem en smal gade i Pietersdorf. Ved siden av kapteinen red en liten, mager mand med spidst, sort skjeg, som var rottet og glimtet som en øvelse i at speide til alle sider efter farer og overfald. Manden var ikke uten grund, for manden var en spion først blir kjendt som i mange aar hadde han arbeidet i Sydafrika og som efter krigens slutning hadde han et stort kjendskap til landet til fiendens fordel og sent var paa speidertog. Manden var sikkert, sa han til kapteinen, — sa han i lang tid forsynt oberst Cramer med indbyggernes sympati er paa den maate gaar jo desuten med al ønskelig tydelighet saa at si ikke er nogen andre igjen av kvindene — end helt unge gutter

var bare en „gjenpart“ av heltinden.

han fandt Turen gik til byfogdens
sikkert kontor. Brylluppet skulde
paa at samme,
til den paa at
den unge den unge
ge lapsen, hans begunstige
den rival, godt pakke sam-
men.

Med ilsonne skridt styr-
tet skurken ind paa kon-
toret for at bestille viel-
sen. Men hvem møtte han
i døren? Rivalen og —
den skjønneste! De gikk arm
i arm — som nygifte plei-
er! Brylluppet hadde net-
op staaet.

Rædselslagen for skur-
ken ut til automobilen,
slog vognøren op og saa
— o skræk! — at det var
en trædukke, et butikskilt,
en livagtig „gjenpart“ av
den elskede han hadde
bortført. Da besvimte han.

II.

Samme aften som kaptein Jacksons avdeling var under fremrykning sat to gutter i et værelse i et av husene i Pietersdorf. Rummet var litet, lavt og trangt, veggene var tykke og vinduene smaa, for huset var bygget for over en menneskealder siden, da de hvite nybyggere maatte slaas med de indfødte; men den nuværende eier vilde ikke rive sit hus som hans far hadde opført og hvor hans selv hadde tilbragt sine lykkeligste dage helt til krigen brot ut.

Nu var Jan de Vaal ute med Cramer sammen med byens øvrige mæng og hans fjortenaarige søn Pieter var den øverste kommandant paa farmen. Den listige spion Dubois hadde mer end ret da han sa at Pietersdorf var den plads hvorfra Cramer fik sin understøttelse. Her var hans reserveammunition gjemt, og herfra fikk han sin proviant.

Pieter og hans ven, den trettenaarige Paul holdt netop paa at planlægge avsendelsen av store forraad med patroner til obersten som man visste hadde staaet leir flere mil vest derfra i den hensigt at bryte gjennem den ytterste skyttergravslinje. Landet omkring Pietersdorf var nemlig litt etter litt blitt omgitt av en ring av slike pigtraadsindhegninger, en „jernring“ som det kaldtes. Obersten var derfor tvunget til i tide at forsikre sig om at der fandtes en utvei ut av denne fælde.

Mens guttene sat og snakket om hvorledes sendingen helst skulde kunne foregaa uten at det vakte for stor opsigt, banket nogen paa ruten og de saa et bredt, mørkt ansigt trykket mot vinduet.

„Nikodemus!“ ropte Paul og for op. Et øieblik efter var døren aapnet og en gammel, rynket hottentot stod inde i værelset. Han feget vildt med armene og hans store næsebor vibret hver gang han drog pusten, men uagtet han var saa anpusten forklarte han dog straks hvad han hadde paa hjertet. Han hadde set en engelsk trop rykke frem mellem klippene øst for byen, og en sterk infanteriavdeling var paa vei nordfra. Med andre ord: klappjagten paa oberst Cramer var begyndt og man kunde vente fienden allerede ved dagry.

Guttene saa paa hverandre. Nu gjaldt det at handle. Ute i laaven under halmen laa de store kasser med patroner og desuten laa her sækker med erter og store, nyrøkte fleskesider. Det skulde altsammen ut til oberst Cramer; kom fienden først vilde det være haabløst, de vilde finde altsammen, og etterpaa vilde de kanskje brænde av byen naar de opdaget at man hadde hjulpet fienden. og siden vilde de overfalde Cramer.

Der fandtes bare en eneste vei ut til oberstens leirplass og den var allerede besatt av en stor styrke, fortalte den gamle hottentot som i mange aar hadde tjent der paa gaarden og var guttene meget hengiven. „Hvordan kan du vite at flere styrker er ute?“ spurte Peter.

Hottentotten lo saa hans gule tænder vistes. „De lyner,“ sa han, „tyst lyn været oppe hele eftermiddag.“

„Det tyste lynet.“ Guttene utvekslet et blik og pludselig for en idé gjennem Pieters hjerne. Det var heliografen, soltelegrafen som den sorte mand kaldte for et tyst lyn. Dette apparat anvendte baade engelskmænd og boere og i det varme land med den brændende sol var den jo ogsaa paa sin plads.

34te Naandarbeide.

Firkantet bretserviet med engelsk broderi.

Syes paa fin, hvit lin og er ca. 38 cm. lang og 25 cm. bred.

Materiale
nem „Nord
Bestilling

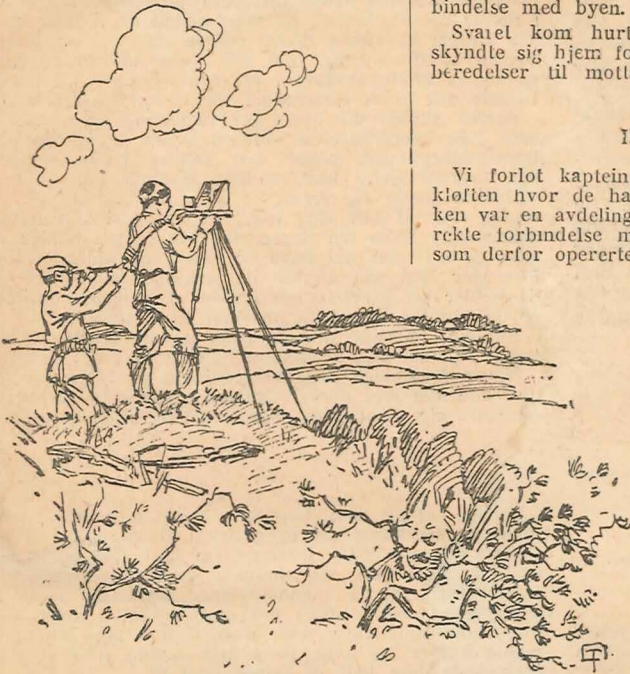

„Ha, ha!
ken melle
sitter hun
bilen, den
drauper kl
tørklæ, tørklædet om h
den paa hende, saa gaar
resten av sig selv.“

den sig sine
mobilen og bandt tørklædet
om munden paa den skjønneste.

over det, men skyndte sig
at bortføre den elskede.

Glimtene fra apparatets speil som opfangt solstraalene kunde sees milevidt utover landet naar de sendtes ut fra en av de mange topper hvorav der fandtes saa mange rundt om paa slettene. Et slikt apparat fandtes paa gaarden,

De stille heliografen op paa en bergkulle bevokset med krat, hvorfra man hadde en vid utsigt over landet til alle kanter.

guttene betjente det ofte naar Pieter skulde kaldes hjem ute fra de vidstrakte marker og oberst Cramer hadde et mark i sin leir.

Men hvad hjalp det nu. Det kunde litet nytte at kalde hjem obersten naar en stor styrke engelskmænd var under fremmarsj og han kunde bli omringet fra alle hold.

Og la ham dra bort uten at være forsynt med proviant og nødvendig ammunition, det gik heller ikke an, for da vilde han ikke kunne holde den sterke stillingen paa den andre siden i fjeldet.

Paul reiste sig pludselig og hans øine straalte.

„La mig greie det,“ sa han, „hvis jeg får laane apparatet skal jeg hjelpe.“ Pieter nikket.

„Jeg gaar ogsaa med,“ utbrøt han, „men vi maa først bringe ammunitionen i sikkerhet.“

En halv time senere kunde man se en flok gutter og gamle hvithaarede mænd som slæppte store, tunge kasser og pakker ut av byen og gjemte dem i en maisåker og i et tæt budskads og da morgenen begyndte at gry var alt ført bort saa at fienden ikke straks vilde merke noget mistænkelig.

Men da de andre gik tilbake drog de to gutter videre. De hadde hver en rifle og et vellydt patronbelte og desuten slæppte de paa heliografen som de stille op paa en rund kulle bevokset med krat, hvorfra man hadde en vid utsigt over landet til alle kanter.

Pieter hugget en smal vei gjennom kratet mot nord, mens Paul gjorde like-dan mot vest og da solen var kommet frem kunde man fra høiderne i nord se en række skarpe blink.

Det var ikke længe før det kom svar derbortfra, og nu begyndte guttene at telegrafere efter morsealfabetet. Et kort glimt var en prik og et langt en strek. Telegrammet saa saaledes ut:

(Cramer tre mil øst for Enny.)

Enny var navnet paa en liten strid elv som fløt fire mil øst for Pietersdorf.

Fra engelskmændene som hadde mottatt Pieters telegram og som trodde at det var avsendt av kaptein Jackson kom et kort svar, som var en ordre til at bryte op med det samme og dra forbi Pietersdorf saa at man ikke blev bemerket og siden støte til hovedstyrken ved elven.

Pieter lo. Hans krigslust var lyktes. „Men de har ogsaa en styrke mot syd,“ sa han, og saa hugget han en smal sti i kratet mot syd. Et øieblik efter glimtet ordren videre og han saa til sin glæde at man svarte.

Saa vendte han pludselig apparatet mot vest og det varte ikke længe før han fikk forbindelse med boerleiren som var skjult i en kløft langt ute, næsten helt ute ved synsranden. Der var ingen fare for

at signalene skulde sees fra fiendens skyttergravslinje som laa endnu længer borte.

Pieter sendte besked om at fienden var i anmarsj, men at man endnu samme formiddag kunde opnaa at faa forbindelse med byen.

Svaret kom hurtig og begge gutter skyndte sig hjem for at gjøre alle forberedelser til mottagelsen.

III.

Vi forlot kaptein Jacksons ryttere i kløften hvor de hadde slått leir. Styrken var en avdeling som ikke hadde direkte forbindelse med hovedstyrken og som derfor opererte paa egen haand.

De laa fremdeles i kløften da morgenen grydde og de kunde ikke se glimtene fra signalene som blev utsendt til infanteriavdelingen længer ut.

Ved middagstid brøt man op og efter Dubois raad delte man sig i smaa grupper paa to-tre mand og saa nærmet man sig Pietersdorf. Paa maisåkeren utenfor byen samledes efterhaanden allesammen og deretter for hele styrken pludselig mot byen som en flok falcker der slaar ned paa sit bytte.

Men det gik ikke fuldt saa let som man hadde trodd. Fra husene blev man mottatt med en kuleregn som tvang adskillige av dem til øieblikkelig at ventte om, og da Jackson som var en modig mand, likevel rykket nærmere, fikk han en stor overraskelse. Det var ikke bare unge gutter og aldrende mænd som han hadde trodd. Barske, skjeggete ansigter littet ut fra de smaa vinduer og skudene fulgte med en sikkerhet som fortalte at det var øvede mænd som førte geværene.

Striden varte ikke længe, hele kaptein Jacksons styrke blev tatt tilfange og deres hester blev lastet med provianten og ammunitionen.

Pludselig kom to boere slæpende paa en liten, mørkhaaret mand som graat og skrek. Det var spionen Dubois som hadde forsøkt at komme i sikkerhet da han saa at anfaldet mislyktes. Men han var blitt indhentet og nu slog regnskapets time for ham.

„La mig slippe,“ klynket han. „La mig faa gaa min vei, jeg vet hvor engelskmændene har sin buskap. Ute i van Elzevirs stenbrud har de flere hundre okser som skulde føres til hovedkvarteret.“

Cramer sendte ham et blik fuldt av foragt. „Siip ham,“ sa han haanlig.

Pludselig kom to boere slæpende paa en liten mand som graat og skrek.

En time efter drog boerstyrken bort og samme aften blev vaktene i blokbuslinjen overrasket ved at høre rauting og tung galoppering. Det var en flok kreaturer som brøt igjennem pigtraadindhegningen, og soldatene lo og avfyrtte for syns skyld et par skud i luften efter dyrene som var aarsaken til at man næste morgen skulde ha det besvær at reparere stængslet. Men ingen ante at blandt oksene slap kaptein Cramer og hans mænd forsynt med proviant og ammunition, ut av jernringen for at indta sin sterke stilling blandt fjeldene som de holdt til den langvarige krig var slut. Det forblev ingen hemmelighet at boerne hadde to kjekke gutter at lakke for at Cramer ikke blev tatt tilfange den 10. november 1901 og derigjennem forhindret i at utføre sine mange senere bedrifter.

Den dansende Teddybjørn.

De tre stykker som hører til dette morsomme lille apparat men den dansende Teddybjørn klæbes op paa kartong og klippes omhyggelig ut. Man maa særlig passe paa at man ikke klipper av flikene som er merket V og H. De skal sitte paa de respektive stykker. Paa det store stykket borer man et litet hul like over Teddybjørnens hode (ved bokstaven X), og det samme gjør man ved de to hvite prikker paa de andre stykker (pilene ved A viser hvor de findes). Saa lægger man stykket med fliken H over det store stykke saa at de to hullene kommer ret over hverandre, og ovenpaa det igjen lægger man stykket med fliken V, hvorefter man stikker en papirklemme gjennom alle tre huller. Naar man saa bevæger de to fliker frem og tilbake vil man se den morsomme lille Teddybjørn danse lystig og bevægebaade armer og ben.

Regn-alfens besøk.

Irene trykket næsen flat mot vinduet og saa ut i haven. Det dryppet av væte overalt, for det hadde io regnet hele dagen.

„Jeg tror jeg vil lukke op vinduet litt,“ sa Irene, men netop som hun hadde gjort det hørte hun en liten stemme si:

„Goddag, Irene, er det ikke deilig veir idag?“

Irene saa en bitteliten skikkelse staa paa vinduskarmen. Hun saa næsten ut som om hun var laget av halvt gjennemsigtig glas, men hun var levende. „Nei, jeg synes ikke det er deilig veir, det er saa vaatt,“ svarte Irene. „Ja, men det er netop derfor det er saa deilig; det vilde du ogsaa synes hvis du var en regnalf,“ sa den lille skikkelsen.

„Er du en regnalf da?“ spurte Irene. „Ja, det er jeg. Har du ikke lyst til at bli med mig?“

„Hvorhen?“ „Aa, op i skyene og dit hvor de lager sne og hagl,“ forklarte regnalfen. „Hvis det ikke varer for længe,“ sa Irene, for hun visste at hendes mor ikke likte at hun var allfor længe borte i regnet.

„Aa, du skal nok komme hjem igjen i god tid,“ svarte regnalfen og vætet Irenes kind med en draape. I det samme begyndte Irene at vokse nedover, og snart var hun ikke større end regnalfen. Alf'en tok hende i haanden og sa: „Kom med her og sæt dig ned,“ og hun pekte paa en stor regndraape som laa paa vinduskarmen.

Irene var litt ræd for regnet, men hun satte sig forsigtig og blev meget behagelig overrasket ved at opdage at hun ikke blev vaat. Regndraapen var akkurat som en tyk pute hvor hun sat svært makelig.

Regnalfen satte sig paa en draape ved siden av og kommanderte: „Avsted! Op!“

I det samme fløi de to regndraaper op med en slik fart at Irene maatte lukke øinene. Da hun aapnet dem igjen saa hun at hun var høit oppe i luften. Sota var graa av regn, men den var fuld av smaa regndraaper og paa hver draape sat en liten alf som lignet hendes egen lille veninde. De fleste dalte ned, men der var ogsaa mange som steg op.

„Det var merkelig,“ sa Irene. „jeg har aldrig for visst at det kunde regne op- over.“

„Det kan ikke menneskene se,“ svarte regnalfen. „For naar regndraapene stiger tilveirs er de usynlige. Det er bare naar de falder ned at menneskene kan se dem.“

Nu landet de paa en stor, sort regnsky, og Irene blev meget forbauset da hun saa alle de alfer som var samlet her. Først var hun litt ræd fordi hun ikke kjendte nogen av dem, men de lot slet ikke til at lægge merke til hende; de satte sig paa sine draaper og dalte ned til jorden, og naar de vilde op igjen sprang de over paa en anden regndraape og steg tilveirs.

„Hvad gjør de allesammen?“ spurte Irene.

„Aa, de har det travelt, de løper rundt til blomsteralfene og hører om de har faat nok at drikke, og du kan tro der skal meget vand til for at et stort, gammelt eketre eller en hjerke kan faa vand nok, selv om de smaa violene og preslekravene sier at nu bryr de sig ikke om mer. Saa er der bækkene og elvene og tjernene og sjøene, de

skal ogsaa ha mer vand eller blir der ikke nok til at seile paa eller til mennesker og dyr at drikke. Jo, vi har det saa travelt. Men vil du ikke bli med hoiere op og besøke snekyene?“

Det hadde Irene god lyst til og saa steg hun og hendes lille veninde opover igjen, høit, høit op i luften. Det var saa merkelig, men hun fros ikke og blev ikke vaat heller; det var fordi regnalfen hadde gjort hende liten og indrettet hende paa samme maate som alle regnalfene.

Irene og regnalfen i salen hos snealferne som lager sne.

De kom nu op paa en stor sky, som var næsten som et helt land. Men alting var aldeles snehvitt. Markene var dækket med sne, husene var bygget av sne, alt var saa skinnende, straalende hvitt at det næsten gjorde vondt i øinene.

„Her skulde alle de barn være som griser sig til nede paa jorden,“ sa regnalfen. „Bare se, her kan de ikke bli skidue om de prøver aldrig saa meget. Her er alt rent og hvitt.“

De kom til et stort hus hvor regnalfen gik ind og tok Irene med sig. Der var nogen store saler med hyller langs alle veggene. Paa hylderne stod noget som aldeles lignet store syltetøikrukker, og det var ogsaa merkelapper paa dem. Men Irene kunde ikke læse hvad der stod fordi det var saa smaa skrevet. Midt i salene stod der lange border og ved dem stod der en mængde morsomme smaa mænd, helt klædt i hvitt. Hver av dem hadde en stor skaal og stod og rørte rundt i noget som lignet fløteskum.

Mændene hilste venlig paa regnalfen og Irene og forklarte dem hvorledes de bar sig ad — de holdt nemlig paa med at lage sne. Borte i en anden øude av salen hørte Irene noget rasle; det var smaa runde kugler som blev heldt i krukkene, bundet over og forsynt med merkelapp.

„Kom her, Irene,“ sa regnalfen, da de hadde set paa mændenes arbeide, „saa skal vi gaa ut og kaste sneball.“ Det hadde Irene stor lyst til og saa løp de ut. Der var en mængde snealfer som allesammen begyndte at lage sneballer og saa bombarderte de hverandre saa det var en lyst at se. Irene lekte med til hun tilsidst var saa træt at hun ikke kunde staa paa benene.

„Aa, jeg maa sætte mig ned og hvile litt,“ sa hun anpusten og satte sig ned i en stor snehaug. Hun lukket øinene og merket at hun igrunnen var forfærdelig søvnig. Men pludselig gav det et ryk i hende, hun syntes hun fik en sneball midt paa kindet og hun lukket op øinene.

Men der sat hun i sit eget barneværelse ved det aapne vindu, og det som hun trodde var en sneball var bare en regndraape som var skvættet bort paa hende.

Hun saa litt forbauset ut, for nu var hun igjen saa stor som hun hadde været før, og regnalfen var forsvundet. Det var holdt op at regne, himlen var begyndt at klarne og solstraalene faldt paa den vaate jord.

„Jeg maa vist ha drømt det allsammen,“ tænkte Irene. „Men det var en deilig drøm — og nu blir veiret pent, saa jeg kan komme ut i haven og leke.“

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner, som lommepenger og 2 løser 2 kroner hver. Alle indsendte løsninger henligger uløst indtil den 9. sept. — Den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kr. som lommepenger, de 2 følgende faar 2 kr. hver.

Lommepenge-opgave nr. 101.

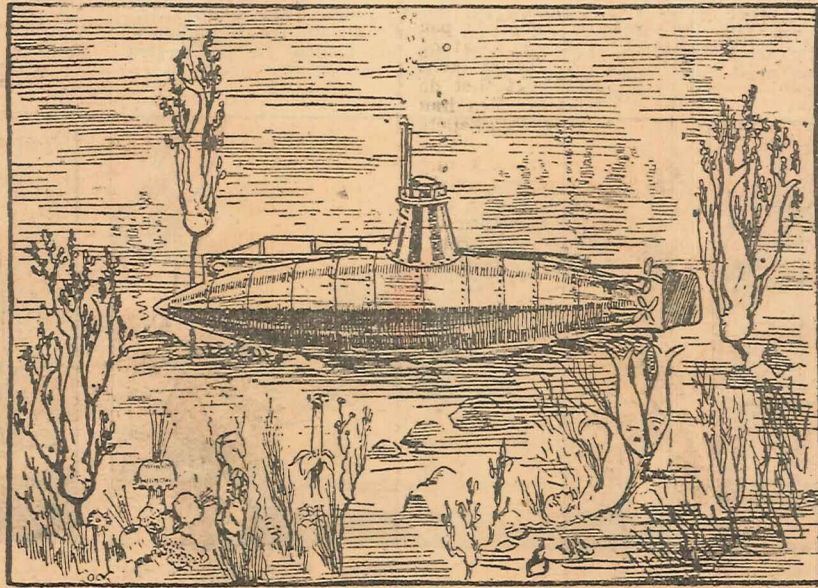
Hvorlænge varte det før rygtet om tyveriet av kongens guldkrone var spredt blandt alle jordens 1700 millioner mennesker?

Der var hændt noget opsigtsvækkende: Kongens kostbare guldkrone var bli borte. Sandsynligvis var det en ty som hadde stjaalt den. Den første som opdaget at kronen var borte var skattemesteren. Han fortalte i løpet av det følgende kvarter efter opdagelsen som fandt sted den 1. juli klokken 12 middag nyheten til hofbakeren, mundskjænken og staldmesteren. I løpet av det næste kvarter fortalte hver av disse om den sørgelige historie til tre andre. Og saaledes bredte ryglet sig stadig paa den maaten, at enhver som hadde hørt det fortalte det til tre andre i løpet av det følgende kvarter. Hvis man nu regner at der lever ialt 1700 millioner mennesker paa jorden, hvorlænge varte det da inden ryglet om kongekronens forsvinden var naadd rundt til hvert eneste menneske? Hvilken dato og hvilket klokkeslet var alle mennesker underrettet?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 102. (Fikserbillede.)

Hvormange smaa havfruer og hvormange fisker saa dr. X paa sin tur med undervandsbaaten?

Dr. X foretok nylig en tur i en undervandsbaat. Han hadde paa denne interessante utflugt anledning til at konstaterer at der i havet ikke bare findes fisk, men ogsaa havfruer av den slags som eventyrene fortæller om. Dr. X saa flere av disse merkelige skab-

ninger paa undervandsturen — likesaa mange som læseren kan se paa billedet her som er et fikserbillede. Hvormange havfruer saa han da? Og hvormange fisker saa han?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 103.

Logograf.

5. 6. 3. 4.

Til dr. X's venner han regner disse her. De fin's i hus og hylte — Ja, gjæt nu hvem det er.

6. 7. 8. — 6. 15. 4. 14, To navne her jeg setter, valgt ut av navnes flok.

av kvinder kun de bæres, den sak er sikker nok.

5. 14. 12. 5. 2. 3.

I byene jeg findes og skattet høit jeg er, skjont tidt jeg lofter kniven — mot mændene især.

5. 14. 12. 5. 6. 12.

Som ord jeg ligner meget hvad du har tydet nys. Men hvis jeg vaaben trekker jeg volder gru og gys.

10. 9. 13. 7.

Selv kjører jeg kun sjelden men hjelper andre til

at komme ut at kjøre, naar de det gjerne vil.

16. 14. 15. 13. 11. 3.

Som oftest jeg maa være med paa hvad nys blev sagt — især paa bondelandet man priser høit min magt.

1. 9. 5. 5. 8. 12.

Blandt krigens guldbaroner jeg særlig vandt min plads. Mens andre frygtet noden jeg bygget mit palads.

1. 6. 16. 2. 3.

I krigens vilde tider tilsjos man tidt mig fandt for mig saamangen ubaat tok flugten og forsvandt.

1. 11. 12. 10.

I hoi fjeldskogers trakter man helst mig søke maa — jeg er et litet rovdyr men glubsk og snu som faa.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12, 13. 14. 15. 16.

Hvor flere veier krydses av forskjellig slags, der kan du mig finde — nu gjætter du mig straks!

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 31:

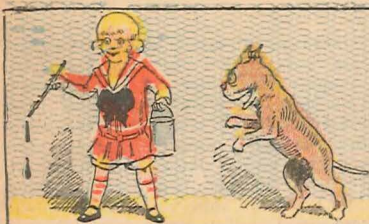
Opgave nr. 92: Ole Olsen, Abelnæs, Flekkefjord, 5 kr.; Anne Kotte, Eugenes gt. 15, Kra., 2 kr.; Astrid Dulland, Haraldsgt. 55, Haugesund, 2 kr.

Opgave nr. 93: Edv. Olsen, Grimstad, 5 kr.; Aase Grude Koht, Lysaker, 2 kr.; Stefan Kornberg, Volda, Sunnmør, 2 kr.

Opgave nr. 94: Albert Myhre, Kvanvik pr. Flekkefjord, 5 kr.; Johanne Kvitevold, Lyster, Sogn, 2 kr.; G. Ova, Aarnæs, Romerike, 2 kr.

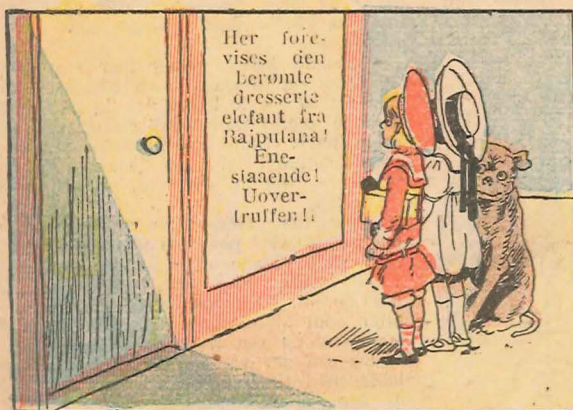
Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 37. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 31 findes i dette nr. av bladet paa side 21. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden 9. september, og brever med løsninger naar adresseres saaledes:

Til dr. X, (nr. 34),
Allers Familie-Journal,
Kristiania.

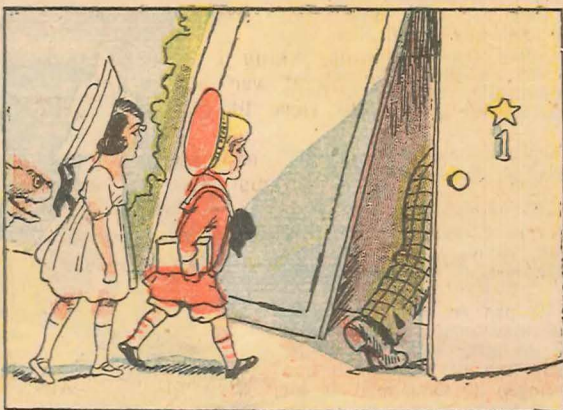

BUSTER BROWNS SPILOPPER.

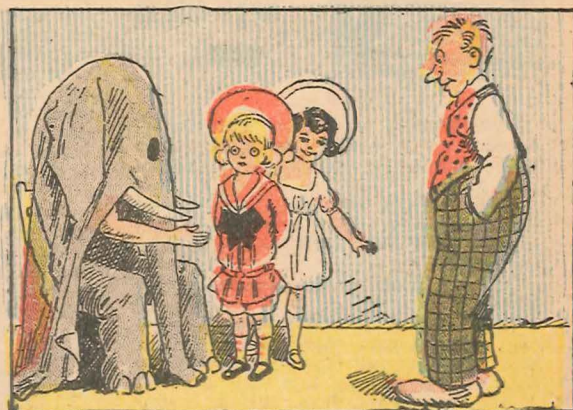
Da Buster avslørte den dresserte elefant fra Rajputana.

1. Buster: „Se, hvad der staar her, Mariane. Idag forevises den dresserte elefant fra Rajputana. Skal vi ikke gaa ind og se paa den?“ — Mariane: „Det kan vi godt, Buster.“ — Tiger: „Der blir jeg med. Det kan bli morsomt.“

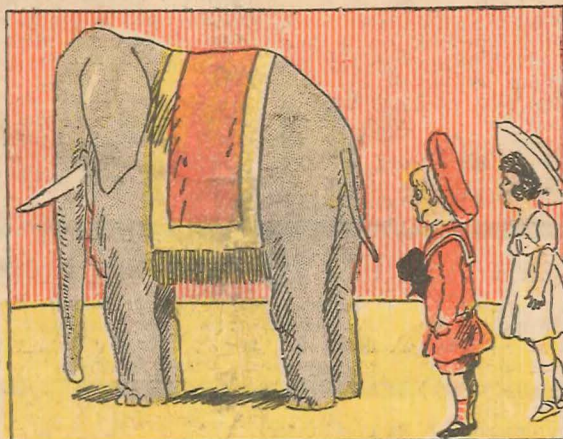
2. Mariane: „Bare ikke elefanten blir vild mens vi er derinde!“ — Buster: „Aa, du er nu altid saa ængstelig, slik som alle kvindfolk. Vær du bare rolig naar du har mig med!“ — Tiger: „Ja, og mig!“

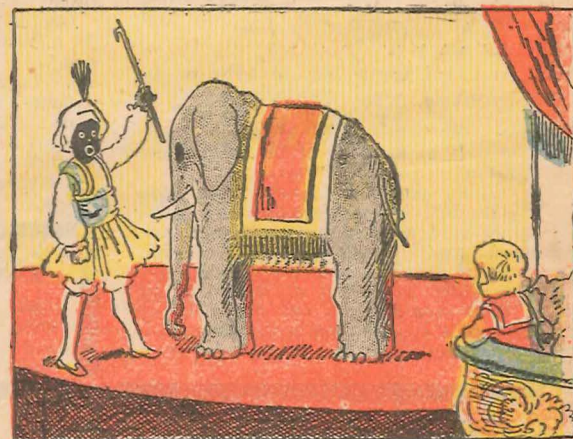
3. Elefanten (idet han rækker frem en haand): „Bare ta mig i haanden og si pent goddag. Jeg biter ikke.“ — Buster (ved sig selv): „Aa, det er altsaa ingen virkelig elefant. Slikt bedrageri skal vi se om vi ikke kan faa straffet!“

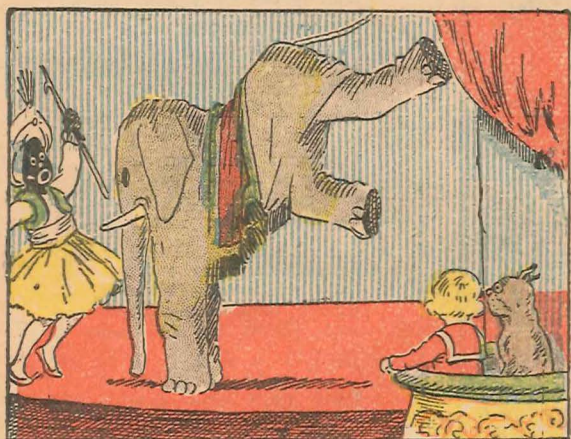
4. Manden med de rutete bukser: „Ja, se der staar forkroppen. Nu gjælder det altsaa om jeg kan bli bakkroppen.“ — Buster (ved sig selv): „Ja, og for mig gjælder det om jeg kan faa praktiseret denne krabben ned i mandens bukser.“

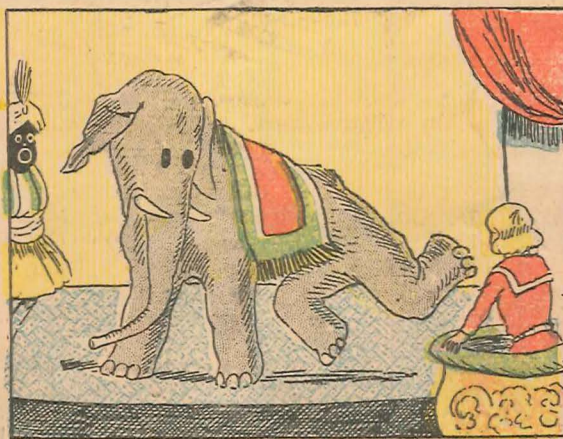
5. Elefanten (stolt): „Naa, hvad synes dere? Ligner vi ikke en virkelig elefant fra Rajputana?“ — Buster: „Jo, det kan nok hænde! De ser næsten mer elefantagtig ut end en virkelig elefant i en zoologisk have!“

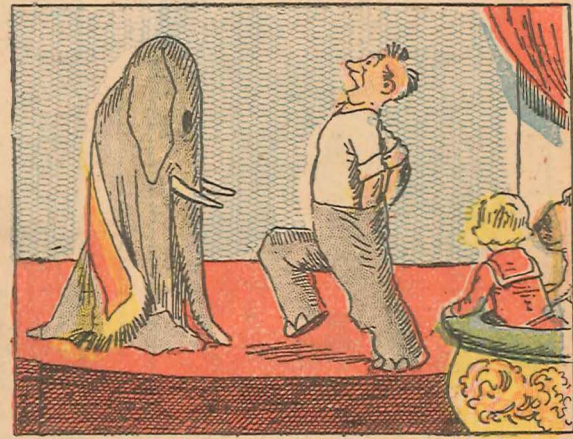
6. Den sorte dressør: „Naa, hopla, elefant! Vis nu de grede herskaper i kongeløgen hvad du kan præstere!“ — Tiger: „Jeg vilde forresten ønske jeg var blitt en elefant istedenfor en hund.“

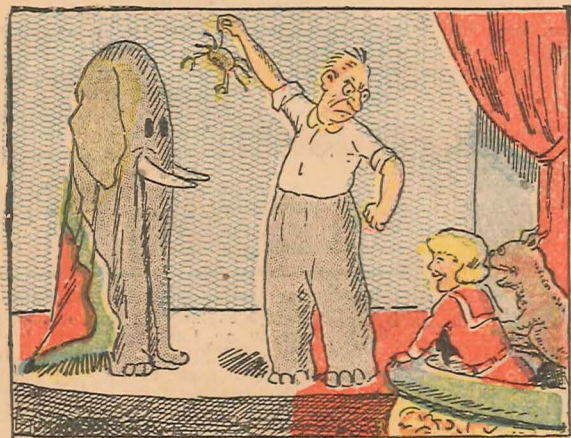
7. Buster: „Si ikke det, Tiger. Se bare for nogen kunststykker man vilde forlange av dig da.“ — Dressøren: „Det er galt, elefant! Det var forbenene du skulde løfte.“

8. Elefanten (forkroppen taler til bakkroppen): „Hvad gaar der av dig, Jakob? Jeg synes du er saa urolig.“ — Elefantens bakkrop: „Au, au, hjælp mig! Jeg vil ut! Der er noget som biter mig. Jeg kan ikke skjønne hvad det er!“

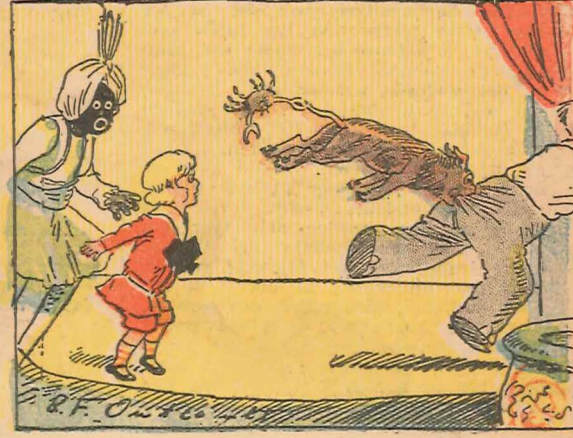
9. Buster: „Pas nu paa, Tiger! Saa skal du bare se hvad det er som biter ham. Jeg tror næsten jeg vet hvad det er!“ — Tiger: „Men hvad er det? Elefanten deles jo i to. Det er ikke nogen virkelig elefant. Det er jo bedrageri!“

10. Manden som var i elefantens bakkrop (trækker frem en krabbe): „Nu har jeg aldrig set maken! (Ser paa Buster.) Det skulde da vel aldrig være dig som har gjort dette?“ — Tiger (ler høit): „Ha, ha, ba! Det var godt fundet paa, Buster!“

11. Elefantmanden (griper Buster og banker ham): „Ja, og dette her er ogsaa godt gjort. Tjim da-da Ljim! Bum-bumme-lum!“ — Tiger (biter fast i elefantens „hud“): „Hvad for noget? Blir dere grove? Jeg skal lære dere.“

12. Buster: „Bare slip ham, Tiger! Det var min skyld! Det var mig som puttet krabben i bukserne hans.“ — Dressøren: „Nei, hvad hører jeg! For en uforskammet at ødelegge hele forestillingen for os!“

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Gjesten paa Guillemot.

Av
Henry P. Holt.

Dakko Brents ansigt var saa solbrændt at det næsten hadde antat mahognikulør. Man vilde si at det hadde et haardt uttrykk hvis der ikke var noget ved munden og øinene som gjorde det mildere. Men paa sin vis var Dakko haard. Livet hadde ikke tatt særlig blidt paa ham og han hadde syv sultne munder at skaffe føden til hjemme i London. Han var 45 aar og var baade eier og skipper paa skonnerten Guillemot som var paa 100 tons, men han maatte være meget forsiktig hvis han skulde greie at forsørge sine barn paa en passende og anstendig maate.

Hvad mau ellers kunde si for og imot ham — en ting var sikker, Dakko var retfærdig. Han hadde prinsipper som han levet efter, og dette fik til tider merkelige utslag. Det var folk som trodde han var let at narre indtil de forsøkte paa det; da fandt de solid grund under den jevne overflate.

Guillemot gikk for fulde seil mot Bristolkanalen. Styrmanden Twist stoppet pipen sin med den ene haand, mens han holdt roret med den andre.

„Taaken letter, Dakko,“ bemerket han.

„Det var ogsaa paa tide,“ svarte skipperen.

Han hadde været urolig de sidste to dager. Det var ikke en lime siden en stor dampyacht pludselig var dukket frem av taaken og det var med nød og neppe de undgik et sammenstøt. Teoretisk set skal dampere vike avveien for seilskiber, men hvad kan det nytte at holde sig til teorier naar en staaibaug har kløvet ens baat tvers over og seilt den isænk?

Det var riktig at taaken lettet, men det var ikke stort. Man kunde se en kabellængde frem for sig og det var jo alltid noget. Dakko hadde blikket fæstet paa taaken omtrent 50 favner fremme da han pludselig gned sine øine og gav en ordre. Styrmanden luffet og Dakko dreiet skonnerten netop som en svak stemme naadde hans øre.

Han satte en baat paa vandet og med et par hurtige tak naadde han en mand som klynget sig til en drivende planke. Dakko strakte ut haanden, grep den drivende mand ved kraven og hjalp ham ombord. Saa stirret han forandret paa sin fangst.

„Skynd Dem litt,“ kommanderte manden. „De har vel en klokke ombord? Ring med den! Kanskje de toskene kan høre det!“

Han burde ha set at hans bydende stemme ikke behaget Dakko.

„Litt avsides sted at vælge til at bade, hvad?“ bemerket Dakko langsomt og rodde mot skonnerten. „De blev vist litt vaat?“

„Aa, skynd Dem bare,“ svarte manden. „Yachten blir ikke her i nærheten hele dagen.“

„Yachten?“ svarte skipperen. „Jeg gad vite

om det var den fyren som holdt paa at seile mig isænk for en times tid siden.“

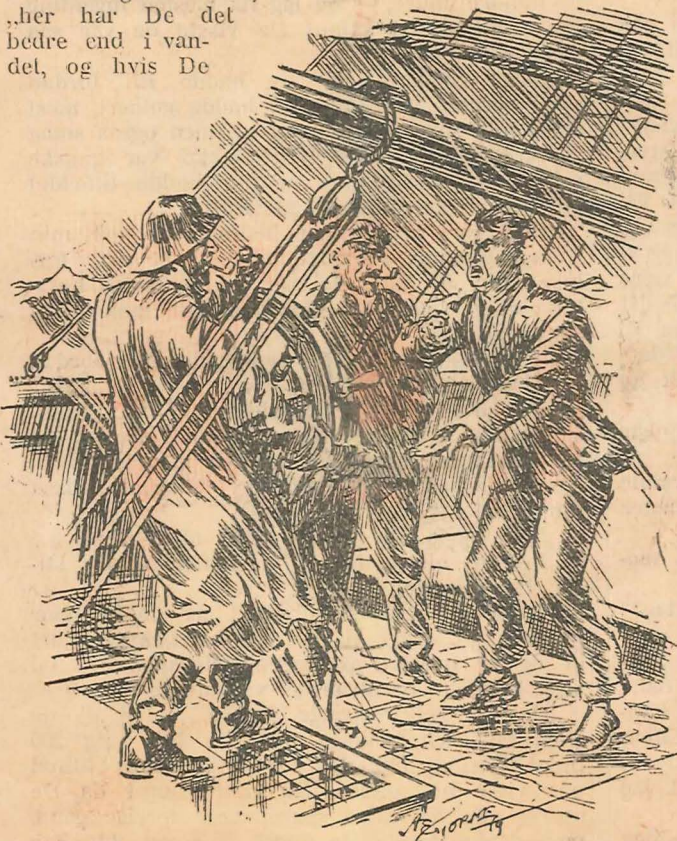
„Det vel jeg virkelig ikke,“ svarte manden utaalmodig og vred vandet av sine klær. „Jeg saa ikke noget til Dem. Men jeg er Dem naturligvis meget forbunden.“

„Gaa nu op paa dækket,“ sa Dakko da de kom bort til skibet. „Twist, her er en herre som har mistet sin yacht. Ring med klokken. Hvis de bryr sig om det kommer de kanskje tilbake efter ham.“

Der var en haanlig klang i hans stemme, men den reddede mand var altfor optat av hvor yachten kunde være til at lægge merke til det.

Twist ringte voldsomt med klokken og ventet derefter paa et svarsignal. Der gikk en tid og tilsidst opgav manden som Dakko hadde reddet sit haab og fik et anfald av vrede.

„Spar Dem Deres ord,“ sa skipperen og rettet Guillemot tilbake til sin tidligere kurs, „her har De det bedre end i vandet, og hvis De

„Spar Deres ord,“ sa skipperen og rettet Guillemot tilbake til sin tidligere kurs, „her har De det bedre end i vandet.“

er taalmodig kan De med tiden komme iland.“ „Jeg antar De er kapteinen?“ spurte manden og forandret pludselig sit væsen.

„Ja,“ svarte Dakko og undret sig i sit stille sind over hvad der nu vilde komme.

„Si mig nøiagtig hvor langt vi er fra kysten av Cornwall?“

Dakko spyttet i vandet og stoppet pipen for han svarte.

„Hvorfor det?“ spurte han uten at vise større interesse.

„Jeg kan ialfald faa fat i et tog i Penzance. Hvor lang tid vil det ta Dem at sætte mig iland der?“

„Temmelig længe,“ svarte han. „Vi seiler ikke med passagerer nu.“

„Det er en forretning jeg foreslaar Dem,“ svarte den ufrivillige passagerer og bet sig i læben. „De skal faa betaling — god betaling — for Deres arbeide.“

Men han hadde baaret sig forkjert ad overfor Dakko i begyndelsen.

„De tænker kanskje at kjøpe denne baaten?“ spurte han med en fornemmelse av at han hadde overfaktet.

„Ja, hvis det er nødvendig,“ svarte manden likegyldig. „Mit navn er Eli Jordan. Hvis De vil seile til Penzance og oppgi mig Deres pris skal jeg skrive ut en check med det samme.“

Dakko stirret utover sjøen mens han plystret en melodi.

„Har De nogensinde hat med guldminer at gjøre?“ spurte han med en eiendommelig stemme.

„Hvis De mener om jeg har handlet i guldminer — ja.“

Eli Jordan var et navn som i mange aar hadde faat børsen til at bæve. Han var en av finansverdenens stormænd. Penger var for ham ikke det middel hvormed man kjøper mat og klær, det var en magt som bragte monarker til at tænke sig om og forandret folkenes skjæbner. Mænd av hans slags kjender ikke til at spekulere paa børsen og kanskje tape paa grund av forholdene, de skaper selv forholdene. Det er dem som sætter op fælder for den store offentlighet som blindt gaar i dem.

Der var kommet likesom en skygge av mørkere farve i Dakkos kinder og han svarte:

„Hm—hm! Har De nogensinde hørt tale om Salt City-guldminene?“

„Jeg tror der eksisterer en mine av det navn,“ svarte Mr. Jordan koldt.

„Jeg bryr mig ikke om at høre hvad De tror. Se at bli klar over om De har noget at gjøre med den minen jeg nævnte — eller har De ikke?“

Det var ikke netop det øieblik som Eli Jordan vilde ha valgt til at drøfte minespørsmål, men sommetider betaler det sig at holde gode miner til slet spil. Han svarte:

„Den minen De taler om er i Amerika. Jordan-firmaet har for tre aar siden tat sig av den. De er aldeles sikre papirer.“

„Det mente jeg ogsaa,“ sa Dakko og nikket. „Naturligvis er sjøen min levevei, og den forstaar jeg mig nogenlunde paa, men jeg skulde lære meget for at forstaa mig paa aktier og obligationer slik som De.“

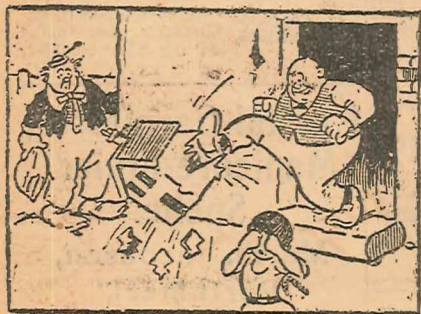
„Hver mau passe sit, kaptein,“ svarte Mr. Jordan med et svakt forsøk paa at være elskværdig. „Naa, snur De saa? Min tid er kostbar. Skal vi si hundre pund nu og like meget som tak naar vi kommer iland?“

„Hvad vil De ha mig til at gjøre?“ spurte Dakko tilsynelatende forbauset.

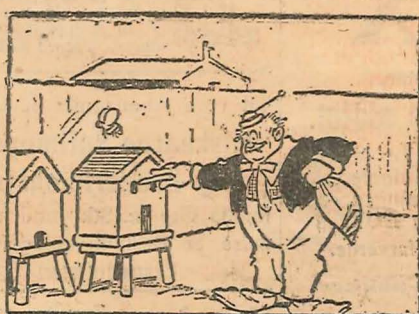
„Snu og seile mot Penzance.“

Skipperen trommet med sine sterke fingrer paa rælingen.

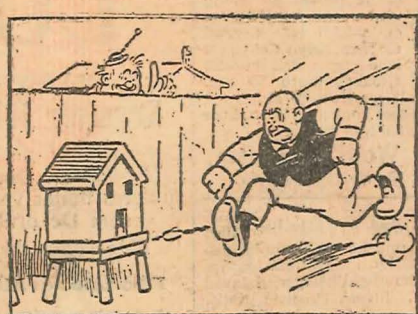
Manden som ikke kunde like dukkestuer.

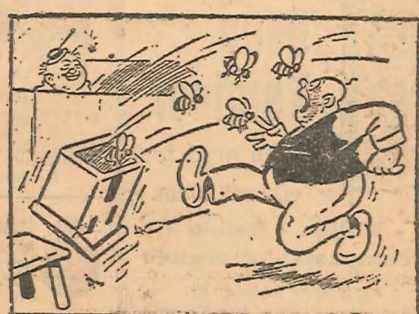
En ældre herre blev en dag vidne til hvorledes en sint far som ikke likte dukkestuer kastet sin lille pikers dukkestue, hendes kjæreste leketøy, ut paa gaten, saa den gikk istykker. Den lille piken graat bittert.

„For en topmaalt hjerteløshet,“ sa den ældre herre. „Det skal han nok faa betalt! Bare vent!“ Og saa gikk den ældre herre bort og malte en bikube om til en dukkestue!

Den sinte far som efterhaanden hadde arbeidet sig op til et fuldkomment raseri saa han saa dukkestuer overalt, kom litt efter forbi bikubene. „Hvad behager!“ ropte han. „En dukkestue till!“

Og med et velrettet spark veltet han bikuben overende. Bsss! Bsss! lød det i luften. Det var „dukkestuens“ beboere som vilde hilse litt paa ham som vaaget at forstyrre deres ro. Det blev en varm hilsen!

„Nei,“ svarte han likegyldig. Der blev en liten pause. Mr. Jordan var ikke sikker paa hvor han stod.

„Hvad vil De gjøre?“ spurte han alvorlig. „Jeg skal til Lundyøen,“ svarte Dakko bestemt, „og dit seiler jeg. Hvis De vil tilbake dit hvor jeg fandt Dem er der ingen som holder paa Dem.“

„Lundy? Det er halvveis til Bristol,“ bemerket Mr. Jordan stift. „Kan De si mig om jeg kan telegrafere derfra?“

„Ja,“ svarte Dakko, „jeg har benyttet telegrafene der.“

„Godt,“ svarte passageren. „Jeg har nogen meget vigtige forretninger at utføre i London, og det er absolut nødvendig at jeg kan telegrafere til mit kontor imorgen. Til den tid haaber jeg vi er der?“

„Det avhænger av veir og vind,“ svarte Dakko ubevegelig.

„Jeg tror De gjorde klokt i at snu og seile mot Penzance,“ sa passageren prøvende.

„Nei,“ svarte Dakko, „naar jeg sier nei saa mener jeg det. Og nu vil jeg gaa ned og sove; jeg har ikke lukket et øie siden søndag. Ingen maa forstyrre mig, hvis der ikke er fare paa færde. De forstaar mig nok, Twist?“

„Ja, jeg forstaar Dem, Dakko,“ svarte styrmanden og kastet et sideblik paa passageren.

Kapteinen sov længe. Hele natten ventet Eli Jordan utaalmodig paa at han skulde vise sig, men han kom ikke op igjen før ved dagry. Mr. Jordan beregnet at de nu maatte være i nærheten av Lundy. Han mente det var bedst at si saa litet som mulig; naar han kom til øen kunde han telegrafere derfra. Han var derfor til træt og medtat, mens Dakko saa frisk og ulhvilt ut.

„Naar tror De jeg kan komme iland?“ spurte Mr. Jordan.

„Det er vanskelig at si,“ svarte han og valgte sine ord med omhu. „Jeg tænker vi kaster anker ved nitiden.“

Mr. Jordan forstod at der var en skjult mening i ordene.

„Saa kan jeg være iland længe før middag?“ sa han.

„Det har jeg ikke sagt,“ svarte Dakko. „Ingen fortaier baaten før jeg gir lov til det.“

„La os nu være fri for mer spillfeteri, kaptein,“ sa Jordan med voksende vrede. „Enten De er sjørøver eller ikke saa gaar jeg iland. Navn Deres pris og er den rimelig skal jeg betale den.“

Der blev en ildevarslende taushet som blev avbrutt av Dakko med et spørsmål:

„Antar De mig for en sjørøver?“

„Ellers forstaar jeg virkelig ikke Deres stilling,“ svarte Jordan. „Men det vet jeg at det er av største vigtighet for mig at jeg kommer til at telegrafere.“

„Det sa De igaarftes. De løper fare for at lide et stort tap, ikke sandt?“

„Det kan man aldrig vite,“ svarte Jordan diplomatisk. Han holdt i virkeligheten paa at gjøre et av sine store kup. Finansmanden hadde anset det for heldigst at ta en seiltur en tre-fire dager før signalet blev git. Det var virkelig latterlig at en stakkars kaptein paa en skonnerk skulde blande sig i dette indviklede maskineri.

„Land isigte til styrbord!“ ropte manden ved rattet.

Taaken var borle nu. Dakko speidet rundt i horisonten.

„Vi faar det travelt paa dæk,“ sa han. „Jeg maa be Dem gaa nedenunder foreløbig.“

Mr. Jordan saa et uttryk i Dakkos ansigt som han ikke likte.

„De vil vel ikke negte mig tilladelse til at gaa fraborde?“ spurte han.

„Hvad er der iveien med Guillemot?“ spurte Dakko tørl. „Liker De den ikke? Jeg er her ombord paa grund av Deres snyterier. Deres yacht var like ved at seile over mig inat — seile isænk mit skib som jeg har kjøpt for de penger jeg har slitt sammen i mit ansigts sved.“

Hver øre jeg hadde var sat i Salt City, minen til De begynte Deres fordømte, bedrageriske gjerning. De sørget for at aktiene faldt, De gjorde det for at skræmme mig og mange hundre andre, — og jeg fik næsten ingenting for mine aktier, skjont De visste de var saa gode som guld.“

Mange ganger i sit liv hadde Eli Jordan staat overfor folk som han hadde ruinert, mest store folk som saa fortvilet ut, men ogsaa smaa sparere som Dakko. Men Dakko var ganske rolig. Han visste bare at her hadde tilfældet git ham en anledning til at straffe.

„Der var ikke noget bedragerisk ved min fremgangsmaate som De later til at tro,“ forklarte Mr. Jordan. „Det var en almindelig børsforretning som der gjøres mange maken til hver dag.“

Kysten var nu ganske tydelig og Mr. Jordan saa langselsfuldt ditbort.

„De talte før en at gjøre en forretning,“ sa Dakko eftertænksom. „De maa forstaa at jeg er ingen røver. Jeg ønsker at tjene hvad jeg skal bruke. Hør nu her. De skal sikkert kjøpe aktier?“

„Ja,“ svarte Mr. Jordan uten at blinke.

„Det er altsaa fordi De venter at de stiger. Hvorfor gjør de det?“

„Fordi det engang i løpet av dagen naar jeg har git ordre til det vil bli bekjendtgjort at de er overtal av Jordan-selskapet. De vil stige kolossalt og bli meget verdifulde.“

„Det er godt,“ svarte Dakko. „Jeg gjorde Dem en liten tjeneste som De bød mig 200 pund sterling for. Jeg tar imot Deres tilbud paa visse betingelser. De visste noget da De narret mig for mine sparepenger forrige gang, men derfor tjente De noget. Jeg vet ikke for hvormange penger De spekulerer, men jeg sætter 200 pund ind, De skal kjøpe for mig — og husk paa, De skal ogsaa sælge. Hvis De ikke har noget bud at sende saa kan Twist besørge det. De blir her ombord til det hele er avgjort. Det er mine betingelser som De kan ta imot eller la være.“

Mr. Jordan tænkte sig litt om.

„Jeg telegraferer efter min egen kode saa De forstaa det ikke,“ sa han.

„Det faar De gjøre som De vil med,“ svarte Dakko.

„Men sæl nu at jeg sier nei?“ sa Mr. Jordan.

„Det maa De ogsaa gjøre som De vil med. De er min gjest her ombord, og De maa bli saalænge jeg ønsker det.“

„Vet De hvad De utsætter Dem for hvis jeg overlater Dem i lovens hænder?“

Dakko lo høit.

„De vet nok at en kaptein kan gjøre hvad han vil ombord paa sit eget skib. Hvis han sier at det er farlig for Dem gi bli oppe, da maa De bli i kahytten. Jeg har ikke noget imot at bli saksøkt. Det lyder saa morsomt naar man læser om det.“

Mr. Jordan trak paa skuldrene og begynte at skrive.

„Dette er mit første telegram og jeg vil gjerne ha det besørget saa fort som mulig.“

Dakko kastet anker en halv mil fra sjøen og sendte Twist iland med telegrammet. Samtidig sendte Dakko et telegram til sin hustru.

Det var aften før styrmanden kom ombord.

„Spillet er begyndt,“ sa Mr. Jordan. „De har ikke sagt mig naar jeg skulde sælge for Dem, kaptein Brent?“

„Naar jeg har faat de 3000 pund som jeg tidligere har mistet,“ svarte Dakko øieblikkelig.

„Det er de allerede steget til; jeg vil gi Dem en check for beløpet,“ sa Mr. Jordan allfor redebon efter sjømandens mening.

„Gjør Dem ingen uleilighet,“ bemerket Dakko og tok en blyant hvorefter han begynte at skrive. „De kan skrive et telegram til, men det maa være paa almindelig engelsk. Se her! Sæt nu Deres hemmelige kodeord ind saa Deres kontor vet at det kommer fra Dem, saa skal jeg faa det avsendt.“

Mr. Jordan læste telegrammet og rynket panden, men det blev sendt.

„Nu faar jeg kanskje lov til at gaa iland?“ spurte han.

„Naar jeg faar svar,“ svarte Dakko. Før middag næste dag kom svaret.

„Det er godt at være gift med en fornuftig kone,“ sa Dakko og rakte sin gjest papiret. „Iun har forstaaet det rigtig. Nu seiler jeg til London. Jeg kan tilby at seile Dem —“

Mr. Jordan stirret paa telegrammet og læste:

„3000 pund sterling avlevert til mig. Hvorfor kommer du ikke selv og blir?“

Barbara Brent.“

Et øieblik senere steg finansmanden ned i en liten baat og seile over til øen for at finde et fartøi hvis skipper vilde seile ham hjem.

Kinesiske ordsprog.

En hustru er ikke ansvarlig for nogen forbrydelse; hendes mand bærer ansvaret.

Naar lovene ikke trekker selve det keiserlige hus indenfor sit omraade, saa vil de ikke finde nogen agtelse.

Et sandt geni blir alltid naivt og enfoldig som et barn.

Den som har støvler paa, kjender ingen som gaar med sko (støvler hører nemlig til det store galakostume).

Ernst Voss's
Ovne
Kaminer
er en pryd for ethvert hjem.

- Billige - Solide - Brændselsbesparende

Skriv efter katalog til
Eneforhandleren for Norge:
Gunnar Bradley,
- Bergen - Kristiania - Aalesund.

Fregner
fjernes paa faa dage kun med **Crème Any**. Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med **Crème Any**; det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre. 3-dobbelt portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev. Kun egne fra

Apotheker Wolff's Magasin,
Grønsen 10, Kristiania. A.

Lomme-, Væg- og Vække-Ure. Uhrkjæder, optiske Artikler m.m. kjøbes billigst i Skandinavien fra **Aug. Peterssons Uhrlager, Gislaved, Sverige.** Illustr. Prislister gratis.

Gamle metaller
kjøpes til høieste pris og ethvert kvantum av Kristiania Kunst- og Metalstøperi, **ERNST POLESZYNSKI, Øvregate 7, Kristiania.** Telf. 16703.

LUX
ren sæpespaan.

Krymper ikke uldtøi.
Deres uldtøi vil ikke krympe, heller ikke vil Deres finere saker spoleres under vaskningen, dersom De bruker LUX.

Ødelægger ikke farverne.

Faaes overalt i pakker.

A/S BRØDRENE LEVER,
CHRISTIANIA.

Averter i Nord. Mønster-Tidende.

A. B. Harry Wennberg,
Frimerkeforretning,
66, Drottningg., Sockholm,
H. K. H. Kronprinsens hofleverandør. Ny stor prisliste nr. 48 med ca. 1000 avbildninger. Franco mot 50 øre

Til vore Abonnenter leverer vi
Tilskaarne Snitmønstre og Broderimønstre
for 35 Øre pr. Stk. mod Indsendelse af Bestillingsseddelen til Ekspeditionen.

Urmakere Fournitur og verktøi for urmakere.
Billigst og bedst!
Skriv efter katalog!
Aktieselskabet „JUDITH“
Christiania St. H. 3.

Nilen kem. Fabrik,
Kristiania.
Telegr. adr.: Nilwollo.
Husholdningssenser
Citron, Mandel, Vanilje
er og blir bedst.

Krystal-Garniturer, Manicure-Etuierspeile.
Marth. Jacobsen,
Parfumeri,
Grønsen 17, Kristiania.
Det Norske Livsforsikringsselskap
FRAM A/S
overtar alslags livsforsikring ogsaa med ukentlig premiebetingelse.

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, guitarer, messinginstr., sextetnoder, taleapparater og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRÖPING 1.

Musikinstrumenter
kjøp av disse er en tillidssak

MINE INSTRUMENTER
TILFREDSSSTILLER DE HÖIESTE FÖRDRINGER

Joh. Heinr. Zimmermann
Leipzig, Querstr. 26-28

KÄN ALOG MOT INDSÄNDELSE AF 50 ÖRE.

„Graat Haar“
forsvinder, naar man benytter
Apotheker Wolffs Haarfarve.
Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt.
Kr. 4.50 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
Wolff's Magasin, grænsen 10, Kristiania. A.

ERNEMANN CAMERAS

anses for uovertræffelige. Vore stadige bestræbelser for yderligere at fuldkommengjøre selv de allerbedste modeller retfærdiggjør denne tillid og gjør enhver kjøper til en overbevist ven av vort fabrikkat. Erholdes gjennom alle forretninger for fotografiske artikler. Betaling i norske kroner. Prislister gratis.

ERNEMANN-WERKE A.G.
DRESDEN 269.

„EL AZHAR“ Preparatorerne ere paalidelige og enestaaende i Virkning.

Filipenser, hudorme og alle andre misprydelse fjernes med ansigtsbadevand „1917“.

Er ogsaa fortrinlig mot ansigtsrødme og blodaaer. Huden blir blendende hvit, kr. 3,00. — Rynker fjernes med „Creme de Paraffine“. Forbavsende virkning. Æske kr. 5,00, prøvekr. kr. 3,00. Gyldenblond haar faas av „Guldine“, kr. 3,00. Næseformer, ny model 25, overtræffer alt. Retter alle formfeil, saafremt de ligger i den bevægelige del av næsen. Kan indstilles saa den passer til enhver næse. Anbefalet av Dr. v. Eck. Kr. 12,50. „Ama“ for generende haarvekst kr. 2,25. „Amon“, vor berømte russiske fregnecreme kr. 3,50. Theseus Creme for ordartede filipenser kr. 3,50. Sendes pr. efterkrav + porto.

Kosmetik
„El Azhar“. Etabl. 1914. Kjøbenhavn S.

ET MEKANISK KUNSTVERK.

Sikkerhets-kasser med hemmelig bokstavlaas uten nøgle. Indstilles av eieren paa et av ham selv uttænkt ord eller tal. Hundre detusinder av indstillingsmuligheter. Fremstilles i forskjellige størrelser, utførelser og priser. Forlang omgaaende prospekt og prislister nr. 2 gratis.

The Novelty Trading Company A/S :: Nygade 2 :: Kjøbenhavn K.

Deres haar begynder at bli graat.

Man tror derfor ikke mere paa Deres fulde arbeidsdygtighet og Deres levevei lider derunder. Bruk derfor straks Dr. Taylors Haarvand, saa haar haaret igjen sin naturl. farve. Letvindt, uskadelig og billig. Pr. kr. 4.50 Dobbelt portion kr. 6.50. Porto for utenbys 50 øre. Wolff's Magasin, Kristiania. A.

Turisten: „Her i min reisebok staar, at fjeldet er 2900 meter høit, og De taler om 3400 meter!“
Fører: „Ja, selvfølgelig... alting er jo gaaet iveiret i den sidste tid.“

En velsignelse for menneskene.

Ingen voldsom reklame, kun den kjendsgjerning, at „Sirius“-bæltet bevislig har helbredet mangfoldige sykdomstilfælder, hvor alle andre lægemidler har staaet feil, har fastslaaet dette elektriske bæltets store overlegenhet og enestaaende lægende og smertestillende evne. Naar der er én, som har prøvet „Sirius“-bæltet, har ti andre fulgt efter, og fra alle kanter indløper taksigelser og beretninger om helbredelse ved dette elektriske apparat. „Sirius“-bæltet er det bedste middel mot sykdomme som nervesitet, overanstrengelse, søvnløshet, rheumatisme, Ischias, nyresyge, daarlige fordøielse, ryg- og mavesmerter, bronchit, astma, nyresyke, hjertelidelse o. s. v. Som bevis hitsættes nogle af de os uopfordret tilsendte anbefalinger, der beror hos os til eftersyn:

1. »Det „Sirius“-bælte, som jeg kjøpte av Dem for en tid tilbake har virket storartet paa min sykdom, saa medtat som jeg var. Jeg har før forsøkt to forskjellige andre bælte, men de har ikke hjulpet mig det mindste, medens Deres „Sirius“-bælte er det solideste og bedste som nogen kan bære — og tillike det bedste middel som findes i verden. Det giver Livsmod og nye kræfter tilbake. Efter saa mange Aars frygtelige lidelser og anfæltelser, saa har jeg Deres storartede opfindelse „Sirius“-bæltet — næst min gud — at takke for, at jeg nu er meget bedre. Gid da mange stakkels lidende maatte faa forsøke Deres nyttige og storartede opfindelse.
Teftesund, Post Aalesund 20/11.18.
Johan E. Teftesund.«

2. »Jeg kjøpte for et par aar siden et „Sirius“-bælte til min hustru hos Dem. Hun var meget plaget av smerter i ryggen og svimmelhet i hovedet; men efter en tids bruk av Deres bælte blev hun aldeles bra. Saa begynte jeg selv at bruke det, da jeg var til dels meget plaget av gigt. Ogsaa jeg fik god hjelp av det.
Moltustranden, 9/19.
Nicolai A. Moltuba.«

3. »Det „Sirius“-bælte som jeg bestilte fra Dem i vaar var det bedste middel, jeg har faaet. Det hjalp mig for fordøielsessykdomme og nervesvekkelse. Jeg vil herved bringe min hjerteligste tak for bæltet og vil anbefale det paa det bedste til dem som er syke og lidende.
Vang pr. Ilseeng st. 15. juni 1919.
Martin Juliusen.«

„Sirius“-bæltet har tør-elementer, er derfor absolut renslig, smudser ikke tøiet og foraarsaker ingen ubehagelig lugt. Det er straks færdig til bruk, intet søl med eddike o. l.

„Sirius“-bæltet koster 25, 35, 50 eller 75 kr. efter utførelse og strømstyrken. Specielt anbefales de to sidste, der desuten er forsynet med strømregulator. Nøiagtig bruksanvisn. medfølger. Sendes utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling fra **NORSK ELEKTRISK BÆLTE CO.,** Keyersgate 1, Kristiania. Oppgiv livsmaal!

Andre forældre anser ikke kundskaper og skolegang for noenting. De lar ofte sine smaa barn utrette haardt legemlig arbeide som langt overgaar deres kræfter. De maa bære koks og vand, hugge ved, skure gulver, og saa til enhver tid være parat til at løpe erinder i byen.

Naar et slikt barn om morgenen indfinder sig paa skolen, som regel etpar minutter forsent, saa er det ofte saa træt og overanstrengt av legemlig arbeide at det umulig med lyst og kraft kan ta fat paa skolegjerningen.

At fattigdom ofte er en tvingende nødvendighet for disse forældre til at la sine skolepligtige barn utrette haardt legemlig arbeide, betviles ikke. Men at mange mangler fuldstændig interesse for skolegjerningen og anser det for en ren plage og uretfærdig tvang mot deres barn er likesaa visst. Man behøver bare at lægge merke til den medlidenhet hvormed disse mennesker betrakter studerende personer naar de høre: at disse maa læse og studere hver eneste dag gjennom mange aar for at naa det maal de stræber efter, og man forstaar da hvor litet de skatter kundskaper og lærdom.

Her gjælder det som altid at finde den gyldne middelvei. Overanstreng ikke barn hverken med aandelig eller med legemlig arbeide. La dem ta del i begge slags med maate og det vil de i tidens løp ha bedst av.

Julie R.

Hjemmet.

Maaltidene.

Hvilket sundt og friskt menneske føler ikke glæde og tilfredshet ved

et nærende og forfriskende maaltid? Naar man har arbeidet flittig, enten med haanden eller med aanden, eller man har gaaet en lang vei og er blitt træt og sulten, hvilken stor nydelse er det da ikke at samles med sine nærmeste ved et styrkende maaltid.

Men for at spisestuen kan bli hvad den bør være saa maa aanden og tonen ved bordet være mindst likesaa god som maten. Det nytter litet om bordet er vel forsynet med mat og drikke naar husmøren er grætten, ærgerlig og ordknapp, eller husfaren despotisk, urmelig og ukjærlig.

Mangt et maaltid blir indtat under kjægl, vrede ord og stadig skjænd. Andre maaltider under fuldstendig taushet og kulde. Men skal maaltidene bli til virkelig glæde og gavn saa maa fremfor alt husmøren være venlig og smilende og tonen ved bordet være gjennomtrængt av kjærlighet og velvilje.

Julie R.

Takt og finfølelse.

Ikke alle mennesker er istand til at vise takt og finfølelse; men det er forunderlig hvordan man ofte finder disse egenskaper hos fattige og ringe mennesker, mens de ofte mangler hos den rike og fornemme. Takt og finfølelse er noget medfødt, noget man ikke kan ta sig til, heller ikke opplæres i. Man kan nok arbeide med sig selv i den retning og kanske bringe det langt, men den medfødte takt falder ganske naturligt og koster ingen anstrengelse.

Julie R.

At skjære op agurker.

Det er en sak der kan disputeres om fra hvilken ende man skal begynde at skjære agurker til salat. Nogen sier at man bør begynde ved toppen, der hvor blomsten har sittet, andre paastaar at man maa begynde ved den nederste enden hvor stilkken har sittet da salaten ved at skrælles efter den første metode skal faa en bitter smak. Hvorvidt der er noget i dette faar staa hen. At skjære op en agurk til salat i like runde og hele skiver er imidlertid et temmelig sent arbeide, men hvis man bærer sig ad paa følgende maate gaar det meget hurtig og letvindt. Man vender bunden paa en tallerken iveiret, med venstre haand tar man

en skarp kniv, den lægges flatt paa tallerkenen med eggen vendt mot vedkommende som skal skjære. Mens man nu holder kniven fast med venstre haand føres agurken i cirkelformet bevegelse mot knivens egg og paa denne maaten skjærer man av skive efter skive. Skivenes tykkelse kan reguleres ved et større eller mindre tryk paa knivbladet.

Bringebersaft.

(Syltes uten at kokes).
1½ kg. bær, 2 liter vand, 40 gr. vindsten- eller citronsyre (det sidste er bedst) stilles bort i to timer. Derpaa mases bærene med en sølvske eller lignende og holdes gjennom geleposen. Naar alt er rendt igjen maaes saften.
Til hver liter saft brukes 1 kg. hvitt sukker. Man rører av og til i saften med en sølvske til sukkeret er opløst. Kokes ikke.
Er der skum paa fjernes dette. Heldes paa flasker og tilkorkes med sykevat. Forsynes med etiket med navn og aarstal for syltningen.
Dette er en meget let maate. Gassen brukes ikke — hvilket jo ogsaa har sin betydning og saften har en deilig klar farve og holder sig uimærket i aarevis.

I. Th.

Anretning av en melon.

Efter te skal man gjerne by paa en eller anden liten dessert. For eksempel melon som jo de fleste mennesker sætter pris paa. En fiks maate at anrette den paa er følgende:

En mellemstor melon utskjæres saaledes at der blir en hank paa etpar fingres bredde staaende. Alle kjerner og saften indvendig fjernes med en sølvske. De to stykker som er skåret ut for at danne hanken skrælles og skjæres istykker (lik ananas) og lægges op i kurven som stilles paa et pent fat. Pyntes med fine grønne blade; smaa lyserøde begonier, fioler eller hvad man har av blomster strøs mellem det grønne.

Dette er en let dessert og den ser aldeles nydelig ut.

I. Th.

Hjemmelaget kunsthonning.

Man kan lage en udmerket kunst-sirup som blir til kunsthonning naar den yderligere kokes en tid. Fremgangsmaaten er følgende: ½ kg. sukker kokes i en liter kjernemelk. Kjernemelksmaken gaar aldeles bort og etterhaanden under kokningen fremkommer den gule honningfarven.

Vær forsiktig selv med det mindste saar.

Forsøm aldrig et saar! Selv om det ser litet ut saa vask det godt ut. Det er en kjendt sak at det ofte er ganske smaa saar, rift eller stikk som har foraarsaket de største ulykker. Et saar bør alltid renses med jod eller vaskes i sterkt saapevand og forbindes med rene linfiller eller gazebind. Det er bra hvis saaret blir for blodet skyllet alt urent med sig. Særlig i kulden maa man være omhyggelig med saar da disse læges vanskelig i frost.

Man skal aldrig

hælde varmt vand i badekarret eller i skyllefat, før man har heldt kaldt vand i disse gjenstande. Hvad badekarret angaar, undgaar man paa denne maate ulykestilfælder med barn og hvad skyllebollene angaar, saa lider glasuren ofte ved denne tanke-løse behandling.

Man skal aldrig lægge tøy som skal vaskes i kokende vand. Det skader traadene, hvis man holder kokende vand paa tøy som er skyllet i kaldt vand, eller hvis man lægger det kolde tøy i kokende vand. Der maa alltid være jevn overgang.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling besiller undrignede hermed materiale til haandarbeide nr. 34.

Pris..... kr. øre.

For et beløp under kr. 3,00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnenten.

I. Th.

For bruket. Eller bruket

AT BEVARE SIN SUNDHET
beror for en væsentlig del paa Dem selv. En av de sikreste maater til vedlikehold av sundhet, skjønnhet og ungdom er **AT PLEIE SIN HUD.**

Et virkelig effektivt, velgjørende og uskadeligt universal hudpleie-middel — der samtidig er bygget paa videnskabelige principer — vil De altid finde i den overalt anerkjendte og anvendte **„SANO“ Antiseptiske Hud-Balsam.**

Brukes over hele verden. Pris kr. 2,75.

Faaes i enhver velassorteret droge- eller parfumerforretning samt direkte fra hoveddepotet for Norge:

A S Sanitas, Pilestrædet 7, Kr.a. Utenbys mot forskudsbetaling eller efterkrav plus porto.

Det bedste til Kjøkken og Rengjøring er

VI-TO
KRAFT SKUREPULVER

Tid - Penge - Arbeide faas overalt

Eneforhandler for Norge: EYVIND KLEWE A/S, Gjørvog

Pinlig — for enhver dame — er det at optræde med gjenstande saadanne haar øieblikkelig og smertefrit. — Utseendet blir derved uendelig mere tiltrækkende og forskjønnnet samt mindst ti aar yngre. — „Perfekt“ garanteres uskadelig. — Pris kr. 4.00 for stor portion.

Samtidig anbefales vore følgende artikler:
„Macko“-balsam mot kviser, hudorm o. l. Kr. 3.50 og 5.00 pr. krk.
„Viktolin“ — fortrinlig mot graat haar. Kr. 3.80 pr. fl.
„Venus“ ansigtsbad til oppnaelse av en smuk og ungdommelig teint og til fjernelse av rynker. Kr. 3.50 pr. fl.
„Excellent“ mot liktorner, haard, øm hud og vorter. Kr. 2.00 pr. fl.

Samtlige preparater erholdes overalt eller direkte fra: „Janus“, tekn. kem. fabrik, Ruseløkveien 12, Kristiania. Utenbys mot postopkrav eller forskudsbet. + porto.

Abonner paa Nordisk Mønster-Tid.

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grændsens Skotøismagasin 12 Christiania.

Faste, lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevogne, barne-stole m. m. Ill. katalog mot 50 øre i frim. Carl J. Sjøstedt, Søndregt. 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.

Tegn abonnement paa Allers Familie-Journal
30 øre pr. nr. kr. 3,75 pr. kvarta.

For Tunghøre!

Herr R. R. i S. skriver ordet: Sørettragt har hos mig gjort Vidundere. Jeg er som nyfødt og ved neppe, hvort det jeg skal give min Glæde Udtryk over, at jeg kan høre den fagteste Samtale.

Ved Tunghørighed

Not. Storr. er H. Plobner's (Encoplin-der) lovl. best. Sørettragt uundværlig. Neppe iulig i Dret bæres den med udmærket Resultat ved Drejningen, nervøs Dretid e o. i. v. Tusinde i Brug.

Udvalgte Talskrivere. Pris 12 Kr., 2 Stk. 20 Kr. Oplysning gratis. Hovedforhandler: **E. M. Müller, München II,** Bräuffach 30 D 18. For daarlige Efterlygnelser advarer.

Skaldethed helbredes fuldstændig
ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Laker selv Deres cycle

med **ROBBIALAC**

Denne lak, der leveres i sort og forskjellige andre glansfulde farver, gjør det mulig for enhver at oppnaa den vakreste emaljeglans paa sykler og moto sykler. Leveres i boxer a kr. 3,00 (for sykler) og kr. 3,65 (for motorcykler). Veiledende brochure, farvekort og prisliste sendes gratis paa forlangende.

A. GRESVIG,
VAABEN- OG SPORTSFORRETNING, CYKLEFABRIK, KRISTIANIA.

Prospektkort udføres godt og billigt. Prøve og pris paa forlangende. **Malmø Ljustryckanstalt, Malmø.**

Mennens Kora-Konia pudder bræger lindring til den, som plages av hudl shet. Sveden gjør klærne ubehagelige, kløende og plagsomme. **Kora-Konia** vil i løpet av kort tid kjøle, læge og lindre al irritat'on. Et tyndt lag av **Kora-Konia** er nok, og det vaskes ikke let av, idet det klæber til huden i timevis. Da **Kora-Konia** er et hvitt, antiseptisk pudder vil intet tøj ødelægges. Heller ikke hindres sveden, men alle ubehageligheterne ved sterk svedning som hudløshet, ond lukt etc. forsvinder heit. Prøv **Kora-Konia** og De vil føle et velvære der gjør den uundværlig. Henvend Dem til nærmeste apotek eller parfumerie og faas **Kora-Konia** ikke der, skriv til os. Vedlæg kr. 3,50 i frimerker og vi sender franco ovenstaaende boks. For kr. 3,80 kan den ogsaa sendes i postopkrav.

A/S H. Hoffmann,
KRISTIANIA :: Postboks 52.

Fra dette øieblik

vet De at der findes et stoppeapparat, som kan stoppe alslags tøj, stømper etc. forbausende let og aldeles som nyvævet. Anskaf Dem dette apparat straks. Pris for komplet apparat med prøvearbeide og bruksanvisning kr. 5,00 + porto. Sendes overalt pr. postopkrav.

Behag ved bestilling at nævne bladets navn.

Eneforhandler for Norge: **SONECAR,** Stavanger.

PHOSPHOR-ENERGON PILLER

ORDIN. AF LÆGER

ved alm. Svaghed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed

SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Enkel kaape til smaapiker paa 4-6 aar.

Den fikske lille kaape syes av ildstof. Den holdes sammen av et belte og lukkes med hornknapper og kantede knaphuller, som ogsaa pynter de hult paasatte lommer. De forreste kanter forsynes med mellemlag og inderbeklædning og omhøles med kraven, som ogsaa kan bæres lukket. De glat innsatte ærmer avsluttes med opslag. Kaapen kan ogsaa godt sys av vaskestof, især til smaa barn, og kan ogsaa brukes uten belte, utstyrt med pyntesting. Materiale: 1 1/2 m. stof av 120 cms bredde, mønstret bestaar, som bill. viser, av 7 deler: Fig. 1 forstykke, fig. 2 ryg, fig. 3 overærmer, fig. 4 underærmer, fig. 5 ærneopslag, fig. 6 krave, fig. 7 belte. Ved tilklippingen lægges mønstret langsmed stoffet, siik at midten av ryggen, kraven og beltet ligger langsmed stoffets bredt.

Bestillingsseddel paa Sykurv nr. 34. Pris 15 øre.

NB. Utydningsskrift vorder forrekspedition.

RAAD GIVER FOR HUS OG HJEM

Smaa interiører: Søleindgang til biblioteksvæ e.s.e.

Om at hilse.

I en hilsen kan uttrykkes de mest forskjellige følelser: glæde, agtelse, venlighet, ærbødighet, hovmod, ringeagt, stolthet, kulde osv.

Den maate hvorpaa et menneske hilser betegner ofte hans karakter.

Er hilsenen overlegen og stolt, saa er i regelen personen det ogsaa.

Det er i høi grad udannet at gi sine slette følelser uttryk i en hilsen. Det tyder dertil paa svakhet av karakter og fuldstændig mangel paa selvbeherskelse.

Et virkelig dannet og intelligent menneske, mand eller kvinde, med en nobel, rettænkende karakter, vil aldrig i sin hilsen lægge andet end venlig forekommenhet, fordi en hilsen aldrig bør øves paa anden maate.

Mange unge piker hilser meget genert og næsten umerkelig. I det tilfælde kan man være sikker paa at den unge pike ikke har bevæget sig meget i verden.

— Det er meget ubehagelig for en herre naar han møter en dame han kjender og ikke vet bestemt om damen ser eller gjengjælder hans hilsen.

Enhver dame bør derfor se paa den herre av hvem hun venter og ønsker at gjengjælde en hilsen.

En virkelig yndefuld og naturlig maate at hilse paa er ikke alle forundt, men enhver kan og bør beflitte sig paa overfor fattig og rik, store og smaa, høi og lav, at lægge saa meget velvilje, forekommenhet og venlighet i sin hilsen som han eller hun ifølge sin karakter er istand til.

Julie R.

Hvad skal vore barn lære?

Ja, derom er meningene meget delt. Nogen forældre mener at naar deres barn lærer fin leve-maate, rigtig mange sprog, musikk, dans, kunstbroderi, fin tale-maate osv., sa vil deres barn nok finde lykken naar de engang skal ut i verden.

1 a.

1.

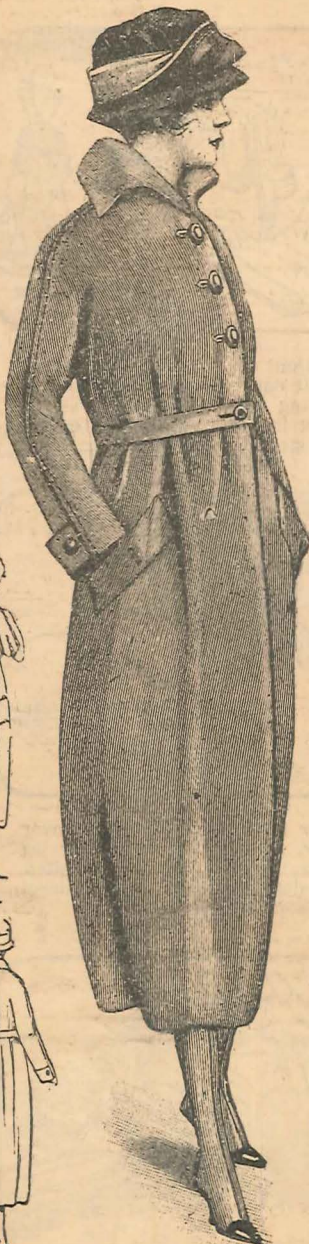
2.

2 a.

3 a.

3.

4.

4 a.

5 a.

5.

6.

6 a.

Modeberetning.

Hattenes brogede farver har virket smittende paa sommerkjolenes stoffer; der er en ualmindelig rigdom paa farver baade paa vaske- og silkestofferne, og man ser dem i store, brogede, aparte mønstre. Men til rigtig varme sommerdager foretrækker man dog hvide stoffer, og det er da især de hvide, luftige vaskevoiler og det mer praktiske frottéstof som bruges mest. Foruten kulørte hatter er hvide i alle mulige faconer fra meget store til ganske smaa, høieste mode.

Merkværdig nok bruges ved siden av disse lyse stoffer sort, mørkeblaa og mørkebrun taft meget til elegante sommerkjoler og de lives op med de moderne lingersbesætninger: kraver, jabots og ærmeopslag rikt utstyrt med plisseer, mellemverk og blonder. Da disse kjoler skal virke lette og sommerlige syes de saa graatøst og enkelt som mulig. De lyse og mørke foulardkjoler (av mønstret vaskesilke) har ogsaa denne sommerlige karakter; dog gir de likesom tafkjolene litt mer efter for modens luner med hensyn til hofedrapierer og utstyres vel at merke med de nye, vide skjorter.

Man kan beiragte det som en regel at de rette, trange faconer endnu foretrakkes til alleslags praktiske, fastvævede stoffer som virker mest klædelige naar der ikke er for stor vidde. Dette gjælder lerret, frotté, piquet og gingham, et nyt fastvævet vasketoi som findes i livlige farver og meget originale mønstre. Istedent for de kostbare besætninger hvormed man før utstyrt elegante sommerkjoler brukes nu blonder, især filet, bæandbroderier og gjennombrutte border som utføres direkte paa stoffet; desuten plisseer, piper og kapper av selve toiet eller av en avvikende farve som passer til.

1. Sommerkjole av lyserød voile med let broderi og valenciennemellemverk. Denne blusekjole virker fin og luftig; den er utstyrt med valenciennemellemverk som forbindes indbyrdes og med kjolen ved store aapne hulsømmer. Den pyntes videre med broderede motiver, sydd med hvitt garn i plattsøm og kjedesting. Disse motiver anbringes paa livet og skjørtet efter et broderimønster som følger med snitmønstrene. Man kanter de løse skulderklaffer, ærmerne og den rynkede halsutringning med heklede takker. Skjørtet utstyres med hofeklaffer, sammensat av mellemverk og hulsøm som svarer til skulderstykkene. Skjørtet avsluttes med en bred fald og liv og skjørt forbindes med et bredt mellemverk og hulsømmer. Kjolen

lukkes i ryggen med heklede knapper og knaphul (se ogsaa 1 a).

Til størrelse 48 medgaar: Ca. 3 m. voile av 100 cm. bredde og 8 m. mellemverk av 2½ cm. bredde. (Tilklippede snitmønstre og broderimønster 35 øre; levert i størrelse 45 og 48.)

2. Kjole med kimono av staaiblaa frottéstof med hvitt frottébroderi. Det hvite broderi tar sig udmerket ut paa det staaiblaa stof. Man kan enten sy det paa maskin eller brodere det med haanden med kjedesting eller kontursting som træffer hverandre paaskraa. Nedenfor hoften anbringes broderiet i to border paa skjørtet og oventil danner de flammemønster baade paa skjørt og liv samt paa kimonoærmene.

Bluse og skjørt forbindes ved et beltebaand som indvendig skjules med en strimmel av lægget tyl forsynt med en blonde i kanten. Et small, sort skindbelte med spænde og med en gjennemtrukket hvit skindrem ævdeler kjolen og halsutringningen kantes med en stripe av stoffet. Kjolen lukkes i ryggen, dels med knapper, dels trykhegter. (Se ogsaa avb. 2 a.)

Der brukes i størrelse 45: Ca. 3 m. frottéstof av 100 cm. bredde.

(Tilklippede snitmønstre og broderimønster 35 øre; leveres i størrelse 45, 48 og 51.)

3. Støv- eller reisekaape av sandgraa silke-gabardine med stormkrave og indsatte lommer. Hat av to slags silke. Man syr denne kaape uten for av uldstof eller — som paa modellen — av silkestof. Er stoffet small anbringer man en søm i ryggen og skjuler den med kapsømmer eller med et paastukket bredt læg. En nyhet er kraven som foran gaar i et med kaapen, bak syes den til den. — Forstykkerne er forsynt med indrebekledning og stikkes med kapsømmer til rygparten langs skuldrene og ærmerne. Lommene sættes i og forsynes med opslaaende klaffer som kan knappes. Kaapen lukkes med kanter og kantede knaphul og et 1 meter langt og 4 cm. bredt belte som holder vidden let sammen. Et opslag pyntet med en knap syes paa den bakerste ærmedel.

Hatten kan syes av samme silketoi som det man har brukt til kaapen. Den har en let avstivet skygge og en pult som lægges i folden ved paasyningen. Pynten utgjøres av stoffet foret med sandgraa silke som ses som en smal kant. Den kan slaas op foran som vist paa bill. 3. (Se ogsaa bill. 3 a.)

Der brukes i størrelse 45 til kaapen: Ca. 2,85 m. stof av 140 cm. bredde.

(Tilklippede snitmønstre til hat og kaape 35 øre; leveres i størrelse 45, 48 og 51.)

4. Sommerjakké av blaa- og hvitstripet flanel med ensfarvet klædesbesætning. Denne klædelige, praktiske sommerjakké som ogsaa kan brukes til sport syes uten for av stripet flanel og lukkes med store knapper og kantede knaphul. Krave og opslag er av blaa klæde. Tverstripede, opstaaende lomme-klaffer. Det glat isyde ærme er i et stykke. Til jakken kan brukes et small, blaa skindbelte. (Se ogsaa bill. 4 a.)

Der brukes i størrelse 48: Ca. 3 meter flanel av 80 cm. bredde, ¾ m. klæde av 100 cm. bredde.

(Tilklippede snitmønstre 35 øre; leveres i størrelse 45 og 48.)

5. Blusedragt med paaknappede benklær for gutter fra 2—10 aar. Denne guttedragt syes av smaa-rutet utd- eller bomuldstoi; aapningene rundt livet og den forreste klaf kantes med lisser i samme farve som de mørke ruter. Blusen forsynes med en løpegang nedentil og benklærne knappes paa den med perlemorknapper og kantede knaphul. Et ensfarvet, lægget silkebelte dækker over knappene. Sløife av samme farve. Ærmene syes i læg nederst og dragten utstyres med krave og opslag av lerret besat med lisser. (Se bill. 5 a.)

Til en overvidde av 68 cm. brukes: Ca. 2¼ m. stof av 80 cm. bredde, 40 cm. lerret av 80 cm. bredde, 2 m. baand av 6 cm. bredde, ¾ m. lisser av 2 cm. bredde.

(Tilklippede snitmønstre 35 øre; leveres i størrelse 2—4 aar, 5—7 aar, 8—10 aar.)

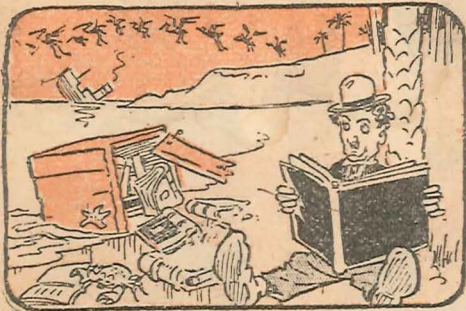
6. Sommerkjole av prikket voile for piker fra 6—14 aar. Til denne kjole er anvendt brun- og hvitprikket voile og hvitt molsfor. Kjolen utstyres med brede, hvite hulsømmer, den har kimonobluse og har paa begge sider en sløife som lages av en 1 m. lang, 7 cm. bred stoffstripe som syes fast til puffen der danner forbindelsen mellom bluse og skjørt. Nedentil en bred fald. Kjolen lukkes i ryggen med trykknapper.

Til en overvidde av 76 cm. brukes: Ca. 2¼ m. voile av 110 cm. bredde, 10 cm. batist av 100 cm. bredde.

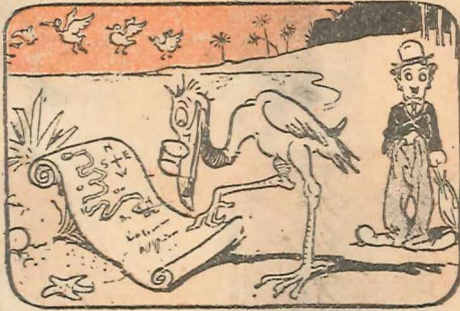
(Tilklippede snitmønstre 35 øre; leveres i størrelse 6—8 aar, 9—11 aar og 12—14 aar.)

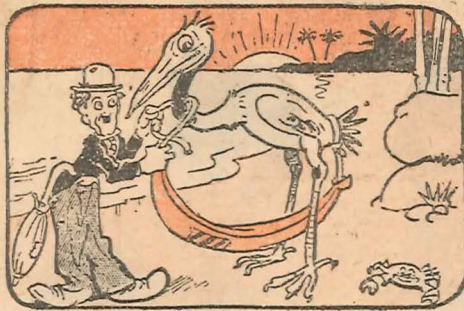
Da Neptun steg op fra havets bund.

1. En ublid skjæbne hadde hensat mig paa en ubeboet ape-ø i Sydhavet og jeg sat nu ved stranden i trist humor og læste i de bøker som tilfeldig skyllet iland fra et strandet skib.

2. Men skjønt der var utmerkede reisebøker blandt dem var der ingen som ga mig oplysning om hvordan jeg skulde komme bort herfra. Saa gikk jeg en tur og traf en stork som stod og læste noget.

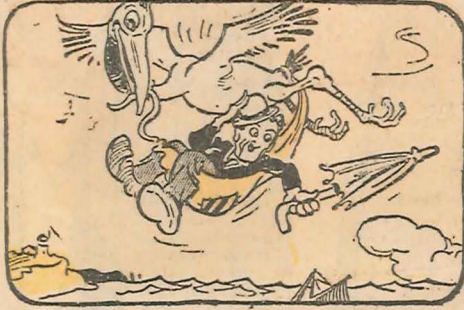
3. Det viste sig at være et rutekart over veien til Europa, den studerte. „Saa du skal allsaa til Europa!“ sa jeg. „Vil du ta mig med?“ „Med fornøielse!“ sa den. Jeg hadde hængekøie med.

4. Og da den paa en lur maate var bundet fast til storkens hals og hale la jeg mig makelig tilrette i hængekøien hvorefter avreisen fra apeøen fandt sted under store ovationer.

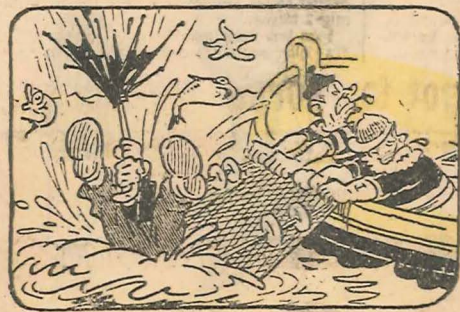
5. I dager og nætter gikk det nu over land og hav, og naar jeg undtar at jeg efterhaanden begyndte at bli litt sulten, hadde jeg det utmerket. Da opdaget jeg et skib som laa for anker.

6. „Det skibet skulde jeg ha lyst til at komme ombord i!“ sa jeg til storken. „Løs paa knuten og la mig falde!“ Storken var ikke sen om at etterkomme min opfordring.

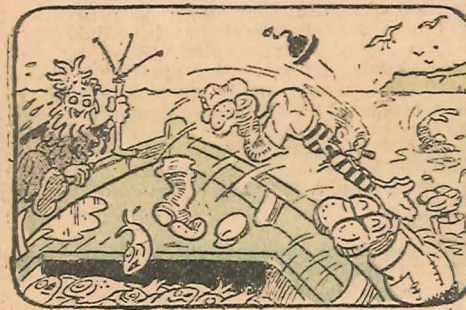
7. Den løste knuten saa jeg faldt ut av hængekøien og hadde jeg ikke hat min utmerkede gamle paraply med som faldskjerm, vilde min nedfart neppe ha gaat saa glat som den nu gjorde.

8. Naa, saa fuldstændig vellykket blev nedturen ikke, for tilsidst vrangte paraplyen sig og jeg dalt med voldsom fart ned i et fiskenet som fiskerne i skibet holdt paa at hale ind.

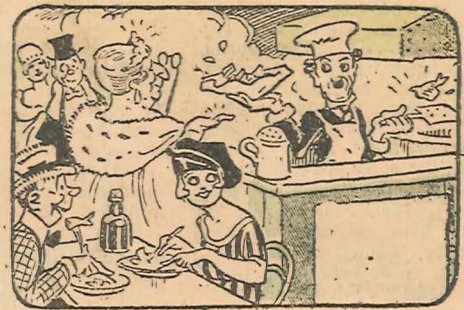
9. En liten tur tilbunds maatte jeg, men jeg blev jo halt op igjen. Og da skal jeg paa et haar ha lignet havets gud Neptun med vaat tang i haar og skjeg og trefork (paraplyen i haanden).

10. Fiskerne var oiensynlig ogsaa av den mening at det var Neptun som aabenbarte sig for dem, for de blev saa forskrækket at de øieblikkelig lot al fisken i stikken og hoppet overbord.

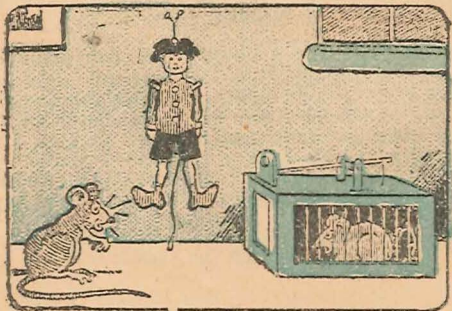

11. Saa entret jeg skuten, seilte den tillands, og da jeg kom ind til kaien med skibet fullt av de herligste fisk blev jeg mottatt av byens vakre unge piker som viftet og kastet fingerkys til mig.

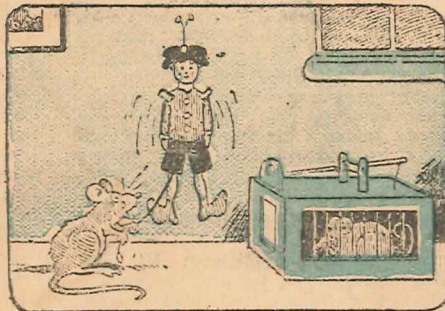

12. Dagen etter aapnet jeg der i byen en forstklassens fiskerestaurant og fik saa stor søkning av mondæne kunder at jeg snart blev en holden og navnkundig mand. Neptun hadde reddet mig!

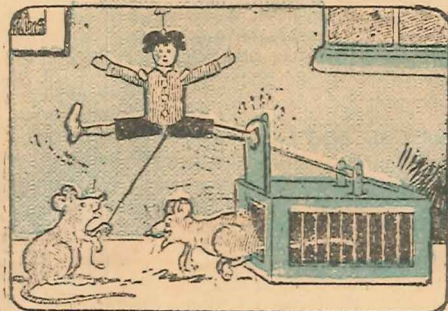
Hvad en sprellemann kan brukes til.

1. „Ak, der sitter min kjære kone fanget bak laas og lukke.“ sa musen. „Den som nu kunde faa den ekle fælden op. Men det er ikke saa let.“

2. „Hør, sprellemann.“ sa musen og trak i hans snor. „Kunde ikke du hjelpe os. Du hører jo paa en maate med til de kioke menneskers race!“

3. Og saa trak musen i snoren og vips slog sprellemannen ut med armer og ben, rammet fælden saa den gikk op og den fangne mus var befridd!

Smaapluk.

Paa badehotellet.

Verten (skriver regningen): „Hvor har De hat værelse?“

Gjæsten. „Der var ingen plads saa vi har ligget ute i keglebanen!“

Verten. „Godd! 24 timers avbenyttelse av keglebanen a 2 kroner = 48 kroner!“

„Men hvordan er det De mishandler en vergeløs kvinde?“

„Undskyld, vi danser jazz.“

Turisten. „Jeg skulde like at se fængslet; tror De man kan komme derind!“

Føreren. „Ja, det er let nok at komme ind, men ut —!“

Kulde.

Damen. „Er det svært koldt om vinteren i Kanada?“

Ung reisende. „Koldt! Jeg overvar en teaterforestilling i Kanada — en tragedie — damene paa galleriet graat — og taarene fros, — jeg sier Dem, de kom som en hagbyge nedover os som sat i parket!“

Gravinden (viser sin tilreisende niece en gammel ridderrustning som er opstillet paa slottet): „Se, silke gikk herrerne med i gamle dage, — hvad synes du?“

Niesen. „Jeg synes — de maa ha gjort riper i møblene!“

Første professor (styrer en automobil som suser bortover veien med rasende fart): „Endelig!“

Anden professor (angstelig): „Hva l er det?“

Første: „Opfindelsen er gjort!“

Anden. „Hvilken opfindelse?“

Første: Perpetuum mobile! Jeg kan ikke stoppe dette ulyre her!“

Sandheten om Hämoes Haar-Kultur

Haaret tiltar i vekst, glansfuldhet og skjønnhet, og man fritas for at benytte løse fletter og bukler.

Opfinderen er tilkendt *grand prix, Paris, og guldmedalje, London.* Av medlemmer i priskomiteen skal nævnes de herrer: *L. Hartvig, professor i kemi, Dr. Fa Viëra, generalkonsul, Hs. excellence P. Romanos, græsk ambassadør i London.*

Fremtvinger fuldent smukke øjenbryn, et kraftigt, blankt og smukt haar paa hodet i forbausende kort tid, samt det smukkeste fuldskjæg og overskjæg.

Hämoes Haar-Kultur farver ikke!

Anvendelig baade for *lyst og mørkt haar.* Skjeldannelse og haaravfald ophører straks, og kulturen virker derefter som lindrende føde og haar- og skjægrodde. HÄMOES HAAR-KULTUR har følgende egenskaper og er derfor idealet av et haarmiddel.

Renser straks hovedbunden for skjæl. Gjør haaret glansfuldt og blødt. Farver ikke, men gir haaret dets naturlige farve efter 10 dages bruk. Anvendelig baade for lyst og mørkt haar. Indeholder ikke fettstoff, men en kemisk tilsetning, saa haaret ikke blir tørt og knækker. Er absolut alkoholfri, desinficerende og uskadeligt. Fremstilles kun av opfinderen personlig, saaledes at enhver forfalskning er utelukket.

Haaravfaldet ophørt, skjellet forsvundet.

Fr. N. N., Ramvik, skriver: Vær saa god at sende mig 2 fl. til av Hämoes Haar-Kultur og 3 pulvere til haarvask. Vi synes, at kulturen er utmerket. Haaravfaldet er nu ophørt og skjellet fuldstændig forsvundet. Nyt haar er allerede begyndt at myldre frem, saa vi er meget taknemlige for denne vidunderlige kultur.

Naturlig haarfarve og stor haarvekst.

Fr. A. R., Are, skriver: Vær saa god at sende undertegnede yterligere 1 fl. Hämoes Haar-Kultur samt 6 pulvere. Jeg finder Deres haarmiddel utmerket. Jeg havde i længere tid lidt av haaravfald, og min fortvivelse var stor, da jeg opdagede store bare pletter paa hovedet. Jeg saa da tilfældigt Deres annonce i Allers Familie-Journal og skrev straks efter 2 fl. Hämoes. Efter anvendelse av 1 fl. begyndte mit haar at vokse, og farven er ogsaa blevet betydelig bedre, hvorfor jeg med stor taknemlighet han anbefale Deres haarmiddel til alle, som lider av haaravfald.

Haar, hvor der ikke tidligere fandtes haar.

Hr. C. M., Arvika, skriver: Vil De være saa venlig at sende mig 2 store fl. Hämoes Haar-Kultur. Jeg har anvendt mange preparater til mit haar, men aldrig noget som dette, thi efter den 2. flaskes forbrug var al skjeldannelse ophørt, og haaret begyndt at komme, hvor der ikke tidligere fandtes noget. Jeg anbefaler dette haarmiddel paa det bedste fremfor noget andet.

77 aar. Fru E. P., Thorhamn, skriver: Vær av den godhet at sende undertegnede 3 fl. Hämoes Haar-Kultur mot efterkr. En hjertelig tak til opfinderen av denne utmerkede haarkultur. Undertegnede er fyldt 77 aar, og nyt haar begynner at fylde hele hovedet efter 2 flaskers bruk.

I byer, hvor firmaet endnu ikke er indført, antas forhandlere.

Hämoes Generaldepot for Norge, Skippergaten 14, Telf. 3270. Kristiania.

Hämoes Haar- Alkoholfri. Kultur er

En taknemlig dame.

Frk. K. H., Nakskov, har tilsendt os nedenstaaende billede og skrevet: Sender Dem hermed mit billede, at De kan se, hvor meget mit haar er vokset efter brugen av

Hämoes Haar-Kultur.

Stregen paa billedet viser, hvor meget det er vokset efter brugen, foruten at det er tiltat ganske overordentlig i kraft og fylde. I sandhet et enestaaende resultat.

Hr. C. J. M., Esplanaden i Arvika, skriver: Jeg har anvendt mange preparater for mit haar, men aldrig noget saadant som dette, for efter 2 og paa 3. flaske er jeg blevet fri for al Skæl, og haaret er begyndt at komme frem der, hvor der ikke før fandtes haar. Jeg anbefaler Deres haarmiddel frem for andre paa det høieste og beder Dem være saa god at sende mig 2 flasker.

Faas hos vore autoriserede forhandlere over hele Norge samt fra Generaldepotet pr. efterkrav eller mot forutindsendelse av beløpet i frimerker.

Fyldigere og mere glansfuldt haar.

Hr. B. S., Roraas, skriver: Hjertelig tak for tilsendte Haar-Kultur. Den er bleven fuldstændig uundværlig for mig nu. Mit haar er blevet saa fyldigt og glansfuldt, at det er mig en stor glæde. Vær saa god hurtigst muligt at sende 3 fl. Hämoes samt 3 pulvere til haarvask.

Nyt haar paa 2 maaneder.

Hr. K. H., Bergen, skriver: Jeg er Dem meget taknemlig for Deres gode haarmiddel. Jeg var næsten skaldet, men efter brugen av Deres Haar-Kultur myldrede haaret frem paa 2 maaneder. Jeg beder Dem venligst sende mig for 2 kr. pulver til haarvask.

Helt skaldet!

Hr. E. K. Bø pr. Resøyhamn, skriver den 27/19: I 1917 mistede jeg alt mit haar, saa jeg var aldeles skaldet, likesom frost i ansigtet havde forarsaket store, bare flækker i skjægget, saa der ikke var tegn til skjæg, hvilket var forfærdelig stykt. Jeg henvendte mig til en specialist, men fik til svar, at der intet middel fandtes til at gjengi haar eller skjæg. Jeg forsøgte da Hämoes haar-kultur; en stund efter, at jeg begyndte at bruke det, begyndte først haaret at myldre frem, derefter skjægget som fine dun paa de bare flækker, efter 5 à 6 maaneder var baade haar og skjæg som før, ja haaret baade tykkere og kraftigere end det var tidligere, saa nu er her intet mere, som minder mig om, at jeg har været skaldet, der er her mange, som kan bevidne, hvorfor jeg føler trang til at sende Dem min bedste tak.

**Miss Evelyns hemmelighet fjerner rynker
Pris 3,35. — paa en nat. — Pris 3,35.**

Hr. Disponent B. P., Christiania, skriver: Selvfølgelig havde jeg ingen tro paa Hämoes Haar-kultur; naar man har prøvet alverdens midler uten resultat, har man intet haab. Jeg mistede mere og mere haar for hver dag, der gik, og jeg saa mig selv i aanden som en skaldet Mand. En ven av mig fik dog til sidst overtalt mig til at forsøge Hämoes, da man jo nødigt vil se ældre ut, end man er. Naar jeg skriver alt dette til Dem, er det, fordi Hämoes Haar-kultur staar for mig som det eneste sande middel til at frembringe haar, og det kan ikke raabes høit nok til den store offentlighet. Skællene forsvandt og haaravfaldet ophørte straks, og efter brugen av den 3. flaske kunde jeg merke en meget stor forandring, idet haaret blev kraftigere. Mine venner har lagt merke til denne store forandring og er meget forbausede over dette gladelige resultat. Jeg frembringer herved min bedste tak for dette utmerkede preparat, og jeg vil anbefale alle vantroende (som jeg selv har været) at bruke Hämoes Haar-kultur.

25.000 elever

har vi med et omtrentlig tal undervist i de aar, vor skole har bestaaet. Fra alle disse har vi kun hørt rosende og tilfredse uttalelser om undervisningen. Vi synes at dette maa være det bedste bevis for, at

undervisning pr. korrespondence

efter **Norsk Korrespondenceskoles metode** virkelig er en undervisning som holder maal og som fylder de krav som nutiden stiller.

Undervisning pr. korrespondence foregaar i Deres hjem i Deres fritid og passer derfor for **alle** uanset alder eller stilling.

Ønsker De derfor at utvide Deres kundskaper i nogen av de nedenfor specificerte fag bør De straks skrive efter prospekt og plan og overbevise Dem om, at vor undervisning er den **bedste, billigste og mest praktiske.**

Vor skole er delt i 4 avdelinger.

A. Merkantile avd.:

Leder: Skolens direktør.
Dobbelt bokholderi
Norsk handelskorrespondence
Handelsregning
Skrivning med rundskrift
Stenografi
Norsk I. Norsk II (ny rettskrivning)

B. Tekniske avd.:

Ledere: Ingeniørerne Eugen Lund og Einar Olafsen.
Praktisk regning
Matematik
Mekanik
Bygningslære
Elektricitetslære
Maskinlære
Maskintegning
Konstruktions- og projektionstegning
Fagtegnning for tommere mænd
" " murere
" " snekkere
Bygningstegning

C. Sprogavd.:

Ledere: Lektor cand. mag. M. Gran og cand. mag. A. Steen.
Engelsk sprog
Tysk sprog
Fransk sprog
Norsk I (rettskr. 1907)
Norsk II (ny rettskrivning)
Engelsk } handels-
Tysk } korre-
Fransk } spondence
Tysk stil
Engelsk stil

D. Landbruksavd.:

Leder: Agronom Birger Ree.
Jordbrukslære I
Jordbrukslære II
Husdyrlære
Havebrukslære

Skriv derfor i Deres egen interesse efter prospekt og plan straks. Den indeholder alle oplysninger om metoden og undervisningen og vil overbevise Dem om, at denne undervisning vil kunne være noget ogsaa for **Dem.** (Benyt vedstaaende rekvisition eller send brevkort).

Norsk Korrespondenceskole, Kristiania.

Direktør: Ernst G. Mortensen.

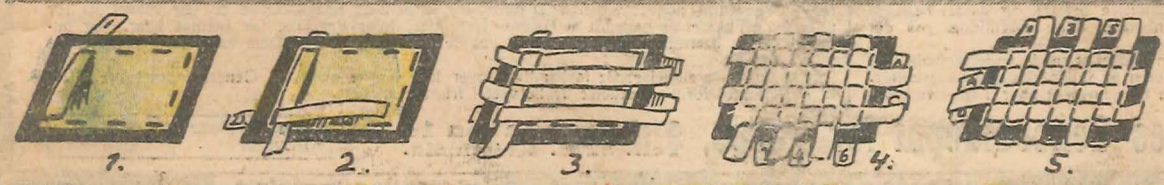
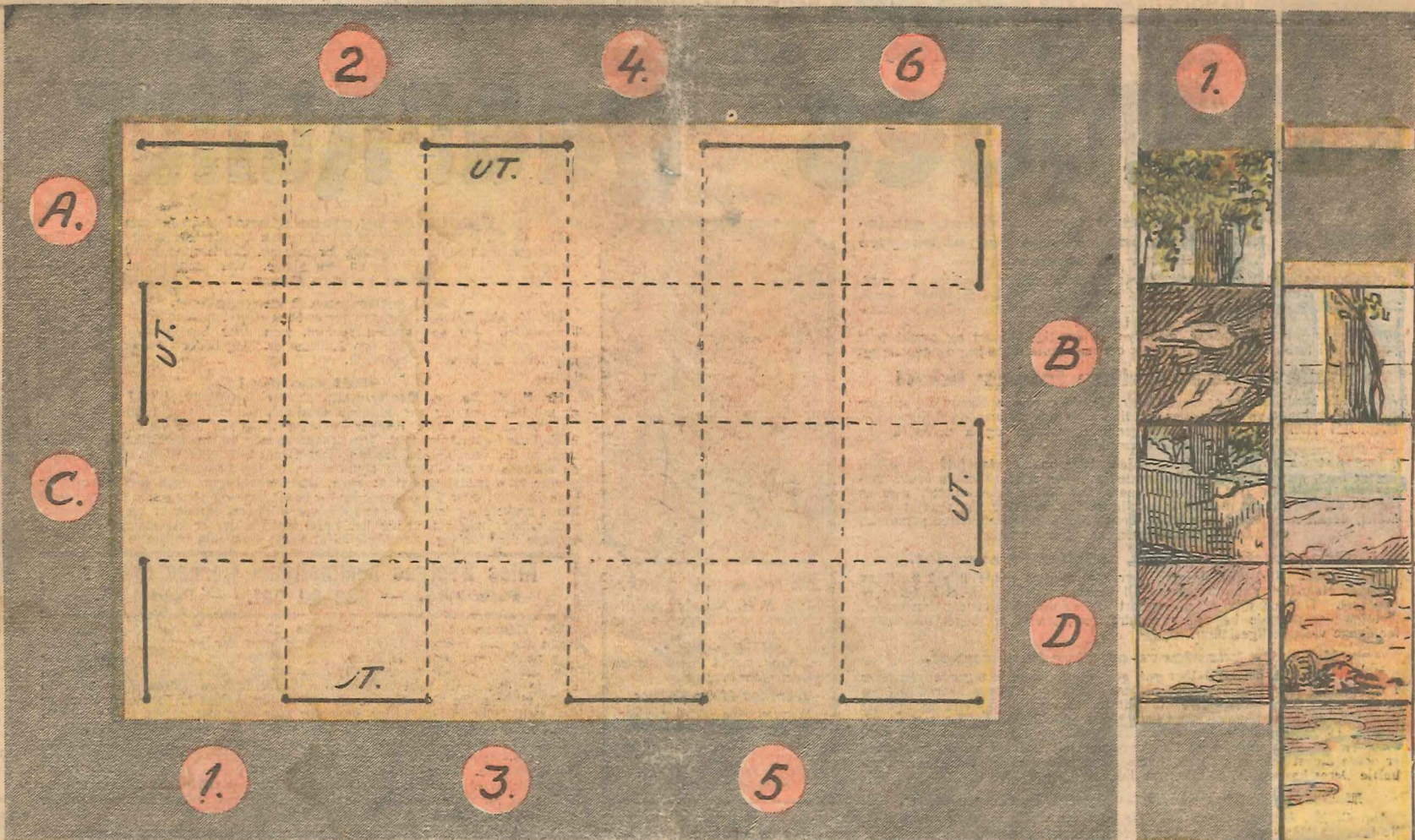
Kontor: Handelsbygningen, Drammensveien 20. Postadr.: Boks 447.

REKVISITION.

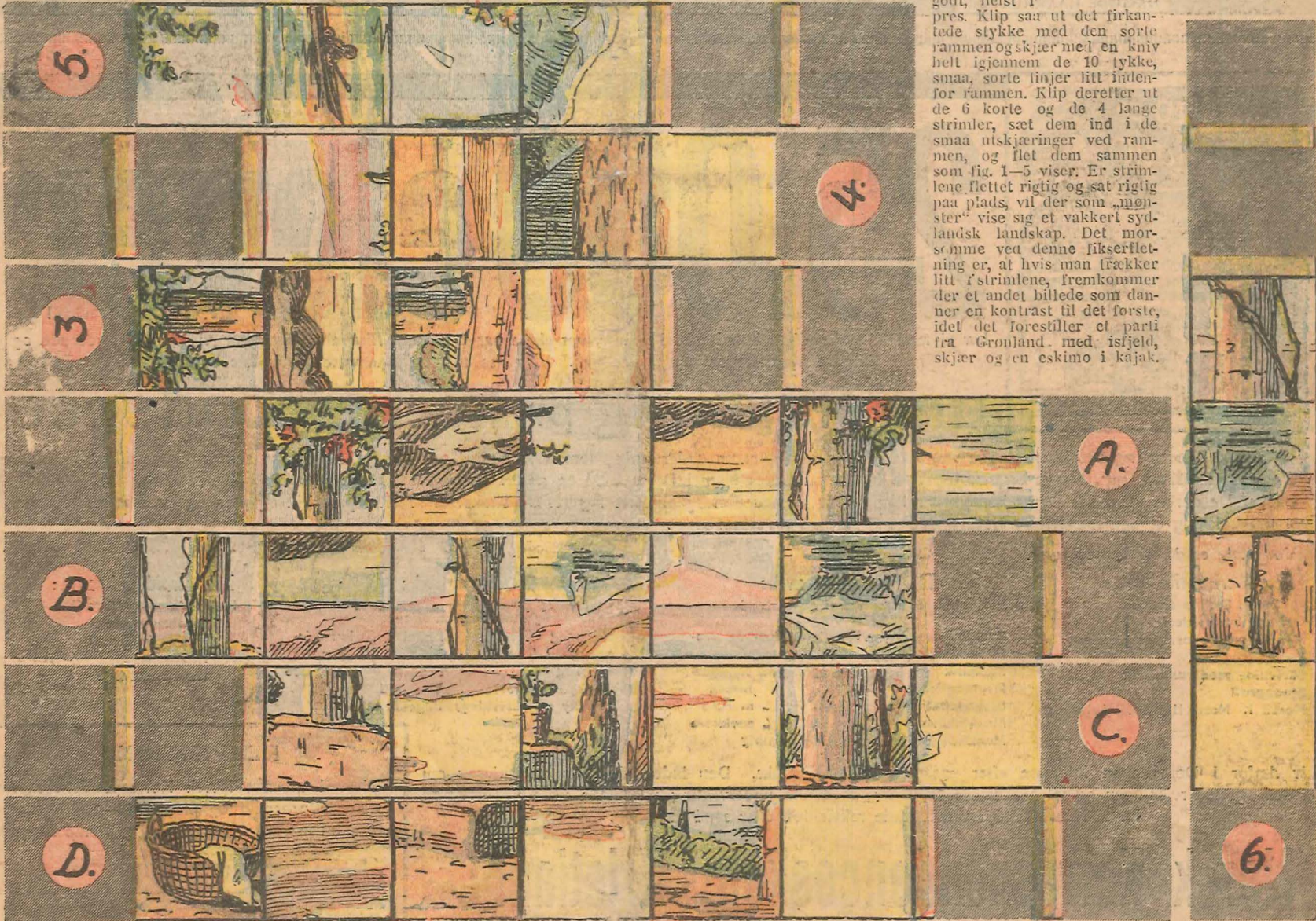
Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1920-21 (7. skoleaar) samt aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn:

Adresse:

Klæb siden paa stift papir eller et ark almindeligt glat skrivepapir, og lad den tørre godt, helst i pres. Klip saa ut det firkan- tede stykke med den sorte rammen og skjær med en kniv helt igennem de 10 tykke, smaa, sorte linjer litt inden- for rammen. Klip derefter ut de 6 korte og de 4 lange strimler, sæt dem ind i de smaa utskjæringer ved ram- men, og flet dem sammen som fig. 1-5 viser. Er strim- lene flettet rigtig og sat rigtig paa plads, vil der som „møn- ster“ vise sig et vakker syd- landsk landskap. Det mors- some ved denne fikserflet- ning er, at hvis man trækker litt i strimlene, fremkommer der et andet billede som dan- ner en kontrast til det første, idet det forestiller et parti fra Grønland, med isfjeld, skjær og en eskimo i kajak.

Fikserfletning eller Det fortryllede billede.